

Dziennik Urzędowy L 88

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49

25 marca 2006

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

- ★ **Rozporządzenie Rady (WE) nr 486/2006 z dnia 20 marca 2006 r. dotyczące wykonania Umowy o bezcłowym traktowaniu wielokostkowych układów scalonych (MCP) poprzez zmianę załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej** 1
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 487/2006 z dnia 24 marca 2006 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 3
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 488/2006 z dnia 24 marca 2006 r. ustalające kursy wymiany mające zastosowanie do środków o charakterze strukturalnym lub środowiskowym w roku 2006** 5
- ★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 489/2006 z dnia 24 marca 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 796/2004 w odniesieniu do odmian konopi uprawianych na włókno kwalifikujących się do płatności bezpośrednich** 7
- ★ **Dyrektywa Komisji 2006/35/WE z dnia 24 marca 2006 r. zmieniająca załączniki I–IV do dyrektywy Rady 2000/29/WE w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie** 9
- ★ **Dyrektywa Komisji 2006/36/WE z dnia 24 marca 2006 r. zmieniająca dyrektywę 2001/32/WE uznającą chronione strefy narażone na szczególne ryzyko dla zdrowia roślin we Wspólnocie oraz uchylającą dyrektywę 92/76/EWG** 13

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Komisja

2006/239/WE:

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 13 maja 2003 r. w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Kahla Porzellan GmbH oraz Kahla/Thüringen Porzellan GmbH (notyfikowana jako dokument nr C(2003) 1520) ⁽¹⁾** 16

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Cena: 18 EUR

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 16 listopada 2004 w sprawie pomocy przyznanej przez Niemcy na rzecz producentów wódki zbożowej Kornbranntwein** (notyfikowana jako dokument nr C(2004) 3953) ⁽¹⁾ 50

- ★ **Decyzja Komisji z dnia 24 marca 2006 r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Madagaskaru, z wyłączeniem produktów rybołówstwa** (notyfikowana jako dokument nr C(2006) 888) ⁽¹⁾ 63

Akty przyjęte na mocy Tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej

- ★ **Wspólne Stanowisko Rady 2006/242/WPZiB z dnia 20 marca 2006 r. dotyczące konferencji przeglądowej 2006 na temat Konwencji o zakazie broni biologicznej i toksycznej (BTWC)** .. 65
- ★ **Wspólne działanie Rady 2006/243/WPZiB z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie wsparcia działań Komisji Przygotowawczej Organizacji ds. Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBTO) w zakresie szkolenia i zwiększania zdolności w celu oceny strategii UE przeciw rozpowszechnianiu broni masowego rażenia i w ramach jej realizacji** 68
- ★ **Wspólne stanowisko Rady 2006/244/WPZiB z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie udziału Unii Europejskiej w Organizacji Rozwoju Energetyki Półwyspu Koreańskiego (KEDO)** 73

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 486/2006

z dnia 20 marca 2006 r.

dotyczące wykonania Umowy o bezcłowym traktowaniu wielokostkowych układów scalonych (MCP) poprzez zmianę załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 ⁽¹⁾ ustanowiło nomenklaturę towarów, zwaną dalej „Nomenklaturą Scaloną” i określiło umowne stawki celne Wspólnej Taryfy Celnej.
- (2) W drodze decyzji 2005/964/WE ⁽²⁾ Rada zawarła w imieniu Wspólnoty Europejskiej Umowę o bezcłowym traktowaniu wielokostkowych układów scalonych (MCP) (zwaną dalej „Umową”).
- (3) Umowa obniża do zera stawki wszystkich ceł i innych opłat oraz obciążeń mających zastosowanie do MCP.
- (4) Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej, jako depozytariusz wyznaczony na mocy Umowy, otrzymał doku-

menty zatwierdzenia od czterech Stron. Zgodnie z art. 7 lit. a) Umowy, wymienione cztery Strony uzgodniły, że Umowa wchodzi w życie w dniu 1 kwietnia 2006 r.

- (5) Umowa powinna zatem zostać wykonana poprzez zmianę załącznika I do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I część pierwsza sekcja II „Przepisy szczególne” do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 dodaje się literę G „Becławowe traktowanie wielokostkowych układów scalonych (MCP)” w brzmieniu określonym w Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 kwietnia 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 2006 r.

W imieniu Rady
U. PLASSNIK
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1989/2004 (Dz.U. L 344 z 20.11.2004, str. 5).

⁽²⁾ Dz.U. L 349 z 31.12.2005, str. 24.

ZAŁĄCZNIK

„G. Umowa o bezcłowym traktowaniu wielokostkowych układów scalonych (MCP)

- 1) Zwolnienie z cła przewidziane jest w odniesieniu do wielokostkowych układów scalonych (MCP) składających się z dwóch lub większej ilości powiązanych wzajemnie monolitycznych układów scalonych, połączonych w sposób praktycznie niepodzielny, znajdujących się lub nie na jednym lub większej ilości izolacyjnych podłoży, posiadających lub nie ramki wyprowadzeniowe, lecz bez innych aktywnych lub pasywnych elementów układu.
 - 2) Towary kwalifikujące się do wymienionego zwolnienia z cła są objęte następującymi pozycjami: 8418, 8422, 8450, 8466, 8473, 8517, 8518, 8522, 8523, 8525, 8528, 8529, 8530, 8531, 8535, 8536, 8537, 8538, 8543, 8548, 8708, 9009, 9026, 9031, 9504.
 - 3) Przedkładając służbom celnym państwa członkowskiego zgłoszenie celne o dopuszczenie do swobodnego obrotu MCP, zgłaszający wskazuje w polu 44 jednolitego dokumentu administracyjnego (SAD) numer referencyjny C500.”
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 487/2006**z dnia 24 marca 2006 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 25 marca 2006 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

J. L. DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 24 marca 2006 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	97,9
	204	52,9
	212	102,0
	624	101,8
	999	88,7
0707 00 05	052	121,0
	999	121,0
0709 10 00	624	103,6
	999	103,6
0709 90 70	052	77,4
	204	53,8
	999	65,6
0805 10 20	052	40,8
	204	43,0
	212	54,3
	220	43,9
	624	59,3
	999	48,3
0805 50 10	052	42,2
	624	67,2
	999	54,7
0808 10 80	388	76,6
	400	127,9
	404	92,9
	508	82,7
	512	76,3
	524	62,5
	528	79,9
	720	80,0
	999	84,9
0808 20 50	388	82,6
	512	76,3
	524	58,2
	528	57,2
	720	122,5
	999	79,4

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 488/2006**z dnia 24 marca 2006 r.****ustalające kursy wymiany mające zastosowanie do środków o charakterze strukturalnym lub środowiskowym w roku 2006**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2799/98 z dnia 15 grudnia 1998 r. ustanawiające porozumienia agromonetarne dotyczące euro ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 2808/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania agromonetarnego systemu dla euro w rolnictwie ⁽²⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 3 zdanie drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2808/98 terminem operacyjnym dla kwot o charakterze strukturalnym lub środowiskowym jest dzień 1 stycznia roku, w którym podjęto decyzję w sprawie przyznania pomocy.

- (2) Zgodnie z art. 4 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 2808/98 kurs wymiany, który należy stosować, jest średnią kursów walutowych obowiązujących w ciągu miesiąca poprzedzającego datę terminu operacyjnego, obliczoną proporcjonalnie w czasie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W 2006 r. dla kwot o charakterze strukturalnym lub środowiskowym, o których mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2808/98, mają zastosowanie kursy wymiany zamieszczone w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 marca 2006 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 349 z 24.12.1998, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 349 z 24.12.1998, str. 36. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1044/2005 (Dz.U. L 172 z 5.7.2005, str. 76).

ZAŁĄCZNIK

Kursy wymiany, o których mowa w art. 1

(1 EUR = średnia z okresu od dnia 1 grudnia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.)

0,573458	funt cypryjski
28,9712	korona czeska
7,45403	korona duńska
15,6466	korona estońska
252,791	forint węgierski
3,4528	litewski lit
0,696729	łotewski łat
0,4293	lira maltańska
3,85493	złoty polski
37,8743	korona słowacka
239,505	słoweński tolar
9,43950	korona szwedzka
0,679103	funt szterling

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 489/2006**z dnia 24 marca 2006 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 796/2004 w odniesieniu do odmian konopi uprawianych na włókno kwalifikujących się do płatności bezpośrednich**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 oraz (WE) nr 2529/2001 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 52 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników ⁽²⁾ ustanawia zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, dotyczące między innymi warunków kontroli zawartości tetrahydrokanabinolu w konopiach.
- (2) Zgodnie z art. 33 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 796/2004 państwa członkowskie przekazały Komisji wyniki badań określających poziom tetrahydrokanabi-

nolu w odmianach konopi zasianych w roku 2005. Wyniki te należy uwzględnić przy ustalaniu wykazu odmian konopi uprawianych na włókno kwalifikujących się do płatności bezpośrednich na najbliższe lata gospodarcze oraz wykazu odmian zatwierdzonych okresowo na rok gospodarczy 2006/2007. W celu weryfikacji zawartości tetrahydrokanabinolu niektóre z tych odmian powinny być poddane procedurze B przewidzianej w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 796/2004.

- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 796/2004.

- (4) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Płatności Bezpośrednich,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik II do rozporządzenia (WE) nr 796/2004 zastępuje się Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje od roku gospodarczego 2006/2007.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 319/2006 (Dz.U. L 58 z 28.2.2006, str. 32).

⁽²⁾ Dz.U. L 141 z 30.4.2004, str. 18. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 263/2006 (Dz.U. L 46 z 16.2.2006, str. 24).

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK II

ODMIANY KONOPI UPRAWIANE NA WŁÓKNO KWALIFIKUJĄCE SIĘ DO PŁATNOŚCI BEZPOŚREDNICH**a) Konopie uprawiane na włókno**

Beniko
Carmagnola
CS
Delta-Llosa
Delta 405
Dioica 88
Epsilon 68
Fedora 17
Felina 32
Felina 34 – Féline 34
Ferimon – Férimon
Fibranova
Fibrimon 24
Futura 75
Juso 14
Red Petiole
Santhica 23
Santhica 27
Tiborszallási
Uso-31

b) Konopie uprawiane na włókno zatwierdzone na rok gospodarczy 2006/2007

Białobrzeskie
Chamaeleon ⁽¹⁾
Cannakomp
Fasamo
Fibriko TC
Finola ⁽¹⁾
Kompolti hibrid TC
Kompolti
Lipko
Silesia ⁽²⁾
UNIKO-B

⁽¹⁾ W roku gospodarczym 2006/2007 stosuje się procedurę B załącznika I.

⁽²⁾ Wyłącznie w Polsce, dopuszczone decyzją Komisji nr 2004/297/WE (Dz.U. L 97 z 1.4.2004, str. 66).”

DYREKTYWA KOMISJI 2006/35/WE

z dnia 24 marca 2006 r.

zmieniająca załączniki I–IV do dyrektywy Rady 2000/29/WE w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

należy już uznawać za strefę chronioną w odniesieniu do *Erwinia amylovora* (Burr.) Winsl. et al.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzeniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 14 akapit drugi lit. c),

po konsultacji z zainteresowanymi państwami członkowskimi,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Dyrektywa nr 2000/29/WE ustanawia środki ochronne przeciwko wprowadzaniu do państw członkowskich z innych państw członkowskich lub państw trzecich organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych. Ustanawia ona również określone strefy uznawane za strefy chronione.

(2) Z informacji przekazanych przez Portugalię wynika, że *Bemisia tabaci* Genn. (europejskie populacje) występuje obecnie w regionie Alentejo i w niektórych gminach regionu Ribatejo e Oeste. Dlatego wspomnianych części terytorium Portugalii nie należy już uznawać za strefę chronioną w odniesieniu do organizmów szkodliwych.

(3) Z informacji dostarczonych przez Słowenię wynika, że *Erwinia amylovora* (Burr.) Winsl. et al. występuje obecnie w regionach Gorenjska i Maribor. Regionów tych nie należy już zatem uznawać za strefę chronioną w odniesieniu do *Erwinia amylovora* (Burr.) Winsl. et al.

(4) Z informacji dostarczonych przez Słowację wynika, że *Erwinia amylovora* (Burr.) Winsl. et al. występuje obecnie w niektórych gminach Dunajská Streda, Levice, Topoľčany, Poltár, Rožňava i Trebišov. Gmin tych nie

(5) Włochy dostarczyły informacje, z których wynika, że *Erwinia amylovora* (Burr.) Winsl. et al. występuje obecnie w niektórych częściach ich terytorium. Tych części terytorium Włoch nie należy już zatem uznawać za strefę chronioną w odniesieniu do *Erwinia amylovora* (Burr.) Winsl. et al.

(6) Litwa dostarczyła informacje, z których wynika, że wirus nekrotycznej żółtaczki nerwów buraka występuje obecnie na jej terytorium. Litwy nie należy już zatem uznawać za strefę chronioną w odniesieniu do wirusa nekrotycznej żółtaczki nerwów buraka.

(7) W związku z powyższym należy odpowiednio zmienić właściwe załączniki do dyrektywy 2000/29/WE.

(8) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Zdrowia Roślin,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W załącznikach I–IV do dyrektywy 2000/29/WE wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. Najpóźniej do dnia 30 kwietnia 2006 r. państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują wymienione przepisy od dnia 1 maja 2006 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odesłania określają państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2006/14/WE (Dz.U. L 34 z 7.2.2006, str. 24).

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 marca 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

W załącznikach I–IV do dyrektywy 2000/29/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w części B załącznika I wprowadza się następujące zmiany:

a) w lit. a) pkt 1 wyrazy w nawiasie występujące po literze „P” otrzymują następujące brzmienie:

„Azory, Beira Interior, Beira Litoral, Entre Douro e Minho, Madeira, Ribatejo e Oeste (gminy Alcobaça, Alenquer, Bombarral, Cadaval, Caldas da Rainha, Lourinhã, Nazaré, Obidos, Peniche i Torres Vedras) oraz Trás-os-Montes”;

b) w lit. b) pkt 1 skreśla się „LT”;

2) w części B załącznika II wprowadza się następujące zmiany:

w lit. b) pkt 2 kolumna trzecia:

a) po wyrazach „Forli-Cesena” i „Rimini” dodaje się wyrażenie: „(z wyjątkiem obszaru prowincji położonego na północ od drogi krajowej nr 9 – Via Emilia)”;

b) skreśla się wyrażenie „Trentino-Alto Adige: autonomiczna prowincja Trento”;

c) po wyrazie „SI” dodaje się następujące wyrażenie: „(z wyjątkiem regionów Gorenjska i Maribor)”;

d) po wyrazie „SK” dodaje się wyrażenie: „(z wyjątkiem gmin Blahová, Horné Mýto i Okoč (okręg Dunajská Streda), Hronovce i Hronské Kľačany (okręg Levice), Velké Ripňany (okręg Topoľčany), Málíneć (okręg Poltár), Hrhov (okręg Rožňava), Kazimír, Luhyňa, Malý Horeš, Svätušé i Zátín (okręg Trebišov))”;

3) w części B załącznika III wprowadza się następujące zmiany:

w pkt 1 i 2 kolumna druga:

a) po wyrazach „Forli-Cesena” i „Rimini” dodaje się wyrażenie: „(z wyjątkiem obszaru prowincji położonego na północ od drogi krajowej nr 9 – Via Emilia)”;

b) skreśla się wyrażenie: „Trentino-Alto Adige: autonomiczna prowincja Trento”;

c) po wyrazie „SI” dodaje się następujące wyrażenie: „(z wyjątkiem regionów Gorenjska i Maribor)”;

d) po wyrazie „SK” dodaje się wyrażenie: „(z wyjątkiem gmin Blahová, Horné Mýto i Okoč (okręg Dunajská Streda), Hronovce i Hronské Kľačany (okręg Levice), Velké Ripňany (okręg Topoľčany), Málíneć (okręg Poltár), Hrhov (okręg Rožňava), Kazimír, Luhyňa, Malý Horeš, Svätušé i Zátín (okręg Trebišov))”;

4) w części B załącznika IV wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 20.1 kolumna trzecia skreśla się „LT”;

b) w pkt 20.2 kolumna trzecia skreśla się „LT”;

c) w pkt 21 kolumna trzecia skreśla się wyrażenie: „Trentino-Alto Adige: autonomiczna prowincja Trento”;

d) w pkt 21 i 21.3 kolumna trzecia:

1. po wyrazach „Forli-Cesena” i „Rimini” dodaje się wyrażenie: „(z wyjątkiem obszaru prowincji położonego na północ od drogi krajowej nr 9 – Via Emilia)”;

2. po wyrazie „SI” dodaje się następujące wyrażenie: „(z wyjątkiem regionów Gorenjska i Maribor)”;

3. po wyrazie „SK” dodaje się wyrażenie: „(z wyjątkiem gmin Blahová, Horné Mýto i Okoč (okręg Dunajská Streda), Hronovce i Hronské Kľačany (okręg Levice), Velké Ripňany (okręg Topolčany), Málinec (okręg Poltár), Hrhov (okręg Rožňava), Kazimír, Luhyňa, Malý Horeš, Svätuše i Zátin (okręg Trebišov))”;

e) w pkt 22 kolumna trzecia skreśla się „LT”;

f) w pkt 23 kolumna trzecia skreśla się „LT”;

g) w pkt 24.1, 24.2 i 24.3 kolumna trzecia:

wyrazy w nawiasie występujące po literze „P” otrzymują brzmienie: „Azory, Beira Interior, Beira Litoral, Entre Douro e Minho, Madeira, Ribatejo e Oeste (gminy Alcobaça, Alenquer, Bombarral, Cadaval, Caldas da Rainha, Lourinhã, Nazaré, Obidos, Peniche i Torres Vedras) oraz Trás-os-Montes”;

h) w pkt 25 kolumna trzecia skreśla się „LT”;

i) w pkt 26 kolumna trzecia skreśla się „LT”;

j) w pkt 27.1 kolumna trzecia skreśla się „LT”;

k) w pkt 27.2 kolumna trzecia skreśla się „LT”;

l) w pkt 30 kolumna trzecia skreśla się „LT”.

DYREKTYWA KOMISJI 2006/36/WE

z dnia 24 marca 2006 r.

zmieniająca dyrektywę 2001/32/WE uznającą chronione strefy narażone na szczególne ryzyko dla zdrowia roślin we Wspólnocie oraz uchylającą dyrektywę 92/76/EWG

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 2 ust. 1 lit. h) akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy dyrektywy Komisji 2001/32/WE ⁽²⁾ niektóre państwa członkowskie lub niektóre obszary w państwach członkowskich uznano za strefy chronione w odniesieniu do niektórych organizmów szkodliwych. W niektórych przypadkach status strefy chronionej przyznano tymczasowo, ponieważ nie przedstawiono informacji niezbędnych do wykazania, że w danym państwie członkowskim lub na danym obszarze nie występuje organizm szkodliwy.
- (2) W przypadkach gdy zainteresowane państwa członkowskie przedstawiły niezbędne informacje, omawiane strefy należy uznać za stałe strefy chronione.
- (3) Niektóre regiony Portugalii uznano za strefy chronione w odniesieniu do *Bemisia tabaci* Genn. (populacje europejskie).
- (4) Portugalia przedstawiła informacje świadczące o tym, że *Bemisia tabaci* Genn. (populacje europejskie) występuje obecnie w niektórych częściach jej terytorium. Nie należy zatem dłużej uznawać tych części terytorium Portugalii za strefę chronioną w odniesieniu do tego szkodliwego organizmu.
- (5) Do dnia 31 marca 2006 r. różne regiony lub części regionów w Austrii i Włoszech oraz całe terytorium Irlandii, Litwy, Słowenii i Słowacji uznawano tymczasowo za strefy chronione w odniesieniu do *Erwinia amylovora* (Burr.) Winsl. et al.
- (6) Z informacji dostarczonych przez Austrię, Włochy, Irlandię, Litwę, Słowenię i Słowację wynika, że tymczasowe uznanie chronionych stref w przypadku tych

państw w odniesieniu do *Erwinia amylovora* (Burr.) Winsl. et al. należy w drodze wyjątku przedłużyć o dwa lata, tak aby państwa te miały czas na przedłożenie informacji świadczących o tym, że *Erwinia amylovora* (Burr.) Winsl. et al. nie występuje na ich obszarze lub, w razie potrzeby, czas na zakończenie działań zmierzających do wytępienia tego organizmu.

- (7) Ponadto *Erwinia amylovora* (Burr.) Winsl. et al. występuje obecnie w niektórych częściach terytorium Włoch, na terytorium Słowenii w regionach Gorenjska i Maribor, jak również na terytorium Słowacji w niektórych gminach powiatów Dunajská Streda, Levice, Topoľčany, Poltár, Rožňava i Trebišova, zatem odnośnych części terytorium Włoch, Słowenii i Słowacji nie należy już uznawać za strefę chronioną w odniesieniu do *Erwinia amylovora* (Burr.) Winsl. et al.
- (8) Do dnia 31 marca 2006 r. Litwę uznawano tymczasowo za strefę chronioną w odniesieniu do wirusa nekrotycznej żółtaczki nerwów buraka.
- (9) Litwa przedstawiła informacje świadczące o tym, że wirus nekrotycznej żółtaczki nerwów buraka występuje obecnie w tym państwie. Nie należy zatem dłużej uznawać Litwy za strefę chronioną w odniesieniu do tego szkodliwego organizmu.
- (10) Do dnia 31 marca 2006 r. Maltę uznawano tymczasowo za strefę chronioną w odniesieniu do wirusa *Citrus tristeza* (izolaty europejskie).
- (11) Z informacji dostarczonych przez Maltę wynika, że tymczasowe uznanie chronionych stref w przypadku tego państwa w odniesieniu do wirusa *Citrus tristeza* (izolaty europejskie) należy w drodze wyjątku przedłużyć o dwa lata, tak aby państwo to miało czas na przedłożenie informacji świadczących o tym, że wirus *Citrus tristeza* (izolaty europejskie) nie występuje na jego obszarze lub, w razie potrzeby, czas na zakończenie działań zmierzających do wytępienia tego organizmu.
- (12) Do dnia 31 marca 2006 r. Cypr uznawano tymczasowo za strefę chronioną w odniesieniu do *Daktulosphaira vitifoliae* (Fitch), *Ips sexdentatus* Börner oraz *Leptinotarsa decemlineata* Say.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Komisji 2006/14/WE (Dz.U. L 34 z 7.2.2006, str. 24).

⁽²⁾ Dz.U. L 127 z 9.5.2001, str. 38. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/18/WE (Dz.U. L 57 z 3.3.2005, str. 25).

- (13) Z informacji dostarczonych przez Cypr wynika, że tymczasowe uznanie chronionych stref w przypadku tego państwa w odniesieniu do *Daktulosphaira vitifoliae* (Fitch), *Ips sexdentatus* Börner oraz *Leptinotarsa decemlineata* Say należy przedłużyć o dwa lata, tak aby państwo to miało czas na przedłożenie informacji świadczących o tym, że te szkodliwe organizmy nie występują na jego obszarze lub, w razie potrzeby, czas na zakończenie działań zmierzających do wytępienia tych organizmów.
- (14) Dyrektywa 2001/32/WE powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona.
- (15) Środki przewidziane w niniejszej dyrektywie są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Zdrowia Roślin,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 2001/32/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Wymienione w Załączniku strefy znajdujące się we Wspólnocie uznaje się za chronione strefy w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. h) akapit pierwszy dyrektywy 2000/29/WE w odniesieniu do organizmów szkodliwych, wymienionych przy nazwach tych stref w Załączniku do niniejszej dyrektywy.”;

- 2) skreśla się art. 2;

- 3) w Załączniku wprowadza się następujące zmiany:

a) w pkt 2 lit. a) wyrażenie w nawiasie po wyrazie „Portugalia” zastępuje się następującym wyrażeniem: „Azory, Beira Interior, Beira Litoral, Entre Douro e Minho, Madera, Ribatejo e Oeste (gminy Alcobaça, Alenquer, Bombarral, Cadaval, Caldas da Rainha, Lourinhã, Nazaré, Obidos, Peniche oraz Torres Vedras) i Trás-os-Montes”;

b) w pkt 3.1, 11 i 13 lit. a) po wyrazie „Cypr” dodaje się wyrażenie „(do dnia 31 marca 2008 r.)”;

- c) punkt 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„— Hiszpania, Estonia, Francja (Korsyka), Włochy (Abruzja; Bazylikata; Kalabria; Kampania; Friuli-Wenecja Julijska; Lacjum; Liguria; Marche; Molise;

Piemont; Sardynia; Sycylia; Toskania; Umbria; Valle d'Aosta), Łotwa, Portugalia, Finlandia, Zjednoczone Królestwo (Irlandia Północna, wyspa Man i Wyspy Normandzkie),

— oraz, do dnia 31 marca 2008 r. Irlandia, Włochy (Apulia, Emilia-Romania: prowincje Forlì-Cesena (z wyjątkiem obszaru prowincji położonego na północ od drogi krajowej nr 9 – Via Emilia), Parma, Piacenza, Rimini (z wyjątkiem obszaru prowincji położonego na północ od drogi krajowej nr 9 – Via Emilia), Lombardia, Veneto: z wyjątkiem gmin Rovigo, Polesella, Villamarzana, Fratta Polesine, San Bellino, Badia Polesine, Trecenta, Ceneselli, Pontecchio Polesine, Arquà Polesine, Costa di Rovigo, Occhiobello, Lendinara, Canda, Ficarolo, Guarda Veneta, Frassinelle Polesine, Villanova del Ghebbo, Fiesse Umbertoiano, Castelguglielmo, Bagnolo di Po, Giacciano con Baruchella, Bosaro, Canaro, Lusina, Pincara, Stienta, Gaiba, Salara w prowincji Rovigo, gmin Castelbaldo, Barbona, Piacenza d'Adige, Vescozana, S. Urbano, Boara Pisani, Masi w prowincji Padova oraz gmin Palù, Roverchiara, Legnago, Castagnaro, Ronco all'Adige, Villa Bartolomea, Oppiano, Terrazzo, Isola Rizza, Angiari w prowincji Verona), Litwa, Austria [Burgenland, Karyntia, Dolna Austria, Tyrol (okręg administracyjny Lienz), Styria, Wiedeń], Słowenia (za wyjątkiem regionów Gorenjska i Maribor), Słowacja [z wyjątkiem gmin Blahová, Horné Mýto i Okoč (powiat Dunajská Streda), Hronovce i Hronské Kľačany (powiat Levice), Velké Ripňany (powiat Topoľčany), Málinec (powiat Poltár), Hrhov (powiat Rožňava), Kazimír, Luhyňa, Malý Horeš, Svätušie i Zátin (powiat Trebišov)]]”;

- d) w pkt 1 lit. d) skreśla się wyraz „Litwa”;

- e) w pkt 3 lit. d) po wyrazie „Malta” dodaje się wyrażenie „(do dnia 31 marca 2008 r.)”.

Artykuł 2

1. Najpóźniej do dnia 30 kwietnia 2006 r. państwa członkowskie przyjmują i publikują przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji teksty tych przepisów oraz tabelę korelacji między tymi przepisami i niniejszą dyrektywą.

Państwa członkowskie stosują wspomniane przepisy od dnia 1 maja 2006 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty głównych przepisów krajowego prawa, które przyjęły w obszarze regulowanym przez niniejszą dyrektywę.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 marca 2006 r.

W imieniu Komisji

Markos KYPRIANOU

Członek Komisji

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 13 maja 2003 r.

w sprawie pomocy państwa przyznanej przez Niemcy na rzecz Kahla Porzellan GmbH oraz Kahla/Thüringen Porzellan GmbH

(notyfikowana jako dokument nr C(2003) 1520)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/239/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH -

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust.1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z wyżej wymienionymi artykułami ⁽¹⁾, oraz po uwzględnieniu tych uwag,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) Dnia 16 listopada 1998 r. oraz dnia 24 marca 1999 r. Komisja otrzymała skargi od konkurencyjnych przedsiębiorstw dotyczące prawdopodobnego nadużycia pomocy państwa przyznanej rzekomo przez kraj związkowy Turynię na rzecz przedsiębiorstw Kahla Porzellan GmbH (zwanego dalej Kahla I) oraz Kahla/Thüringen Porzellan GmbH (zwanego dalej Kahla II) pochodzących z Turynii, Niemcy.
- (2) Dnia 15 listopada 2000 r. Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w związku z przyznaniem tym przedsiębiorstwom pomocy ad hoc, które zostało poprzedzone bogatą korespondencją i spotkaniami z przedstawicielami Niemiec. Niemcy zostały jednocześnie wezwane do przekazania odpowiednich informacji, aby możliwe było stwierdzenie, czy niektóre środki pomocy są zgodne z zatwierdzonymi programami pomocy, na podstawie których zostały rzekomo przyznane.
- (3) Decyzję Komisji o wszczęciu postępowania opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* ⁽²⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag na temat przedmiotowej pomocy. Dnia 31 lipca 2001 r. do Komisji wpłynęły uwagi przedsiębiorstwa Kahla II, które przekazano Niemcom w piśmie z dnia 7 sierpnia 2001 r.

⁽¹⁾ Dz. U. C 185 z 30.6.2001, str. 45 i Dz. U. C 26 z 30.1.2002, str. 19.

⁽²⁾ Dz. U. C 185 z 30.6.2001, str. 45.

- (4) Dnia 26 marca 2001 r. Niemcy odpowiadały na wezwanie Komisji do przedstawienia uwag, przekazały informacje dotyczące pomocy i poinformowały Komisję o dalszej pomocy przyznanej przedsiębiorstwu, która nie została wcześniej zgłoszona. W dniu 28 maja 2001 r. Komisja zażądała przedstawienia dodatkowych informacji, które wpłynęły dnia 31 czerwca 2001 r. Informacje uzupełniające przekazano ponadto dnia 9 sierpnia 2001 r.
- (5) W piśmie z dnia 30 listopada 2001 r. Komisja poinformowała Niemcy o rozszerzeniu zakresu postępowania prowadzonego na podstawie art. 88 ust. 2 Traktatu WE o pomoc niezgodną z zatwierdzonymi programami pomocy, na podstawie których została ona rzekomo przyznana, a także o pomoc, która nie została odpowiednio wcześniej zgłoszona Komisji.
- (6) Sprawa została omówiona szczegółowo w trakcie spotkania z przedstawicielami Niemiec i przedsiębiorstwa w dniu 10 grudnia 2001 r.
- (7) Decyzję Komisji o rozszerzeniu postępowania opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* ⁽³⁾. Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag na temat przedmiotowej pomocy. Komisja otrzymała uwagi od beneficjenta pomocy (Kahla II). Uwagi przekazano Niemcom w piśmie z dnia 6 marca 2002 r. oraz umożliwiono im przedstawienie uwag w przedmiotowej kwestii.
- (8) Dnia 30 stycznia Niemcy odpowiadały na decyzję Komisji w sprawie rozszerzenia formalnego postępowania wyjaśniającego oraz przekazały szczegółowe informacje. W piśmie z dnia 30 kwietnia 2002 r. zwrócono się o dodatkowe informacje. Niemcy odpowiadały w piśmie z dnia 29 maja 2002 r., zarejestrowanym z tą samą datą.
- (9) W piśmie z dnia 28 lutego 2002 r. Komisja otrzymała uwagi przedsiębiorstwa Kahla II, które przekazano Niemcom w piśmie z dnia 6 marca 2003 r. Dnia 18 marca 2002 r. wpłynęła kolejna skarga dotycząca otrzymania dalszych środków pomocy przez Kahla II. Tę informację przekazano Niemcom w piśmie z dnia 30 kwietnia 2002 r. Odpowiedź Niemiec na skargę wpłynęła dnia 29 maja 2002 r.
- (10) Dnia 24 lipca 2002 r. ponownie omawiano przedmiotową sprawę z przedstawicielami Niemiec. Po tym spotkaniu Niemcy przekazały dalsze wyjaśnienia w piśmie z dnia 7 sierpnia 2002 r. Dnia 30 lipca 2002 r. przedsiębiorstwo Kahla II nadal utrzymywało swoją linię argumentacji. Niemcy przekazały kolejne uwagi w piśmie z dnia 1 października 2002 r. zarejestrowanym z tą samą datą.

II. OPIS

A. Przedsiębiorstwo

- (11) Przedsiębiorstwo Kahla II to następca przedsiębiorstwa Kahla I. Kahla I oraz Kahla II produkują naczynia z porcelany oraz ceramikę szlachetną. Oba przedsiębiorstwa zlokalizowane są w regionie kwalifikującym się do objęcia pomocą zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE.

Kahla I

- (12) Zgodnie z niemieckim rozporządzeniem w sprawie przekształcenia kombinatów państwowych, zakładów i jednostek w spółki kapitałowe (Verordnung zur Umwandlung von volkseigenen Kombinat, Betrieben und Einrichtungen in Kapitalgesellschaften - zwanym dalej UmwandVO) przedsiębiorstwo powstało w dniu 1 marca 1990 r. wskutek przekształcenia przedsiębiorstwa VEB Vereinigte Porzellanwerke Kahla w dwie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Jedną z tych spółek było przedsiębiorstwo KAHLA I. W dniu 23 kwietnia 1991 r. Urząd Powierniczy (Treuhandaanstalt - THA) sprywatyzował przedsiębiorstwo Kahla I, sprzedając je na rzecz pana Hoffmanna (75,1 % udziałów w kapitale zakładowym) oraz pana Ueing (24,9 % udziałów w kapitale zakładowym) za cenę zakupu w wysokości 2 DEM. Dodatek prywatyzacyjny przypadł jedynym oferentom, którzy zgłosili się po opublikowaniu przez THA zamiaru sprzedaży w spisie zakładów wystawianych na sprzedaż przez Urząd Powierniczy (Hoppenstedt) oraz po zwróceniu się z zapytaniem do stowarzyszeń przemysłu ceramicznego oraz izb handlowych. Zdaniem Niemiec likwidacja przedsiębiorstwa byłaby dla THA bardziej kosztowna. Zgodnie z informacjami strony niemieckiej umowa prywatyzacyjna uzyskała moc prawną dopiero w dniu 11 grudnia 1992 r.

⁽³⁾ Dz. U. C 26 z 30.1.2002, str. 19.

- (13) Niemcy przekazały następujące dane dotyczące przedsiębiorstwa (obroty i wynik na działalności operacyjnej w mln DEM):

Tabela nr 1

	1991	1992	1993
pracownicy	1 561	827	696
obroty	25,4	29,3	27,9
wynik na działalności operacyjnej	-29,5	-25,8	-13,4

- (14) W dniu 9 sierpnia 1993 r. przedsiębiorstwo złożyło wniosek o przeprowadzenie egzekucji z całego majątku. Dnia 29 września 1993 r. wszczęto postępowanie egzekucyjne z całego majątku.
- (15) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Niemcy od momentu wszczęcia postępowania egzekucyjnego z całego majątku zarządca poszukiwał inwestorów zainteresowanych przejęciem aktywów przedsiębiorstwa. Zdaniem zarządcy najkorzystniejszą cenę za aktywa przedsiębiorstwa można było uzyskać poprzez sprzedaż przedsiębiorstwa celem kontynuacji jego działalności.

Kahla II

- (16) W listopadzie 1993 r. prywatny inwestor, pan G. Raithel, założył przedsiębiorstwo Kahla II. W styczniu 1994 r. w ramach egzekucji z całego majątku zarządca sprzedał nieruchomości gruntowe, maszyny i urządzenia oraz zapasy przedsiębiorstwa Kahla I panu G. Raithel. Przejęto 380 pracowników.
- (17) Cena łączna wynosiła pierwotnie 7,391 mln DEM. W dniu 5 października 1994 r. do umowy wprowadzono zmiany, zgodnie z którymi w momencie podpisania zmienionej umowy należało zapłacić cenę za urządzenia w wysokości 2,05 mln DEM, która miała być finansowana dotacją w wysokości 2,5 mln DEM (patrz środek nr 15). Prawa ustawowe, znaki towarowe, zarejestrowane wzory oraz know-how przeniesiono za 1 DEM. Listę klientów oraz otrzymane zlecenia przeniesiono bezpłatnie. Cenę za stany magazynowe, wynoszącą 2,136 mln DEM, rozłożono na dziesięć rat płatnych poczynwszy od 1 marca 1994 r. Nieruchomość gruntowa miała być zbyta bez obciążeń podatkowych za 3,205 mln DEM, płatne w ciągu 14 dni.
- (18) Zgodnie z informacjami Niemiec do 1996 r. dokonano częściowej zapłaty. Kwotę w wysokości 1 mln DEM zapłacono ostatecznie w 1999 r. po zniesieniu przez zarządcę długu gruntowego na część nieruchomości. Ostatecznie zapłacona cena łącznie wyniosła 6,727 mln DEM. Zdaniem Niemiec zmniejszenie ceny za zapasy o 0,664 mln DEM związane było ze szkodami, które stwierdzono po sprzedaży. Z dostępnych informacji wynika, że sprzedaż została sfinansowana przede wszystkim dzięki pomocy państwa. Środki własne bez elementu pomocy wynosiły jedynie 55 000 DEM.
- (19) Sprzedaż gruntu została zatwierdzona przez Urząd Powierniczy (THA) w dniu 18 lipca 1994 r.⁽⁴⁾ oraz przez jego następcę prawnego, Federalny Instytut do zadań szczególnych związanych ze zjednoczeniem - BvS (niem. *Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben*), w dniu 19 października 1995 r.
- (20) Umowa sprzedaży przewidywała, że przedsiębiorstwo państwowe Thüringer Industriebeteiligungs GmbH & Co. KG (dalej zwane „TIB”) założone przez kraj związkowy Turynię oraz nadzorowane przez ten kraj związkowy za pośrednictwem fundacji, przejmie w Kahla II cichy udział w wysokości 49 %. Do przejęcia doszło w dniu 5 marca 1994 r.

⁽⁴⁾ W sytuacji upadłości przedsiębiorstw znajdujących się wcześniej pod zarządem Urzędu Powierniczego (THA) własność nieruchomości przeniesiono z powrotem na Urząd Powierniczy, który ze swojej strony zmuszony był wnieść ich wartość do masy upadłości.

- (21) Niemcy dostarczyły następujące dane dotyczące działalności przedsiębiorstwa (obroty i wynik na działalności operacyjnej w mln DEM):

Tabela nr 2

	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
pracownicy	380	369	327	323	307	327	322
obroty	23	29	32	39	34	35,8	41,6
wynik na działalności operacyjnej [...] (*)							

(*) tajemnica przedsiębiorstwa; po indeksacji (dotyczy roku 1994):

1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
-100	-181	3	70	78	11	186

B. Środki finansowe

a) Środki finansowe na rzecz Kahla I

- (22) Przedsiębiorstwo Kahla I otrzymało następujące publiczne środki finansowe od momentu założenia przedsiębiorstwa do ogłoszenia upadłości (w mln DEM):

Tabela nr 3

Środki na rzecz Kahla I

				Kwota
Środki przed prywatyzacją				
1		THA	poręczenie wywozowe	4,5
Środki w ramach prywatyzacji				
2	23.4.1991	THA	przejęcie zobowiązań z tytułu zastanych zanieczyszczeń	37,7
3	23.4.1991	THA	przejęcie dawnych długów	31,1
4	23.4.1991	THA	poręczenia	24,9
Środki po prywatyzacji				
5	12.1991	kraj związkowy	bezpośrednie dotacje inwestycyjne	1,825
6	5.10.1992	THA	pożyczka	4,3
7	1.12.1992	THA	pożyczka	1,8
8	1993	THA	przychody ze sprzedaży nieruchomości grunto- wych	5,676
9		Stadtsparkasse Jena	kredyty	3,9
10	1992–1995	kraj związkowy	Dodatki inwestycyjne	0,035
RAZEM				115,736

- (23) Środek 1: Poręczenie wywozowe udzielone przed prywatyzacją, z którego zdaniem Niemiec nigdy nie skorzystano.
- (24) Środki 2 i 3: Przejęcie długów przez Urząd Powierniczy z tytułu kredytów w Dresdner Bank AG sprzed dnia 1 lipca 1990 r. oraz z tytułu pożyczek udzielonych przed prywatyzacją przez Urząd Powierniczy.

- (25) Środek 4: Niemcy informują, że Urząd Powierniczy udzielił powyższych poręczeń na zabezpieczenie inwestycji, pokrycie strat i zabezpieczenie kredytów przyznanych przez Dresdner Bank AG. Za te poręczenia przedsiębiorstwo udzieliło różnych zabezpieczeń, z których Urząd Powierniczy zrezygnował po wszczęciu postępowania egzekucyjnego z całego majątku. Jako dodatkowe zabezpieczenie Urząd Powierniczy otrzymał prawo do sprzedaży nieruchomości gruntowych przedsiębiorstwa, które nie są bezpośrednio konieczne do prowadzenia działalności. Te nieruchomości gruntowe wyceniono na kwotę 13,3 mln DEM. Przychody ze sprzedaży miały być przeznaczone na spłatę kredytów poręczonych przez Urząd Powierniczy. Niemcy przyznają, że za zgodą Urzędu Powierniczego kredyty zabezpieczone powyższymi poręczeniami nigdy nie zostały spłacone. W momencie skorzystania z nich poręczenia te wraz z odsetkami opiewały na łączną kwotę 24,9 mln DEM.
- (26) Środek 5: W grudniu 1991 r. przedsiębiorstwo otrzymało od kraju związkowego Turyngii dotacje inwestycyjne w wysokości 1,825 mln DEM.
- (27) Środek 6: W dniu 5 października 1992 r. Urząd Powierniczy udzielił pożyczki w wysokości 4,2 mln DEM, aby zapobiec upadłości przedsiębiorstwa.
- (28) Środek 7: W dniu 1 grudnia 1992 r. Urząd Powierniczy udzielił kolejnej pożyczki na kwotę 1,8 mln DEM, również w celu zapobieżenia upadłości przedsiębiorstwa.
- (29) Środek 8: Przychody ze sprzedaży nieruchomości gruntowych wymienionych w środku nr 3 wyniosły łącznie 5,676 mln DEM. W 1993 r. kwotę przychodów w wysokości 3,4 mln DEM postawiono do dyspozycji przedsiębiorstwu Kahla I i nie przeznaczono ich na spłatę kredytów poręczonych przez Urząd Powierniczy. Niemcy podają, że zapłata tej kwoty na rzecz Urzędu Powierniczego została wprowadzie odroczone, jednakże nie zrezygnowano ze spłaty, skoro pełną kwotę w wysokości 5,676 mln DEM włączono do masy upadłości. Zatem środki Urzędu Powierniczego przyznane przedsiębiorstwu i nieprzeznaczone na spłatę kredytów wyniosły łącznie 5,676 mln DEM. Niemcy nie zaprzeczyły powyższemu stwierdzeniu.
- (30) Środek 9: Dwa kredyty udzielone przez Kreis- und Stadtparkasse Jena (Powiatowa i Miejska Kasa Oszczędnościowa Jena) na łączną kwotę w wysokości ponad 3,9 mln DEM. Powyższe kredyty, oprocentowane 13,25 % lub 17,25 %, zabezpieczono długami gruntowymi w wysokości 10 mln DEM.
- (31) Środek 10: W latach od 1992 r. do 1995 r. wypłacono dodatki inwestycyjne na kwotę w wysokości 0,035 mln DEM.
- (32) Przedsiębiorstwo Kahla I otrzymało publiczną pomoc finansową w łącznej wysokości 115,736 mln DEM. Pomimo tego wsparcia finansowego w dniu 29 września 1993 r. wszczęto postępowanie egzekucyjne z całego majątku. Niemcy poinformowały, że Urząd Powierniczy zgłosił zobowiązania w wysokości 41,2 mln DEM jako część masy upadłości. Kwota ta obejmuje środki nr 3, 6, 7 i 8 wraz z odsetkami.
- (33) W dniu 27 września 1993 r. Urząd Powierniczy zrezygnował ze skorzystania z zabezpieczeń udzielonych przez przedsiębiorstwo za poręczenia z tytułu środka nr 4. W dniu 18 lipca 1994 r. Urząd Powierniczy lub jego następca, BvS, zrezygnował z zagwarantowanego prawa do przejęcia nieruchomości gruntowych. Zdaniem Niemiec spowodowałoby to konieczność świadczeń wyrównawczych na rzecz innych wierzycieli, a więc wyższe koszty.

b) Środki finansowe na rzecz KAHLA II

- (34) Przedsiębiorstwo Kahla II otrzymało następujące publiczne środki finansowe od momentu założenia przedsiębiorstwa do 1999 r. (w mln DEM):

Tabela nr 4

Środki na rzecz Kahla II

				Kwota
Środki 1994 – 1996				
11	5.4.1994	TIB	udział	1,975
12	5.4.1994	TIB	pożyczka z prawem do udziału w zysku	6,0
13	25.3.1994	kraj związkowy	poręczenie 90 % kredytu (18-22)	
14	25.3.1994	kraj związkowy	poręczenie 90 % pożyczki w wysokości 6,5 mln DEM przez bank prywatny	5,85
15	10.5.1994	kraj związkowy	dotacja dla MŚP - zabezpieczenie inwestycji	2,5
16	4./5.6.1994	DtA- Eigenkapitalhilfe	pożyczka	0,2
17	5./6.1994	ERP-Existenzgründung	pożyczka	1,8
18	3./4.1995	ERP-Aufbau	pożyczka 1	2,0
19	3./4.1995	KfW-Mittelstand	pożyczka	1,0
20	6./26.4.1995	DtA-Umwelt	pożyczka	1,73
21	7./26.4.1995	ERP-Energiespar	pożyczka	3,45
22	3./25.4.1996	ERP-Aufbau	pożyczka 2	2,0
23	13.2.1996	kraj związkowy	poręczenie 90 % pożyczki w wysokości 1 mln DEM przez bank prywatny	0,9
24	1994-1996/97	kraj związkowy	bezpośrednie dotacje inwestycyjne	3,36
25	1994-1996	kraj związkowy	dodatki inwestycyjne	0,838
26	1994-1996	Urząd Pracy	Dotacje na podstawie ustawy AFG (Arbeitsförderungsgesetz – Ustawa o wsparciu na rzecz utrzymania i powstawania miejsc pracy)	1,549
27	1994-1996		różne dotacje	0,492
Środki od roku 1997				
28	1997-1999	kraj związkowy	bezpośrednie dotacje inwestycyjne	1,67
29	1997-1999	kraj związkowy	dodatki inwestycyjne	0,365
30	3./5.1999	kraj związkowy	poręczenie 90 % pożyczki w wysokości 2,32 mln DEM przez bank prywatny	0,042
31	1997-1999	Urząd Pracy	dotacje na podstawie ustawy AFG	0,851
32	1997-1999		różne dotacje	0,352
33	1994-1999		amortyzacja przyspieszona	0,104
RAZEM				39,028

- (35) Środek 11: W marcu 1994 r. TIB przejęło 49 % udziałów w Kahla II za cenę 1,975 mln DEM. TIB przestało być udziałowcem tego przedsiębiorstwa w dniu 31 grudnia 1999 r. i przeniosło udziały w Kahla II na pana G. Raithel i jego syna, pana H. Raithel, którzy zapłacili za nie [...] (*).
- (36) Środek 12: W marcu 1994 r. TIB udzieliło pożyczki w wysokości 6 mln DEM z prawem do udziału w zysku. Zdaniem Niemiec powyższa pożyczka nie wiązała się z przyznaniem TIB dodatkowych praw głosu. Oprocentowanie pożyczki wynosiło 12 %, przy czym wysokość odsetek była ograniczona do 50 % zysku netto roku obrotowego. Komisja przyjmuje do wiadomości, że Kahla II dopiero od 1996 r. zaczęła wypracowywać skromne zyski. Nie ustalono premii za ryzyko. Niemcy podały, że pożyczkę wraz z odsetkami w wysokości 1,631 mln DEM spłacono w dniu 29 grudnia 1999 r.
- (37) Środki 13 i 23: W marcu 1994 r. kraj związkowy Turynia udzielił tzw. poręczeń zastępczych polegających na przejęciu odpowiedzialności przez poręczyciela po postępowaniu egzekucyjnym (Ausfallbürgschaft) na 90 % kredytów inwestycyjnych do wysokości 13,5 mln DEM. Po udzieleniu kredytów poręczenie zgodnie ze środkiem nr 13 objęło kredyty ze środków nr 18 do 22. Poręczenie zgodnie ze środkiem nr 23 objęło kredyt przyznany przez bank prywatny w lutym 1996 r. w wysokości 1 mln DEM o oprocentowaniu w wysokości 6,1 %.
- (38) Środek 14: W marcu 1994 r. kraj związkowy Turynia udzielił kolejnego poręczenia zastępczego (Ausfallbürgschaft) na 90 % kredytów obrotowych w wysokości 6,5 mln DEM. Kredyt został faktycznie przyznany przez bank prywatny we wrześniu 1995 r., przy oprocentowaniu 8,5 %. Powyższe poręczenie było stopniowo redukowane, a ostatecznie wygasło ono w dniu 31 grudnia 1999 r.
- (39) Za powyższe poręczenia przedsiębiorstwo płaciło prowizję w wysokości 0,75 % p.a., od czerwca 1995 r. obniżoną do 0,5 %.
- (40) Środek 15: Dotacja dla MŚP przyznana dnia 10 maja 1994 r. w pierwotnej wysokości 2 mln DEM, później podwyższona do 2,5 mln DEM.
- (41) Środek 16: Pożyczka na tworzenie kapitału własnego (Eigenkapitalhilfe-Darlehen - „EKH-Darlehen”) w wysokości 0,2 mln DEM, przyznana panu Raithel, inwestorowi, w czerwcu 1994 r. rzekomo na podstawie zatwierdzonego programu pomocy ⁽⁵⁾ w związku z założeniem przedsiębiorstwa Kahla II. Zgodnie ze wspomnianym programem inwestor był zobowiązany przeznaczyć tę kwotę na kapitał własny przedsiębiorstwa. Według informacji Niemiec pożyczkę spłacono dnia 30 września 2001 r.
- (42) Środek 17: Pożyczka w wysokości 1,8 mln DEM, przyznana w maju 1994 r., rzekomo na podstawie programu pomocy na tworzenie nowych przedsiębiorstw w ramach Europejskiego Programu Odbudowy (ERP-Existenzgründungsprogramm ⁽⁶⁾).
- (43) Środek 18: Pożyczka inwestycyjna w wysokości 2 mln DEM, przyznana w marcu 1995 r. ⁽⁷⁾ rzekomo na podstawie programu pomocy w pierwszym okresie działalności firmy w ramach Europejskiego Programu Odbudowy (ERP-Aufbauprogramm).
- (44) Środek 19: Pożyczka inwestycyjna w wysokości 1 mln DEM, przyznana w marcu 1993 r. ⁽⁸⁾ przez Kreditanstalt für Wiederaufbau.
- (45) Środek 20: Pożyczka inwestycyjna w wysokości 1,73 mln DEM, przyznana w kwietniu 1995 r. zgodnie z programem na rzecz ochrony środowiska naturalnego finansowanym przez Deutsche Ausgleichsbank (DtA-Umweltprogramm).
- (46) Środek 21: Pożyczka inwestycyjna w wysokości 3,45 mln DEM, przyznana w kwietniu 1995 ⁽⁹⁾ rzekomo zgodnie z programem na rzecz ochrony środowiska naturalnego w ramach Europejskiego Programu Odbudowy (ERP-Umweltprogramm).

(*) Tajemnica przedsiębiorstwa, 30-40 % wyższa niż cena zapłacona pierwotnie przez TIB.

⁽⁵⁾ N 213/93, Dz. U. C 302 z 9.11.1993, str. 6.

⁽⁶⁾ N 108c/1994, SG(94) D/17293 z 1.12.1994, Dz. U. C 390 z 31.12.1994, str. 14.

⁽⁷⁾ N 108b/1994, SG(94) D/17293 z 1.12.1994, Dz. U. C 390 z 31.12.1994, str. 13.

⁽⁸⁾ KfW-Mittelstandsprogramm, NN 109/93, SG (94), D/372 z 14.1.94, Dz. U. C 373 z 29.12.1994, str. 3.

⁽⁹⁾ ERP-Umweltprogramm, N 563d/94, SG(94), D/17530 z 5.12.1994 Dz. U. C 390 z 31.12.1994, str. 16.

- (47) Ponieważ spadły rynkowe stopy procentowe, pozostałą kwotę pożyczek przyznanych w ramach środków nr 18-21 w wysokości 7,329 mln DEM przekształcono dnia 30 marca 1998 r. w pożyczkę rynkową banku Hypovereinsbank. Oprocentowanie nowej pożyczki wynosiło 5,9 %, przewyższając tym samym obowiązującą referencyjną stopę procentową w wysokości 5,49 %. Komisja stwierdziła jednak, że tą nową pożyczkę rynkową zabezpieczono w 90 % poręczeniem ze środka nr 13.
- (48) Środek 22: Pożyczka inwestycyjna w wysokości 2 mln DEM, przyznana w marcu 1996 r.⁽¹⁰⁾ rzekomo na podstawie programu pomocy w pierwszym okresie działalności firmy w ramach Europejskiego Programu Odbudowy (ERP-Aufbauprogramm).
- (49) Środek 23: Patrz punkt (37).
- (50) Środek 24: W październiku 1994 r. przedsiębiorstwo Kahla II otrzymało od kraju związkowego Turynia dotacje inwestycyjne w wysokości 3,36 mln DEM na lata od 1994 r. do 1996 r.⁽¹¹⁾.
- (51) Środek 25: W okresie od 1994 r. do 1996 r. przedsiębiorstwo otrzymało dopłaty inwestycyjne w wysokości 0,838 mln DEM⁽¹²⁾.
- (52) Środek 26: Dotacje na wsparcie zatrudnienia w wysokości 1,549 mln DEM w latach od 1994 r. do 1996 r.
- (53) Środek 27: W okresie od 1994 r. do 1996 r. przedsiębiorstwo otrzymało dotacje na udział w targach w wysokości 122 414 DEM, na reklamę w wysokości 0,03 mln DEM, dotacje na badania i rozwój w wysokości 0,318 mln DEM oraz dotacje na integrację pracowników w wysokości 0,021 mln DEM.
- (54) Środek 28: W grudniu 1996 r. przyznano dalsze dotacje inwestycyjne w wysokości 1,67 mln DEM na lata od 1997 r. do 1999 r.
- (55) Środek 29: Przedsiębiorstwo otrzymało dopłaty inwestycyjne w wysokości 0,365 mln DEM na lata od 1997 r. do 1999 r.
- (56) Środek 30: Pożyczka w wysokości 2,32 mln DEM, przyznana w maju 1999 r. przez bank prywatny; pożyczkę objęto także poręczeniem zastępczym (Ausfallbürgschaft) udzielonym przez kraj związkowy Turynię w marcu 1994 r. na 90 % kredytów inwestycyjnych do kwoty 13,5 mln DEM (patrz środki nr 13 i 23). Oprocentowanie pożyczki wynosiło 4,6 %.
- (57) Środek 31: Dalsze dotacje w wysokości 0,851 mln DEM na wsparcie zatrudnienia.
- (58) Środek 32: Zgodnie z informacjami zawartymi w sprawozdaniach finansowych w latach od 1997 r. do 1999 r. przedsiębiorstwo otrzymało dotacje na udział w targach, reklamę oraz integrację pracowników w wysokości 342 910 DEM oraz dotacje na koszty personalne powstałe w związku z badaniami i rozwojem w wysokości 8 602 DEM. Łącznie dotacje wyniosły 0,352 mln DEM.
- (59) Po rozszerzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego Niemcy oświadczyły ponadto, że przedsiębiorstwo skorzystało z programu zezwalającego na początkową amortyzację inwestycji podwyższoną stawką, którą obniża się w następnych latach (*amortyzacyjna przyspieszona*). Niemcy przyznają, iż środek ten był w rzeczywistości korzystny dla przedsiębiorstwa, ponieważ w pierwszych latach związane z nim były nie tylko straty, lecz także zmniejszone płatności podatkowe. Utratę dochodów państwa powstałą w wyniku zmniejszenia wpływów podatkowych także należy postrzegać jako finansowy środek pomocy na rzecz przedsiębiorstwa Kahla II (zwany dalej środkiem nr 33).

⁽¹⁰⁾ Porównaj: przypis 7.

⁽¹¹⁾ 23 Ramowy plan zadań wspólnotowych na rzecz poprawy struktury gospodarczej, N 157/94, SG (94) D/ 11038, 1.8.1994.

⁽¹²⁾ N 561/92, SG (92) D/16623 z 24.11.1992 oraz N 494/A/1995, SG (95) D/17154, 27.12.1995.

C. Projekt

- (60) Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Niemcy w dniu 25 marca 1994 r. sporządzono plan finansowania potrzeb przedsiębiorstwa Kahla II. Pierwotnie zaplanowane koszty zredukowano nieznacznie o ok. 2 mln DEM. Szczegóły zawiera tabela nr 5, która przedstawia informacje przekazane przez Niemcy (w mln DEM):

Tabela nr 5

Koszty	planowane	przeprowadzone (1994-1996)
grunty:	3,200	3,200
budynki:		
maszyny/urządzenia	2,050	2,050
towary:	2,136	1,472
modernizacja maszyn	14,650	14,977
wartości niematerialne i prawne		
kapitał obrotowy:	14,854	12,709
RAZEM	36,890	34,408

- (61) W marcu 1994 r. przedstawiono plan finansowy dotyczący pokrycia powyższych kosztów, który następnie kilkakrotnie zmieniano. Tabela nr 6 przedstawia informacje przekazane przez Niemcy. Środki zaznaczone kursywą oznaczają rzekome środki prywatne (w mln DEM):

Tabela nr 6

Środek	Plan finansowania	25.3.1994	26.4.1995	25.4.1996	zrealizowano
11	udziały TIB	1,950	1,975	1,975	1,975
12	pożyczka z prawem do udziału w zysku (TIB)	6,000	6,000	6,000	6,000
15	dotacja na rzecz MŚP	2,000	2,500	2,500	2,500
	pożyczka	13,500			
18	— KfW-ERP-Aufbauprogramm		2,000	2,000	2,000
19	— KfW-Mittelstandsprogramm		1,000	1,000	1,000
20	— DtA-Umweltprogramm		1,730	1,730	1,730
21	— ERP-Energiesparprogramm		3,450	3,450	3,450
22	— KfW-ERP-Aufbauprogramm			2,000	2,000
	— pożyczka bankowa		5,320	3,320	1,000
(14)	kredyty obrotowe od banków	6,500	6,500	6,500	6,500
24	dotacje inwestycyjne	3,370	3,340	3,340	3,360
25	dodatki inwestycyjne	1,020	1,020	1,020	0,838
	pan Raithel (właściciel)	2,550	0,055	0,055	0,055
16	— DtA- Eigenkapitalhilfe		0,200	0,200	0,200
17	— KfW-ERP-Existenzgründungsprogramm		1,800	1,800	1,800
	RAZEM	36,890	36,890	36,890	34,408

- (62) Ustalono, że w roku 1995 podwyższono udział TIB (środek nr 11) w porównaniu z pierwotnie przewidzianą kwotą o 0,25 mln DEM. Ponadto stwierdzono, że pierwotny plan przewidywał pożyczki w wysokości 13,5 mln DEM. Kraj związkowy udzielił poręczenia (środek nr 13 i 14) na 90 % powyższych pożyczek oraz na kredyt obrotowy z banku prywatnego w wysokości 6,5 mln DEM. W 1994 r. wniesiony został kredyt obrotowy. W 1995 r. przyznano pożyczki na łączną kwotę 13,5 mln DEM (środki nr 18-22) oraz objęto skutecznym poręczeniem w wysokości 90 % ich wartości.
- (63) Odnośnie do rzekomych środków prywatnych ustalono, że pierwotnie przewidziany wkład inwestora w wysokości 2,555 mln DEM zredukowano do wysokości 2,055 mln DEM, tzn. o 0,5 mln DEM. „Dotacja MŚP” (środek nr 15) została podwyższona o 0,5 mln DEM, a zatem dokładnie o kwotę, o którą zmniejszono wkład inwestora. Ponadto w momencie rzeczywistego wniesienia rzekomego wkładu inwestora prywatnego składał się on z gotówki w wysokości 0,055 mln DEM ze środków własnych inwestora oraz dwóch pożyczek w wysokości 2 mln DEM przyznanych przez banki państwowe na podstawie zatwierdzonego programu pomocy (środki nr 16 i 17).
- (64) Stwierdzono, że przekazana przez Niemcy tabela nr 6 nie podaje informacji o dotacjach przyznanych w ramach środków nr 26 i 27 oraz o programie umożliwiającym amortyzację przyspieszoną, z której przedsiębiorstwo mogło skorzystać zgodnie z informacjami Niemiec (środek nr 33). W odrębnej tabeli, przekazanej dnia 30 stycznia 2002 r., Niemcy podały, że inwestycje amortyzowane w latach 1994 i 1995 wynoszą razem 3,603 mln DEM.
- (65) Niemcy przekazały następującą tabelę dotyczącą różnych inwestycji, które przedsiębiorstwo poczyniło w latach 1997 i 1998 (w mln DEM):

Tabela nr 7

Koszty	Planowane	Zrealizowane
maszyny/urządzenia	5,580	
wartości niematerialne i prawne	0,150	
RAZEM	5,730	6,769

- (66) Szczegółowe informacje dotyczące finansowania powyższych kosztów zawiera tabela nr 8, prezentowana w formie, w jakiej została przekazana przez Niemcy (w mln DEM):

Tabela nr 8

Środek	Finansowanie	Planowane	Zrealizowane
	wkład własny	1,318	2,406
28	dotacje inwestycyjne	1,670	1,670
29	dodatki inwestycyjne	0,279	0,292
	pozostałe źródła finansowania	2,400	2,400
	RAZEM	5,730	6,769

- (67) Stwierdzono, że tabela nr 8, prezentowana w formie, w jakiej została przekazana przez Niemcy, nie zawiera informacji o dotacjach w ramach środków nr 31 i 32. W kwestii finansowania kosztów zawartych w tabeli nr 7 Niemcy podają jednak, że w ramach programu umożliwiającego specjalne odpisy amortyzacyjne (środek nr 33) przedsiębiorstwo zamortyzowało inwestycje w wysokości do 0,743 mln DEM. Wymieniona kwota ujęta jest prawdopodobnie w pozycji „pozostałe źródła” w tabeli nr 8.

- (68) Niemcy przekazały także kolejny plan inwestycyjny⁽¹³⁾, który zawiera szczegółowe informacje o inwestycjach zrealizowanych w latach od 1994 r. do 2000 r. oraz o inwestycjach planowanych na lata od 2000 r. do 2003 r. Plan wymienia znaczną liczbę przede wszystkim maszyn i urządzeń, na które przedsiębiorstwo poniosło nakłady inwestycyjne. Łączne koszty w latach od 1994 r. do 2000 r. zawiera tabela nr 9 (w mln DEM), zgodnie z tym, co przekazały Niemcy:

Tabela nr 9

1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000	Razem
8,504	4,540	1,933	1,846	4,923	1,370	0,790	23,906

- (69) Komisja stwierdza, że ostatni wspomniany plan inwestycyjny stanowi zestawienie części inwestycji opisanych w tabelach nr 5 i nr 8. W tym kontekście inwestycje przeprowadzone w latach od 1994 r. do 1996 r. wynoszą łącznie 14,977 mln DEM. Kwota ta odpowiada inwestycjom faktycznie zrealizowanym, przedstawionym w tabeli nr 5 w pozycji „modernizacja maszyn”. Łączna kwota inwestycji za lata 1997 i 1998 odpowiada inwestycjom zrealizowanym zgodnie z tabelą nr 7.

D. Analiza rynkowa

- (70) Oba przedsiębiorstwa, Kahla I i Kahla II, produkują naczynia z ceramiki szlachetnej i porcelany dla sektora gospodarstw domowych. Przedsiębiorstwo Kahla II rozwinęło się i produkuje obecnie także dla sektora usług, szczególnie dla hoteli i na cele dekoracyjne. Wyroby tego przedsiębiorstwa są również eksportowane.
- (71) W sektorze porcelany stołowej i ozdobnej istnieje intensywna wymiana towarowa pomiędzy Państwami Członkowskimi. Prawie w całej Europie produkowana jest porcelana ozdobna, tymczasem producenci porcelany stołowej koncentrują się regionalnie w Bawarii Północnej (Niemcy), w Staffordshire (Wielka Brytania) oraz w Limousin (Francja). Poza dużą liczbą MŚP istnieją też liczne duże przedsiębiorstwa. Do nich należą Villeroy&Boch (Niemcy/Luksemburg), Hutschenreuther oraz Rosenthal (Niemcy), a także Royal Doulton i Wedgwood (Wielka Brytania), które wytwarzają ponad jedną trzecią wspólnotowej produkcji. W celu pokrycia szczególnego zapotrzebowania przemysłu hotelarskiego i gastronomicznego powstał tzw. „sektor porcelany hotelowej” ze specjalną solidną porcelaną zaprojektowaną dla tego sektora. Wielka Brytania, Niemcy i Włochy to główni producenci i konsumenci tych wyrobów. Specyficzny charakter tej branży oraz całej jej ogromnej palety produktów wynika ze ścisłych związków z konsumentem ostatecznym oraz koniecznej konkurencji w zakresie wzornictwa. Zbyt towarów do krajów trzecich przewyższa nominalnie przywóz do Wspólnoty, jednakże pod względem wolumenu przywóz jest większy od wywozu, głównie na skutek bardzo taniego przywozu z Chin⁽¹⁴⁾.
- (72) Branżę produkcji porcelany charakteryzuje przerost mocy produkcyjnych. Produkcja i zużycie odnotowywały między rokiem 1984 a 1991 stały wzrost, który w latach 1992 i 1993 ustąpił dużym stratom. Nie doszło do spodziewanej poprawy koniunktury w 1994 roku. Bilans handlowy ostatnich lat wykazywał wartości dodatnie, lecz udział przywozu znacząco się zwiększył, szczególnie w zakresie porcelany dla gospodarstw domowych. Wzrost wywozu nie jest w stanie zrównoważyć nacisku konkurencji w tym sektorze. Konkurencja będzie się jeszcze bardziej zaostrzać, a nadwyżka mocy produkcyjnych powiększać wskutek wejścia na rynek przedsiębiorstw z Azji Południowo-Wschodniej i Europy Wschodniej (szczególnie z Republiki Czeskiej i Węgier), które korzystają z umów handlowych zawartych z Unią Europejską⁽¹⁵⁾.

⁽¹³⁾ Przekazany w formie załącznika nr 17 do pisma z dnia 15 marca 2001 r., zarejestrowanego przez Komisję w dniu 26 marca 2001 r. (A/32477).

⁽¹⁴⁾ Dane ze strony internetowej Cerame-Unie (<http://www.cerameunie.org>).

⁽¹⁵⁾ Panorama przemysłu UE 1997, 9-20; NACE (zmiana 1). Patrz także decyzja Komisji 1999/157/WE w sprawie C 35/97, Triptis Porzellan GmbH (Dz. U. L 52 z 27.2.1999, str. 48).

III. PRZYCZYNY WSZCZĘCIA I ROZSZERZENIA FORMALNEGO POSTĘPOWANIA WYJAŚNIAJĄCEGO

- (73) W momencie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja zbadała środki finansowe przyznane na rzecz przedsiębiorstw Kahla I i Kahla II w świetle art. 87 ust. 1 Traktatu WE oraz art. 61 ust. 1 Porozumienia o EOG. Środki te obejmowały zasoby państwowe, zakłócały lub groziły zakłóceniem konkurencji między Państwami Członkowskimi i uprzywilejowywały powyższe przedsiębiorstwa. Po przeprowadzeniu wstępnej oceny Komisja uznała oba przedsiębiorstwa, Kahla I i Kahla II, za przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji. Komisja wyraziła ponadto wątpliwość co do faktu, czy państwo zachowało się jak inwestor rynkowy przy przekazaniu środków finansowych tym przedsiębiorstwom. We wstępnej ocenie powyższe środki uznano za pomoc państwa.
- (74) Ponieważ Komisja miała poważne wątpliwości, czy powyższa pomoc jest zgodna ze wspólnym rynkiem, zdecydowała o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w związku z pomocą ad hoc przyznaną przedsiębiorstwom Kahla I i Kahla II. Niemcy twierdziły, że liczne środki pomocy przyznano na mocy zatwierdzonych programów pomocy. Na podstawie przedłożonych danych Komisja nie była w stanie zdecydować, czy te środki były zgodne z zatwierdzonymi programami pomocy, na podstawie których zostały rzekomo przyznane. Zatem, wszczynając formalne postępowanie wyjaśniające, Komisja wystosowała zapytanie do Niemiec w celu wyjaśnienia tej kwestii.
- (75) Informacje przekazane w odpowiedzi na powyższe zapytanie rozwiały wątpliwości Komisji jedynie co do tego, że w przypadku niektórych środków przyznanych rzekomo na podstawie zatwierzonego programu pomocy można mówić o istniejącej pomocy państwa. W odniesieniu do kilku środków Komisja stwierdziła szczegóły, o których wcześniej nie została poinformowana. Podjęła zatem decyzję o rozszerzeniu postępowania, aby zbadać środki, które w oczywisty sposób nadal nie są zgodne z zatwierdzonymi programami pomocy, oraz środki, o których została powiadomiona dopiero po wszczęciu postępowania wyjaśniającego.

IV. UWAGI NIEMIEC

- (76) W piśmie z dnia 11 listopada 1999 r. Niemcy zaprezentowały stanowisko, zgodnie z którym żaden ze wspomnianych środków finansowych nie podlegał obowiązkowi zgłoszenia Komisji. Niemcy uważają, że przedsiębiorstwo Kahla II jest przedsiębiorstwem nowo założonym w lutym 1994 r., a działalność przedsiębiorstwa Kahla I nie była kontynuowana. Zdaniem Niemiec Kahla II nie jest przedsiębiorstwem w trudnej sytuacji. Niemcy utrzymywały to stanowisko w trakcie całego postępowania. Dla potwierdzenia takiej argumentacji Niemcy przedstawiły najpierw dwie ekspertyzy z dnia 29 listopada 1993 r. i z dnia 11 stycznia 1994 r. sporządzone przez swoich doradców. Po rozszerzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego Niemcy przekazały ekspertyzę z dnia 21 stycznia 2002 r. sporządzoną przez kolejnego doradcę.
- (77) Niemcy stwierdziły najpierw, że większości środków finansowych podmiotów publicznych nie można uznać za pomoc, ponieważ urzędy państwowe, przyznając pomoc przedsiębiorstwu Kahla II, zachowały się tak, jak inwestor rynkowy. Pozostałe środki finansowe na rzecz przedsiębiorstwa Kahla II, których przyznanie nie było zgodne z zasadami, jakimi kierowałby się inwestor rynkowy, zdaniem Niemiec są objęte przez zatwierdzone programy pomocy lub należy je traktować jako pomoc w ramach zasady de minimis. Niemcy przekazały szczegółowe informacje i dokumenty.
- (78) Po wszczęciu formalnej procedury wyjaśniającej Niemcy uznały, że niektóre środki mogły stanowić pomoc, a inne nie spełniały kryteriów pomocy w ramach zasady de minimis⁽¹⁶⁾ lub nie można ich zaliczyć do zatwierdzonych programów pomocy na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis⁽¹⁷⁾. Niemcy były jednakże zdania, że w tym przypadku pomoc należy postrzegać jako pomoc inwestycyjną w ramach wyznaczonych pułapów regionalnych. Przekazały ponadto kilka planów inwestycyjnych oraz informacje uzupełniające na powyższy temat wraz z oszacowaniem intensywności pomocy przyznanej w ramach wymienionych środków.

⁽¹⁶⁾ Dz. U. C 68 z 6.3.1996, str. 9.

⁽¹⁷⁾ Dz. U. L 10 z 13.1.2001, str. 30.

- (79) Na zakończenie Niemcy zwróciły się, aby w przypadku niezaakceptowania żadnego z przytoczonych argumentów Komisja zbadała, czy pomoc, szczególnie w przypadku środka nr 26, można uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem pomoc na zatrudnienie.
- (80) W piśmie z dnia 1 października 2002 r. Niemcy oświadczyły wbrew wszystkim wcześniej wysuwanym argumentom, że jeżeli Komisja uzna Kahla II za przedsiębiorstwo w trudnej sytuacji, należy zbadać kwestionowaną pomoc jako pomoc restrukturyzacyjną na mocy wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw w trudnej sytuacji ⁽¹⁸⁾ (wytyczne restrukturyzacyjne).

V. UWAGI STRON

- (81) Po wszczęciu i rozszerzeniu postępowania do Komisji wpłynęły uwagi przedsiębiorstwa Kahla II, które przekazano Niemcom w pismach z dnia 7 sierpnia 2001 r. i z dnia 6 marca 2002 r. Argumenty przedstawione przez przedsiębiorstwo Kahla II są w większości zgodne ze stanowiskiem Niemiec.
- (82) Ponadto wniesiono nową skargę dotyczącą rzekomej dalszej pomocy na rzecz przedsiębiorstwa Kahla II. Powyższa informacja została przekazana Niemcom w piśmie z dnia 30 kwietnia 2002 r. Niemcy odpowiedziały w dniu 29 maja 2002 r., że przedsiębiorstwo nie otrzymało żadnej nowej pomocy poza zgłoszoną Komisji.
- (83) Przedsiębiorstwo Kahla II przekazało Komisji w dniu 30 lipca 2002 r. kolejne uwagi, które nie zawierały nowych faktów lub dowodów, a w których Niemcy powtarzały swoje argumenty, iż przedsiębiorstwo nigdy nie było w trudnej sytuacji, że wymienionych środków nie należy postrzegać jako pomocy, a pomoc ad hoc należy uznać za pomoc regionalną, zgodną ze wspólnym rynkiem.

VI. OCENA

A. Przedsiębiorstwo

- (84) W momencie wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja nie mogła podjąć decyzji na podstawie udostępnionych danych, czy przedsiębiorstwa Kahla I i II są niezależne, czy przedsiębiorstwo Kahla II można uznać za kontynuację poprzedniego przedsiębiorstwa czy też za spółkę przejmującą. Zwrócono się zatem do Niemiec o przedstawienie wystarczających informacji w celu wyjaśnienia powyższej kwestii.
- (85) Rozszerzając formalne postępowanie wyjaśniające, Komisja doszła do wniosku, że przedsiębiorstwa Kahla I i Kahla II są różnymi jednostkami prawnymi. Przedsiębiorstwo Kahla II postrzegane jest jako spółka przejściowa (niem. *Auffanggesellschaft*), ponieważ pan G. Raithel założył ją jako spółkę istniejącą tylko formalnie (niem. *Mantelgesellschaft*), aby kontynuować działalność likwidowanego przedsiębiorstwa Kahla I oraz przejąć jego aktywa. W przedłożonych dokumentach przedsiębiorstwo Kahla II określane jest często mianem spółki przejściowej (*Auffanggesellschaft*), i Komisja stwierdziła, że doszło do zmiany nadzoru, stosunków własnościowych i osobowości prawnej spółki. Niemcy nie zaprzeczyły takiej opinii.
- (86) Sprzedaż aktywów na rzecz przedsiębiorstwa Kahla II nie została przeprowadzona w ramach otwartego i bezwarunkowego przetargu. Niemcy oświadczyły, że uczestnicy rynku zostali poinformowani o ofercie sprzedaży wspomnianych aktywów. Zdaniem Niemiec po przeprowadzeniu negocjacji z dwoma potencjalnymi inwestorami, zarządca wybrał pana G. Raithel, uznając go za najlepszego oferenta. Zgodnie z informacjami zarządcy powodem dokonania takiego wyboru było doświadczenie oferenta na rynku porcelany oraz fakt, że jego oferta była zdecydowanie wyższa niż oferta drugiego oferenta, która według Niemiec opiewała na kwotę 1 DEM. Komisja stwierdziła wprawdzie, że pan G. Raithel rzeczywiście zaoferował więcej niż 1 DEM, jednakże zaoferowana cena miała być sfinansowana przy użyciu zasobów państwowych. Niemniej jednak z dostępnych informacji wynika, że pan G. Raithel wniósł 55 000 DEM ze środków własnych, zatem więcej niż 1 DEM. Na podstawie dostępnych informacji Komisja zgadza się z opinią Niemiec, że pan G. Raithel był najlepszym oferentem.

⁽¹⁸⁾ Dz. U. C 368 z 23.12.1994, str. 12 i Dz. U. C 288 9.10.1999, str. 2.

- (87) Komisja uznaje, że wartość nieruchomości gruntowych przedsiębiorstwa Kahla I opierała się na ekspertyzie niezależnych biegłych. Niemcy oświadczyły, że wartość urządzeń i zapasów – łącznie ok. 3,5 mln DEM – nie została stwierdzona na podstawie ekspertyzy, ponieważ istniały problemy praktyczne, a większość urządzeń była w złym stanie i wymagała wymiany. Uwzględniając powyższy stan faktyczny, Komisja doszła do wniosku, że nie ma powodu, aby wątpić w fakt, że cena za aktywa Kahla I nie odpowiadała cenie rynkowej.
- (88) W dalszej części analizowano, czy sprzedaż 49 % udziałów w przedsiębiorstwie Kahla II posiadanych przez TIB odpowiadała działaniu przedsiębiorcy rynkowego. Komisja stwierdziła, że sprzedaż udziałów panu G. Raithel oraz jego synowi w dniu 31 grudnia 1999 r. nie nastąpiła w ramach otwartego, przejrzystego i bezwarunkowego przetargu.
- (89) TIB jest instytucją finansową należącą do kraju związkowego. Zgodnie ze stałym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich oraz polityką Komisji, uważa ona, że cena sprzedaży za udziały państwa nie zawiera elementów pomocy państwa, jeśli przedmiot sprzedaży jest oferowany w ramach otwartego, bezwarunkowego oraz niedyskryminującego postępowania przetargowego. Niemniej jednak Państwa Członkowskie nie są zobowiązane do przestrzegania powyższego postępowania w przypadku sprzedaży udziałów państwa.
- (90) Jeśli takie postępowanie nie zostanie przeprowadzone, wówczas cena sprzedaży może zawierać elementy pomocy państwa. Komisja może zatem zbadać, czy cena sprzedaży odpowiada wartości udziałów państwa. Komisja stwierdza w tym kontekście, że cena za udziały sprzedane panu G. Raithel oraz jego synowi była wyższa od ceny, którą TIB zapłaciło prawie sześć lat wcześniej. Stąd stwierdza się, że był to udział mniejszościowy. Na zakończenie należy także podkreślić, że w związku z wszczęciem i rozszerzeniem formalnego postępowania wyjaśniającego żaden z uczestników nie wniósł skargi na samowolne wykluczenie go z procedury sprzedaży oraz że żaden z uczestników nie złożył oferty na zakup udziałów. Zdaniem Komisji sprzedaż powyższego udziału nie wykazuje znamion pomocy państwa.

B. Pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE

- (91) Przedsiębiorstwa Kahla I oraz Kahla II otrzymały pomoc finansową ze środków państwowych, dzięki którym oba przedsiębiorstwa znalazły się w sytuacji korzystniejszej od swoich konkurentów. Fakty przedstawione w dokumentacji świadczą o tym, że instytucje kontrolowane przez państwo udzielają pożyczek oraz że posiadają udziały w przedsiębiorstwach prywatnych, jak udziały TIB w przedsiębiorstwie Kahla II, dlatego ich działalność należy jednoznacznie przypisać państwu. W tym kontekście należy odwołać się do ekspertyzy jednego z doradców z dnia 29 listopada 1993 r., zgodnie z którą całą koncepcję restrukturyzacyjną przedsiębiorstwa Kahla należy postrzegać w świetle starań rządu regionalnego o zachowanie miejsc pracy w przedsiębiorstwie Kahla⁽¹⁹⁾. Ponieważ na rynku porcelany w Europie panuje duża konkurencja oraz przerost mocy produkcyjnych, korzyści finansowe stawiające jedno przedsiębiorstwo w korzystniejszej sytuacji niż jego konkurentów grożą zakłóceniem konkurencji i naruszają wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.
- (92) W decyzji o rozszerzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja doszła do wniosku, że środki nr 2, 3 i 9 nie stanowią pomocy na rzecz przedsiębiorstwa Kahla I. Pozostałe środki udzielone przez Niemcy uznaje się nadal za pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Niemcy nie zaprzeczyły powyższej opinii, która zostanie utrzymana.

⁽¹⁹⁾ „Koncepcję spółki przejściowej (niem. Auffangesellschaft) Kahla należy postrzegać w kontekście szczególnych warunków strukturalno-politycznych kraju związkowego Tyngii, w szczególności z racji starań rządu kraju związkowego o utrzymanie istniejących miejsc pracy w ramach wsparcia”, Ekspertyza Röls Bühler Stüppes Hauck & Partner, przekazana w formie załącznika nr 1 do pisma z dnia 31 stycznia 2000 r., zarejestrowana dnia 3 kwietnia 2000 r. pod nr A/32839.

- (93) Niemcy nie zmieniły stanowiska w sprawie przedsiębiorstwa Kahla II, zgodnie z którym jest to nowe przedsiębiorstwo, które nie gwarantuje kontynuacji działalności Kahla I i nigdy nie było w trudnej sytuacji. Zatem w momencie przyznawania wsparcia finansowego urzędy publiczne postępowały jak przedsiębiorca rynkowy. Komisja zbada najpierw, czy instytucje publiczne, który przyznały wsparcie finansowe przedsiębiorstwu Kahla II, postępowały jak przedsiębiorca rynkowy. Ponadto Komisja zbada, czy przedmiotowe przedsiębiorstwo było w trudnej sytuacji.

Przedsiębiorca rynkowy

- (94) Niemcy przedstawiły dwie ekspertyzy sporządzone przez doradców w celu uzasadnienia swojej tezy, że instytucje publiczne, od których przedsiębiorstwo Kahla II otrzymało wsparcie finansowe, działały zgodnie z zasadą inwestora rynkowego.
- (95) Pierwsza ekspertyza z dnia 29 listopada 1993 r. (patrz pkt 91), uwzględniając starania rządu kraju związkowego o zachowanie miejsc pracy w Kahla, zawiera propozycję planu restrukturyzacyjnego tej spółki przejściowej (*Auffanggesellschaft*) ⁽²⁰⁾. Restrukturyzacja miała przypadać na lata od 1994 r. do 1997 r., a łączne koszty miały wynosić 18,779 mln DEM. W 1996 r. planowano przekroczyć próg zysku, osiągając wynik dodatni w wysokości 0,101 mln DEM.
- (96) Drugą ekspertyzę sporządzono w dniu 11 stycznia 1994 r. dla TIB przed przejęciem przez TIB 49 % udziałów w przedsiębiorstwie. Ekspertyza wyjaśnia, że TIB miało na celu zachowanie i stworzenie miejsc pracy w Turynii ⁽²¹⁾. W raporcie tym podkreśla się, że odzyskanie rentowności możliwe było wyłącznie poprzez restrukturyzację przy wsparciu instytucji publicznych. W 1996 r. planowano przekroczyć próg zysku, osiągając wynik dodatni w wysokości 1,394 mln DEM. Ponadto w ekspertyzie stwierdzono, że wsparcie publiczne na rzecz przedsiębiorstwa Kahla II było powiązane z dużym ryzykiem i że wykluczono jakąkolwiek możliwość zwrotu pomocy finansowej przez przedsiębiorstwo przed 1998 r.
- (97) Uwzględniając powyższe ekspertyzy, Komisja doszła do wniosku, że instytucje państwowe, szczególnie TIB, nie działały zgodnie z zasadą inwestora rynkowego w momencie przyznawania pomocy finansowej przedsiębiorstwu Kahla II. Powyższe ekspertyzy stanowią jednoznaczny dowód na to, że celem rządu kraju związkowego oraz jego instytucji finansowych było zachowanie miejsc pracy. Nie jest to główny cel przedsiębiorcy rynkowego. W ekspertyzach przewidywano straty przez okres co najmniej dwóch lat i nie przeanalizowano żadnej możliwości świadczenia zwrotnego za wsparcie państwa, co zapewne musiałyby mieć miejsce w przypadku każdego przedsiębiorstwa rynkowego.
- (98) Komisja utrzymuje swoje stanowisko szczególnie w stosunku do udziału TIB, że jest on niezgodny z zasadą inwestora rynkowego i stanowi pomoc państwa. Powyższego wniosku nie zmienia w żaden sposób fakt, że TIB sprzedało swój udział pięć lat później na rzecz właściciela większościowego pana G. Raithel i jego syna, i to za cenę wyższą, niż zapłacono w 1994 roku. Zachowanie TIB należy ocenić z wcześniejszej perspektywy, uwzględniając potencjalne ryzyko oraz oczekiwane przychody. Zgodnie z wówczas dostępnymi ekspertyzami ryzyko było wysokie ⁽²²⁾, nie podjęto jednak żadnych działań, aby mu zapobiec. Nie przeprowadzono także żadnej analizy przyszłych przychodów. Zysk faktycznie osiągnięty przez TIB należy zatem uznać za znikomy.

⁽²⁰⁾ Porównaj przypis 19.

⁽²¹⁾ „Celem TIB jest utrzymanie i stworzenie miejsc pracy w przemyśle w kraju związkowym Turynii”, Ekspertyza firmy Arthur Andersen, przedłożona jako załącznik nr 2 do pisma z dnia 31 marca 2000 r., zarejestrowanego dnia 3 kwietnia 2000 r. pod nr A732839.

⁽²²⁾ „Istnieje wiele rodzajów ryzyka, które mogą doprowadzić do fiaszka projektu” oraz „Zatem decyzję o zakupie udziałów w przedsiębiorstwie Kahla/Thüringen Porzellan GmbH należy zasadniczo poprzeć, zdając sobie jednakże sprawę ze związanego z tym wysokiego ryzyka. Oznacza to jednocześnie odpowiedź odmowną dla innego producenta porcelany w Turynii, tak aby bardziej nie narażać sukcesu projektu”, ekspertyza firmy Arthur Andersen (patrz przypis 23).

- (99) Wbrew stanowisku Niemiec warunków udziału TIB nie można porównać z warunkami inwestora prywatnego, pana Raithela. Pan Raithel zainwestował w przedsiębiorstwo rzekomo 2,055 mln DEM. Jednakże tylko 0,055 mln DEM pochodziło z jego prywatnych środków. Pozostałe 2 mln DEM stanowiły środki państwowe w formie 2 pożyczek udzielonych panu Raithelowi (środki nr 16 i 17). Ponadto jedna z nich (środek nr 16) była objęta gwarancją federalną dla banku Deutsche Ausgleichsbank, który udzielił tej pożyczki, druga natomiast (środek nr 17) zabezpieczona długiem gruntowym pierwszej kategorii na nieruchomości gruntowej przedsiębiorstwa Kahla II ⁽²³⁾. TIB udostępniło przedsiębiorstwu 1,975 mln DEM ze środków własnych w formie udziału. Kwota ta stanowiła kapitał własny, który w przypadku upadłości zaspokajany byłby w ramach kolejnych kategorii. Ryzyko przejęte przez TIB jest zatem zdecydowanie wyższe niż ryzyko prywatnego inwestora. Zgodnie z pkt 111 pan G. Raithel, w przeciwieństwie do TIB, posiadał ponadto prawo do odstąpienia od umowy, jeśli TIB nie wniosłoby swojego udziału i/lub nie zostałyby wniesione inne środki. Udział TIB nie jest zgodny z zasadą inwestora rynkowego.
- (100) Jeśli chodzi o pozostałe środki przyjęte przez Niemcy, to biorąc pod uwagę szczególną sytuację przedsiębiorstwa oraz fakt, że działa ono na rynku cechującym się przerostem mocy produkcyjnych, inwestor rynkowy udzieliłby wsparcia finansowego wyłącznie wtedy, gdyby miało ono odpowiednie odzwierciedlenie w warunkach udzielenia wsparcia.
- (101) Komisja zbada w pierwszym rzędzie kredyty przyznane przez TIB oraz przez banki państwowe. Zostały one zestawione w tabeli nr 10.

Tabela nr 10

środek	kwota (DEM)	stopa procentowa	referencyjna stopa procentowa	zabezpieczenia
12	6 mln	12 % ⁽²⁴⁾	6,62 %	—
16	0,2 mln	0 %-5 % ⁽²⁵⁾	6,62 %	gwarancja federalna
17	1,8 mln	5,5 %	6,62 %	dług gruntowy pierwszej kategorii w wysokości 1,8 mln DEM na nieruchomości gruntowej; posiłkowo dług gruntowy w wysokości 20 mln DEM na nieruchomości gruntowej
18	2 mln	6,5 %	8,28 %	dług gruntowy drugiej kategorii w wysokości 1,8 mln DEM na nieruchomości gruntowej, dług gruntowy drugiej i trzeciej kategorii w wysokości 20 mln DEM, cesja maszyn i praw w stosunku do osób trzecich, cesja stanów magazynowych, cesja należności od klientów, poręczenie kraju związkowego Turynii na 90 %
19	1 mln	6,75 %	8,28 %	jak środek nr 18
20	1,73 mln	6,65 %	8,28 %	jak środek nr 18
21	3,45 mln	6,65 %	8,28 %	jak środek nr 18
22	2 mln	5 %	7,33 %	jak środek nr 18

⁽²³⁾ Należy przypomnieć, że nabycie aktywów przedsiębiorstwa Kahla II sfinansowano w większości dzięki pomocy państwa.

⁽²⁴⁾ Oprocentowanie pożyczki wynosiło 12 %. Płatność odsetek ograniczono jednakże do 50 % zysku rocznego.

⁽²⁵⁾ W ciągu pierwszych trzech lat płatność odsetek przejął rząd federalny. Stopa procentowa wynosiła w czwartym roku 2 %, w piątym 3 %, a w szóstym 5 %.

- (102) Informacje zawarte w tabeli nr 10 potwierdzają, że banki państwowe nie działały zgodnie z zasadą inwestora rynkowego. Szczególnie w przypadku pożyczki TIB z prawem do udziału w zysku stwierdzono, że uzgodnione oprocentowanie wynosiło 12 %, lecz wysokość odsetek ograniczono do 50 % zysku netto roku obrotowego. W ekspertyzach podkreślono już, że przedsiębiorstwo Kahla II przynajmniej w trakcie pierwszych dwóch lat nie będzie wypracowywać zysku. Tak też się stało. Nie uzgodniono wyższego oprocentowania, aby zrekompensować lata, w których spłata odsetek była mało prawdopodobna. TIB świadomie przyznało pożyczkę z prawem do udziału w zysku, która nie wiązała się z żadnymi dodatkowymi prawami głosu, nie żądając jakichkolwiek zabezpieczeń, a której oprocentowanie wynosiło 0 % przez co najmniej dwa lata. Nie uzgodniono premii za ryzyko rekompensującej podejmowane ryzyko, które przewidywała ekspertyza, na podstawie której udzielono pożyczki z prawem do udziału w zysku (oraz udziału). Wszystkie pozostałe udzielone pożyczki, zgodnie z informacjami przedstawionymi w tabeli, miały niższe oprocentowanie niż stopa referencyjna. Zabezpieczenia, jeśli były ustanawiane, pochodziły od urzędów albo dla zabezpieczenia wszystkich pożyczek udostępniano te same aktywa. Powyższych aktywów nie wyceniono niezależnie, ich rzeczywista wartość jest zatem wątpliwa. Należy ponadto przypomnieć, że powyższe aktywa sfinansowano dzięki publicznemu wsparciu finansowemu.
- (103) Umowa poręczenia przewidywała, że pan G. Raithel przedstawi poręczenie niższej kategorii na kwotę 0,7 mln DEM, chyba że można będzie udokumentować, iż poręczył on osobiście za pożyczkę na tworzenie kapitału własnego (środek nr 16). Umowa pożyczki dotycząca środka nr 16 świadczy o tym, że nie udzielono żadnego poręczenia osobistego, lecz gwarancji federalnej. Nigdy nie powiadomiono Komisji o udzieleniu powyższego poręczenia w wysokości 0,7 mln DEM. Według informacji dostępnych Komisji pożyczka została zabezpieczona gwarancją federalną, a nie osobistą. Nawet gdyby udzielono poręczenia osobistego, miałoby ono kolejną kategorię po wszystkich innych zabezpieczeniach oraz pokrywałoby tylko dużo mniejszą część prawdopodobnie wysokiego ryzyka nieściągalności wierzytelności. Biorąc powyższe pod uwagę, Komisja może wyłącznie dojść do wniosku, iż banki oraz instytucje państwowe nie działały zgodnie z zasadą inwestora rynkowego. Ponadto Niemcy same określają pożyczki wymienione w środkach nr 16-22 jako pomoc państwa⁽²⁶⁾, nawet jeśli uznają ją za pomoc istniejącą. Komisja, podobnie jak Niemcy, stoi na stanowisku, że jest to pomoc. Możliwość uznania jej za pomoc istniejącą zostanie sprawdzona w kolejnych punktach.
- (104) Jeżeli chodzi o dotacje (środki nr 15, 24-29, 31-32), to zdaniem Komisji żaden przedsiębiorca rynkowy nie przyznałby bezzwrotnych dotacji. Niemcy nie zaprzeczyły temu stanowisku. Niemcy przyznają ostatecznie same, że poręczenie kraju związkowego w wysokości 90 % stanowi pomoc państwa. Biorąc pod uwagę ryzyko związane z poręczeniem oraz brak odpowiedniej marży za ryzyko, Komisja w pełni podziela to twierdzenie. Nie ma potrzeby dalszego badania tej kwestii. Zdaniem Niemiec pomocy w ramach zasady de minimis obejmuje wspomniane poręczenia. Ten argument zostanie zbadany w części D oceny pomocy.
- (105) Biorąc powyższe pod uwagę, Komisja nie może dojść do wniosku, że banki państwowe udzieliły wsparcia przedsiębiorstwu Kahla II na warunkach porównywalnych ze stawianymi przedsiębiorcy rynkowemu. Zatem wszystkie środki przyjęte przez Niemcy uważa się nadal za pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

⁽²⁶⁾ Niemcy zmieniły zdanie po rozszerzeniu postępowania i nie uznały pożyczek w ramach środków nr 16 i 17 za pomoc, ponieważ zostały one wypłacone bezpośrednio panu G. Raithel, choć rzekomo przyznano je w ramach zatwierdzonego programu pomocy.

Przedsiębiorstwo zagrożone

- (106) Przedsiębiorstwo Kahla II to spółka przejściowa (*Auffangesellschaft*), czyli nowo założone przedsiębiorstwo, które przejęło aktywa przedsiębiorstwa, w stosunku do którego toczy się postępowanie egzekucyjne z całego majątku. Pomimo tego, że powyższe rozwiązanie dotyczy nowo powstających przedsiębiorstw, zakładane w ten sposób spółki przejściowe, (przejmujące) tworzone przede wszystkim w Niemczech Wschodnich, można uznać za przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji. Powodem tego jest fakt, że takie spółki (*Mantelgesellschaften*) przejmują aktywa przedsiębiorstwa, w stosunku do którego toczy się egzekucja z całego majątku, i kontynuują jego działalność, zwykle bez wcześniejszego przeprowadzenia jakiegokolwiek akceptowalnej restrukturyzacji. Spółki przejmujące „dziedziczą” szereg problemów strukturalnych oraz wymagają głęboko idących zmian, aby móc działać w warunkach gospodarki rynkowej. Zmiany te obejmują inwestycje związane z wymianą i modernizacją starych maszyn oraz urządzeń, zmiany struktury przedsiębiorstwa (tradycyjne wielkie konglomeraty, istniejące w gospodarce planowej), redukcję personelu (konglomeraty w Niemczech Wschodnich posiadały zwykle przerost siły roboczej), nową orientację na produkt, marketing itp. Konieczna jest ponadto odbudowa zaufania klientów, dostawców i banków, ponieważ spółka przejmująca jest następcą przedsiębiorstwa, którego działalność zakończyła się fiaskiem. W świetle powyższych spostrzeżeń nie można takiego przedsiębiorstwa porównać z innym nowo powstającym przedsiębiorstwem.
- (107) Dostosowanie do warunków wolnorynkowych odbywa się zwykle w drodze restrukturyzacji, korzystającej w większości przypadków z pomocy państwa. Biorąc pod uwagę szczególną sytuację nowych krajów związkowych, Komisja zaakceptowała elastyczny i szczodry plan umożliwiający spółkom przejmującym korzystanie z pomocy na restrukturyzację do końca 1999 r. Powyższe rozwiązanie unormowano w przypisie nr 10 wytycznych w sprawie restrukturyzacji (1999) ⁽²⁷⁾. Z uwagi na szczególną sytuację, w jakiej znajdują się spółki przejściowe, stanowią one wyjątek od reguły, zgodnie z którą nowo powstającym przedsiębiorstwom nie przysługuje pomoc na ratowanie i restrukturyzację w myśl wytycznych w sprawie restrukturyzacji.
- (108) W trakcie innego postępowania ⁽²⁸⁾ Niemcy stwierdziły wyraźnie w pismach z dnia 5 marca oraz z dnia 6 maja 1999 r., że Kahla II jest przedsiębiorstwem w trudnej sytuacji. Dwa lata później, w piśmie z dnia 26 września 2001 r., Niemcy zaprzeczyły jednakże swoim wcześniejszym wypowiedziom i uznały, że Kahla II nigdy nie było przedsiębiorstwem w trudnej sytuacji. W związku z niniejszym postępowaniem Niemcy stoją na stanowisku, że przedsiębiorstwa Kahla II nie można uznać za przedsiębiorstwo w trudnej sytuacji, gdyż nie zostały spełnione wszystkie warunki wymienione w wytycznych w sprawie restrukturyzacji.
- (109) Komisja zauważa niniejszym, że wytyczne w sprawie restrukturyzacji nie zawierają precyzyjnej definicji przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji, lecz wymieniają typowe symptomy. W przypadku przedsiębiorstwa Kahla II spełniono ogólne kryterium określone w pkt 2.1 wytycznych w sprawie restrukturyzacji (1994), zgodnie z którym przedsiębiorstwo w trudnej sytuacji to takie, które „ani przy pomocy środków własnych, ani środków, które mogłoby uzyskać od właścicieli/akcjonariuszy, ani środków obcych, nie jest w stanie powstrzymać strat.” Powyższe stwierdzono w ekspertyzach dostępnych w momencie powstania przedsiębiorstwa Kahla II oraz przyznania pomocy (moment właściwy dla oceny) ⁽²⁹⁾; uznają one, że Kahla II jest przedsiębiorstwem w trudnej sytuacji oraz opisują restrukturyzację mającą na celu przywrócenie rentowności ⁽³⁰⁾. Patrząc z późniejszej perspektywy, jest to potwierdzone przez fakt, że zgodnie z dostępnymi informacjami przedsiębiorstwo nigdy nie pozyskało środków finansowych od banków bez pomocy państwa ⁽³¹⁾.

⁽²⁷⁾ Nawet jeśli zgodnie z pkt 163 nie mają one zastosowania do pomocy przyznanej w latach od 1994 r. do 1996 r. Przypis nr 10 wytycznych w sprawie restrukturyzacji (1999) kodyfikuje postępowanie Komisji, stwierdzając, że: jedynym wyjątkiem od reguły, zgodnie z którą nowo powstałe przedsiębiorstwa nie otrzymują pomocy na ratowanie i restrukturyzację, są „przypadki takich przedsiębiorstw, które do dnia 31 grudnia 1999 r. Federalny Instytut do zadań szczególnych związanych ze zjednoczeniem (*Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben*) likwidował w ramach jego misji prywatyzacyjnej lub które powstały w wyniku przejścia aktywów oraz podobne przypadki w nowych krajach związkowych.”

⁽²⁸⁾ C 69/98, SG (98) D/ 11285 z 4.12.1998.

⁽²⁹⁾ „Obliczenia biznes planu wykazują, że spółka przejściowa (*Auffangesellschaft*) (...) nie jest w stanie ponosić samodzielnie olbrzymich - w stosunku do zaplanowanych obrotów - kosztów finansowania procesu restrukturyzacyjnego”. Ekspertyza Röls Bühler Stüppes Hauck & Partner (patrz przypis 21).

⁽³⁰⁾ „Celem naszej pracy jest ocena zdolności do przeprowadzenia restrukturyzacji i jej skuteczności w przedsiębiorstwie, którego działalność kontynuuje spółka przejściowa (*Auffangesellschaft*), przy szczególnym uwzględnieniu trwale zachowanych miejsc pracy oraz środków finansowych udostępnianych przez potencjalnego współnika, TIB”, Ekspertyza Arthur Andersen (patrz przypis 23).

⁽³¹⁾ Wszystkie pożyczki od banków prywatnych, o których poinformowano Komisję, zostały zabezpieczone w 90 % poręczeniami państwowymi.

- (110) W rzeczywistości niektóre czynniki przedstawione w wytycznych w sprawie restrukturyzacji nie dotyczą spółek przejściowych, ponieważ są to spółki nowo utworzone, których wcześniejszej działalności nie da się zbadać. Stąd w momencie ich powstania nie posiadają one takich problemów, jak *spadek rentowności, wzrost strat, spadające obroty, wzrost stanów magazynowych, spadek przepływów pieniężnych, zwiększające się obciążenie odsetkami itp.* Komisja zwraca niniejszym uwagę na fakt, że spółki przejściowe/przejmujące (*Auffangesellschaften*) stanowią wyjątek od reguły, zgodnie z którą nowo powstających przedsiębiorstw nie można uznać za przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji, a więc nie można także udzielić im pomocy na restrukturyzację.
- (111) Z drugiej strony do spółek przejściowych można faktycznie odnieść inne czynniki, szczególnie niską wartość księgową netto. W przypadku przedsiębiorstwa Kahla II Komisja zwraca uwagę na fakt, że jest ono następcą przedsiębiorstwa, w stosunku do którego toczy się egzekucja z całego majątku i stąd straciło zapewne zaufanie wielu klientów, dostawców i banków. W związku z tym nawet nabycie aktywów uzależnione było od pomocy państwa. Umowa sprzedaży składników majątkowych przedsiębiorstwa Kahla I przewidywała, że nowy inwestor, pan G. Raithel, ma prawo do odstąpienia od umowy, jeśli nie zostanie zapewnione finansowanie obejmujące najróżniejsze środki pomocy państwa (takie jak udział TIB oraz pożyczki państwowe)⁽³²⁾. Przedsiębiorstwo Kahla II przejęło ponadto aktywa przedsiębiorstwa Kahla I, które nigdy nie podjęło się skutecznej restrukturyzacji i zmuszone było z tego powodu zgłosić wniosek o przeprowadzenie egzekucji z całego majątku. Patrząc z późniejszej perspektywy, jest oczywiste, że problemy strukturalne przeniesiono na nowe przedsiębiorstwo, gdyż Kahla II bez pomocy państwa nie pozyskało żadnych środków finansowych ze źródeł prywatnych.
- (112) Innym czynnikiem jest zbyt duża liczba pracowników. Z racji tego, że pomoc państwa udzielana spółkom przejściowym wiąże się zwykle z zachowaniem miejsc pracy, oznacza ona przez pewien czas dodatkowe obciążenie w postaci konieczności zapewnienia miejsc pracy. Zgodnie z ekspertyzami wymienionymi w pkt 91 głównym celem rządu kraju związkowego było zachowanie miejsc pracy. Przedsiębiorstwo Kahla II zredukowało liczbę zatrudnionych w kolejnych latach. Można zatem wyciągnąć wniosek, iż początkowo ich liczba była zbyt wysoka.
- (113) Ponieważ spółki przejściowe zmuszone są do przeprowadzania restrukturyzacji, aby móc działać w warunkach gospodarki rynkowej, w pierwszych latach wykazują one straty, przepływy pieniężne nie wzrastają, a konieczne inwestycje wiążą się z wysokim obciążeniem długami i odsetkami. Dotyczyło to także przedsiębiorstwa Kahla II. Niemcy wprowadziły nigdy nie określiły procesu, do którego doszło w Kahla II, mianem restrukturyzacji przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji, Komisja stwierdziła jednakże, że w obu ekspertyzach z listopada 1993 r. i ze stycznia 1994 r. proponowano przeprowadzenie restrukturyzacji koniecznej dla odzyskania rentowności przez przedsiębiorstwo. Ekspertyza Projekt Management Eschbach (PME), którą Niemcy przedłożyły w związku z innym postępowaniem⁽³³⁾, określa Kahla II jako przedsiębiorstwo znajdujące się obecnie w fazie restrukturyzacji, która nie zostanie zakończona przed 1996 r.⁽³⁴⁾. Komisja doszła do wniosku, że taki proces nie jest typowy dla „zdrowego” przedsiębiorstwa.

⁽³²⁾ „Nabywca ma prawo bez dodatkowych kosztów (...) odstąpić od całej umowy, jeśli (...) poniżej wymienione finansowanie nie zostanie przyznane do dnia 31.12.1994 r., dotyczy to także sytuacji, gdy finansowanie zostanie zrealizowane tylko częściowo”. Środki finansowe z niniejszej umowy dotyczą pożyczek w ramach ERP oraz od KfW w wysokości 2,5 mln DEM, udziału TIB w wysokości 7,95 mln DEM, pożyczki bankowej w wysokości 13,35 mln DEM oraz poręczenia kraju związkowego w wysokości 90 % na kwotę 20 mln DEM (umowa sprzedaży między zarządcą Kahla I oraz panem Günter Raithel wynegocjowana w dniu 26.1.1994 r.).

⁽³³⁾ C 36/2000, Graf von Henneberg Porzellan GmbH.

⁽³⁴⁾ „Ponieważ także Kahla II przechodzi obecnie proces odbudowy, a konsolidacja potrwa jeszcze zapewne przez cały rok 1996, trudno wyobrazić sobie wcześniejsze przeniesienie ilości produkcyjnych”. Ekspertyza PME z 24.8.1995 r.

- (114) Niemcy stoją ponadto na stanowisku, że straty, które odnotowano w pierwszych latach w przedsiębiorstwie Kahla II, wynikają tylko z zastosowania specjalnych odpisów amortyzacyjnych (środek nr 33). Komisja uważa jednak, że w związku z zastosowaniem specjalnych odpisów amortyzacyjnych straty prawdopodobnie były wyższe, ale bez wsparcia ze strony państwa przedsiębiorstwo zanotowałoby zapewne dużo wyższe straty i prawdopodobnie zniknęłoby z rynku. Stwierdza się, że, przedstawione przez Niemcy ekspertyzy z lat 1993 i 1994 przypisują pomocy państwa decydujące znaczenie dla istnienia przedsiębiorstwa i odzyskania rentowności.
- (115) Aby uzasadnić tezę, że Kahla II nigdy nie było przedsiębiorstwem w trudnej sytuacji, Niemcy przedłożyły ekspertyzę sporządzoną w dniu 21 stycznia 2002 r. przez doradcę.

Tabela nr 11

	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
Obroty (mln DEM)	23,19	28,95	31,46	39,10	34,34	35,81	41,60
Wynik na działalności operacyjnej przed opodatkowaniem (mln DEM)	[...] (*)						
Przepływy pieniężne (mln DEM)	[...]						
Stany magazynowe	[...]						
Wykorzystanie zdolności produkcyjnych %	[...]						
Kapitał własny %	[...]						
Kapitał obcy %	[...]						

(*) Tajemnica przedsiębiorstwa. Patrz tabela w pkt (21).

- (116) Komisja stwierdza, że tabela nr 11 przedstawia ocenę ex-post historii przedsiębiorstwa. Pomocnym jest stwierdzenie, że najważniejsze prognozy z ekspertyz dostępnych w 1994 roku sprawdziły się: przewidywały one straty przynajmniej w ciągu pierwszych dwóch lat. Komisja zmuszona jest jednakże do dokonania oceny ex-ante, a więc ustalić, czy od 1994 roku Niemcy wypełniały swoje zobowiązania wynikające z Traktatu WE i zgłosiły pomoc. Gdyby Niemcy wypełniły swoje zobowiązania, Komisja sporządziłaby ocenę na podstawie ekspertyz dostępnych w tamtym czasie. Jak to zostało to już powiedziane w pkt 95, 96 i 113, powyższe ekspertyzy opierają się na założeniu, że przedsiębiorstwo zmuszone było do przywrócenia rentowności i dochodzą do wniosku, że pomoc państwa była decydująca dla realizacji powyższego celu. Na podstawie powyższych ekspertyz Komisja uznałaby, zgodnie z dotychczasową stałą praktyką, przedsiębiorstwo Kahla II (spółkę przejściową - *Auffangesellschaft*) za znajdujące się w trudnej sytuacji. Powyższego wniosku nie można zmienić ex-post w związku z tym, że trudności te przezwyciężono szybciej dzięki przyznaniu znacznej pomocy.
- (117) Podsumowując, na podstawie ekspertyz dostępnych w przedmiotowym momencie Komisja doszła do wniosku, że przedsiębiorstwo Kahla II nie było w stanie odzyskać rentowności dzięki własnym środkom lub środkom finansowym pozyskanym na warunkach rynkowych. Komisja zauważa szczególnie, że Niemcy potwierdziły ten fakt już w 1999 r. Przy czym przedsiębiorstwo prawdopodobnie zniknęłoby z rynku bez pomocy państwa. Nie ma znaczenia fakt, że nie wszystkie poszczególne czynniki wymienione w wytycznych w sprawie restrukturyzacji mają zastosowanie do przedsiębiorstwa Kahla II: powyższe wytyczne zawierają niepełną listę typowych symptomów, nie jest to pełna i kumulatywna lista kryteriów.

- (118) Komisja podtrzymuje zatem swoją opinię, zgodnie z którą przedsiębiorstwo Kahla II znajdowało się w trudnej sytuacji w latach od 1994 r. do 1996 r. aż do momentu uzyskania nieznacznego wyniku dodatniego i wzrostu udziału kapitału własnego, co prawdopodobnie miało miejsce dzięki przyznanej pomocy. Komisja uważa, że brak prywatnego finansowania bez pomocy państwa oraz dostępne informacje uzasadniają takie stanowisko.

C. Pomoc rzekomo objęta zatwierdzonymi programami pomocy

- (119) Część środków pomocy na rzecz Kahla I i Kahla II przyznano rzekomo na podstawie zatwierdzonych programów pomocy. Ponieważ Komisja wyrażała poważne wątpliwości, czy powyższe środki pomocy są zgodne z programami pomocy, według których zostały rzekomo przyznane zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽³⁵⁾ Komisja zwróciła się do Niemiec z zapytaniem o dostarczenie jej wszystkich dokumentów, danych i informacji koniecznych do dokonania oceny. Jeśli dostarczone przez Niemcy informacje okażą się niewystarczające do wyciągnięcia wniosku, że powyższe środki objęte są odpowiednim programem, Komisja jest upoważniona do podjęcia decyzji na podstawie dostępnych informacji.
- (120) Po rozszerzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja doszła do wniosku, że środki nr 1, 4, 5, 6, 7 i 10 na rzecz Kahla I stanowią pomoc istniejącą, której nie trzeba ponownie poddawać ocenie. Komisja podkreśla swoje stanowisko, że środka nr 8 nie przyznano w ramach zatwierdzonego programu pomocy i należy poddać go ocenie jako pomoc ad hoc.
- (121) W sprawie przedsiębiorstwa Kahla II Komisja doszła do wniosku po rozszerzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego, że środki nr 28 i 29 na rzecz Kahla II stanowią pomoc istniejącą, której Komisja nie będzie ponownie oceniać. Komisja potwierdza swoje stanowisko, że środków nr 11, 12 i 20 nie przyznano w ramach programu zatwierdzonego przez Komisję. Jeśli natomiast chodzi o pozostałe środki rzekomo przyznane zgodnie z zatwierdzonym programem pomocy, Komisja częściowo sprawdzi oceny wstępne dokonane w momencie wszczęcia i rozszerzenia formalnego postępowania wyjaśniającego.
- (122) Środki 13, 14, 23 i 30: poręczenia państwowe w wysokości 90 % opierają się na programie pomocy, którego nigdy nie zgłoszono Komisji. Program pomocy zarejestrowano pod numerem NN 46/97 i Komisja nigdy go nie zatwierdziła. Jak stwierdzono w trakcie rozszerzenia formalnego postępowania wyjaśniającego, powyższe poręczenia należy uznać za pomoc ad hoc. W decyzji w sprawie Wytocznych dotyczących poręczeń kraju związkowego Turynii⁽³⁶⁾ Komisja uwzględniła zobowiązanie się Turynii do zaprzestania stosowania tego niezgłoszonego programu pomocy.
- (123) W kwestii elementu pomocy zawartego we wspomnianych poręczeniach Niemcy twierdzą, że zgodnie z porozumieniem zawartym między Niemcami i Komisją element pomocy poręczenia wynosił 0,5 % kwoty gwarantowanej poręczeniem. Komisja stwierdza jednak, że porozumienie dotyczyło poręczeń państwowych w wysokości 80 % zgodnych z zatwierdzonymi programami pomocy. Przedmiotowe poręczenia przewyższają wspomniany limit o 10 % i nie udzielono ich w ramach zatwierdzonego programu pomocy, lecz w ramach programu niezgłoszonego, na który Komisja nigdy nie wyraziła zgody. Porozumienie nie obejmowało ponadto przedsiębiorstw w trudnej sytuacji. Zatem wbrew informacjom Niemiec stopy w wysokości 0,5 % nie można zastosować do powyższych poręczeń.

⁽³⁵⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1.

⁽³⁶⁾ NN 25/95, SG (96) D/ 11031 z 16.12.1996.

- (124) Odnośnie do poręczeń udzielonych w ramach środków nr 13, 14 i 23: Na mocy obwieszczenia Komisji w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwowej w formie gwarancji ⁽³⁷⁾ obowiązuje następująca zasada: „W przypadkach, gdy w momencie udzielenia gwarancji istnieje znaczne prawdopodobieństwo niewywiązania się kredytobiorcy ze zobowiązań, np. ponieważ znajduje się on w trudnej sytuacji finansowej, wartość gwarancji może być równa kwocie efektywnie objętej tą gwarancją”. Zgodnie z pkt B oceny (pkt 106-118) przedsiębiorstwo Kahla II znajdowało się w trudnej sytuacji w momencie przyznania środków. Oznacza to, że element pomocy w przypadku poręczeń, których udzielono do 1996 r., prawdopodobnie wynosi nawet 90 % odpowiednich kredytów.
- (125) Odnośnie do środka nr 30 przyznanego w momencie, gdy przedsiębiorstwo już nie było w trudnej sytuacji, Niemcy stoją ponownie na stanowisku, że na podstawie porozumienia z Komisją wspomnianego w pkt 123 należy ustalić ekwiwalent pomocy w wysokości 0,5 %. Komisja przypomina jednak, że porozumienie dotyczyło poręczeń państwowych w wysokości 80 %, których udzielono w ramach zatwierdzonego programu pomocy. W niniejszym przypadku poręczenie przekroczyło granicę 80 % o 10 % i nie zostało udzielone w ramach zatwierdzonego programu pomocy. Zatem nie można tutaj zastosować ekwiwalentu pomocy w wysokości 0,5 %. W momencie udzielenia poręczenia kraj związkowy Turynia zgodził się na uzależnienie poręczeń od decyzji Komisji w sprawie wytycznych poręczeń kraju związkowego Turynia ⁽³⁸⁾, zgodnie z którą dla poręczeń w wysokości 80 % udzielonych w ramach zatwierdzonego programu pomocy należy przyjąć element pomocy w wysokości od 0,5 % do 2 %. Pomimo tego, że decyzja ta odnosi się do poręczeń w wysokości 80 %, których udzielono w ramach zatwierdzonego programu pomocy, zdaniem Komisji w tym przypadku analogicznie należy zastosować powyższą zasadę. Uwzględniając jednak, że poręczenie pokrywa większą część zagrożeń nieodłącznie związanych z pożyczkami, co wyraża się w niskim oprocentowaniu ustalonym przez bank prywatny, Komisja stosuje najwyższe dopuszczone w tym programie oprocentowanie dla poręczeń w wysokości 2 %.
- (126) Podobnie Komisja uważa za właściwe zastosowanie elementu pomocy w wysokości 2 % w stosunku do poręczenia w wysokości 90 % zgodnie ze środkiem nr 13, i to od dnia 30 marca 1998 r., czyli od dnia przekształcenia pożyczek w pożyczkę rynkową zgodnie ze środkami nr 18-21. Oprocentowanie pożyczki rynkowej wynosiło 5,90 %. Przed przekształceniem pożyczek zgodnie ze środkami nr 18 – 21, ich oprocentowanie wynosiło 6,5 % i 6,75 %. Pożyczki otrzymane ze środków państwowych przekształcono w pożyczkę prywatną dokładnie w tym momencie, w którym przedsiębiorstwo mogło uzyskać niższe oprocentowanie za pożyczkę prywatną na rynku niż zmuszone było płacić za pożyczki otrzymane ze środków państwowych. Biorąc powyższe pod uwagę, podkreśla się, że przekształcenie możliwe było wyłącznie dzięki temu, że na nową pożyczkę udzielono poręczenia państwowego w wysokości 90 %.
- (127) Zdaniem Niemiec powyższe poręczenia obejmuje zasada de minimis. Zastosowanie tej zasady zostanie zbadane w części D oceny.
- (128) Środek 15: Dotację w wysokości 2,5 mln DEM rzekomo przyznano w ramach zatwierdzonego programu pomocy ⁽³⁹⁾. W decyzji dotyczącej rozszerzenia formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja stwierdziła błędnie, że program ten odnosi się jedynie do MŚP. Niemcy słusznie zwróciły uwagę, że również duże przedsiębiorstwa pod pewnymi warunkami objęto pomocą w ramach powyższego programu. Jednakże z programu wyłączono wyraźnie przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji.

⁽³⁷⁾ Dz. U. C 71 z 11.3.2000, str. 14, pkt 3.2.

⁽³⁸⁾ NN25/95, SG (96) D/11031 z 16.12.1996.

⁽³⁹⁾ N 408/93, SG (93) D/ 19245, 26.11.1993 (Dz. U. C 213 z 19.8.1992, str. 2).

- (129) Niedawno Komisja wydała negatywną decyzję w sprawie powyższego programu z powodu nadużycia polegającego na zastosowaniu tego programu między innymi do przedsiębiorstw w trudnej sytuacji ⁽⁴⁰⁾. W podjętej decyzji Komisja wyraźnie dała do zrozumienia, że Niemcy zaliczyły Kahla II do przedsiębiorstw w trudnej sytuacji, stosujących powyższy program wbrew zatwierdzonym przez Komisję postanowieniom szczególnym. W decyzji dotyczącej wspomnianego programu Komisja stwierdziła, iż ta decyzja nie ma związku z decyzją w niniejszym przypadku, w którym bada się jej indywidualne zastosowanie. W niniejszej decyzji Komisja stoi na stanowisku, że Kahla II była przedsiębiorstwem w trudnej sytuacji w momencie przyznania pomocy. Stąd podtrzymuje się stanowisko, że pomoc tą należy uznać za pomoc nową.
- (130) Środek 16: Pożyczkę w wysokości 0,2 mln DEM przyznano rzekomo w ramach zatwierdzonego programu pomocy na tworzenie kapitału własnego (Eigenkapitalhilfeprogramm) ⁽⁴¹⁾. Wspomniany program był przeznaczony wyłącznie dla MŚP. Przedsiębiorstwo Kahla II zatrudniało wówczas ponad 250 pracowników i nie mogło być zaliczone do MŚP, zatem przyznana pomoc w oczywisty sposób nie jest zgodna z tym programem. Niemcy zwróciły w ostatnim czasie uwagę na fakt, że pożyczki nie przyznano przedsiębiorstwu, lecz panu G. Raithel. W zatwierdzeniu programu pomocy, w ramach którego przyznano pożyczkę, Komisja określiła, że warunkiem otrzymania wsparcia przez inwestorów jest wniesienie go do przedsiębiorstwa w formie kapitału. Tak uczynił także pan G. Raithel. Celem powyższej pożyczki było zatem wsparcie przedsiębiorstwa, chociaż przyznano ją bezpośrednio osobie prywatnej. Pożyczkę należy więc uznać za nową pomoc na rzecz przedsiębiorstwa Kahla II.
- (131) Środki 17, 18, 19 i 22: W trakcie kontroli Komisja doszła do wniosku, że spełniono warunki programu pomocy ⁽⁴²⁾, zgodnie z którym przyznano pożyczkę. Powyższe kredyty stanowią pomoc istniejącą, której Komisja nie musi ponownie oceniać.
- (132) Środek 21: Tę pożyczkę przyznano rzekomo w ramach zatwierdzonego programu pomocy ⁽⁴³⁾. Przewidywał on jednakże pożyczkę w maksymalnej wysokości 2 mln DEM na rzecz przedsiębiorstw w nowych krajach związkowych. Powyższa pożyczka przekracza tę granicę. Komisja nie może zatem stwierdzić, że spełniono warunki przyznania pomocy. Uwzględniając preferencyjne warunki odsetek, obniżoną wartość zabezpieczeń oraz udzielenie poręczenia w wysokości 90 % zabezpieczającego prawie całe ryzyko nieściągalności wierzytelności, Komisja uważa, że w momencie przyznania pożyczka prawdopodobnie stanowiła w całości pomoc na rzecz przedsiębiorstwa.
- (133) Środki 24 i 25 przyznano w ramach zatwierdzonego programu pomocy w celu pokrycia inwestycji przedstawionych szczegółowo w tabeli nr 5. Z informacji przekazanych przez Niemcy wynika ponadto, że część pomocy inwestycyjnej przyznanej w ramach specjalnych odpisów umorzeniowych (środek nr 33) również służyła do pokrycia powyższych inwestycji. Niemcy udokumentowały, że wszystkie wspomniane środki były zgodne z programami pomocy, na podstawie których zostały rzekomo przyznane. Środki nr 24, 25 i 33 stanowią zatem pomoc istniejącą, której Komisja nie musi ponownie oceniać.

⁽⁴⁰⁾ C 69/98, SG (2002) D/34461 z 19.6.2002 (nieopublikowane).

⁽⁴¹⁾ ERP-Eigenkapitalhilfeprogramm, N 213/93, SG (93) D/16665 z 13.10.1993.

⁽⁴²⁾ ERP-Existenzgründungsprogramm, N 108c/1994, (patrz przypis 6).

ERP-Aufbauprogramm, N 108b/1994, (patrz przypis 7).

KfW-Mittelstandsprogramm, NN 109/93, SG (94), (patrz przypis 8).

⁽⁴³⁾ ERP-Umweltprogramm N 563d/94, (patrz przypis 9).

- (134) *Środek 26*: Dotacje na wsparcie zatrudnienia związane z inwestycjami na rzecz ochrony środowiska naturalnego, przyznane rzekomo w ramach zatwierdzonego programu pomocy, nie stanowią pomocy ⁽⁴⁴⁾. Jednakże zgodnie z informacjami zawartymi w decyzji o rozszerzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego program pomocy - odnośnie do elementów na rzecz ochrony środowiska - przeznaczony był na usunięcie zagrożeń dla środowiska naturalnego w przedsiębiorstwach państwowych. Dotacje nie są zatem zgodne z zatwierdzonym programem, na podstawie którego zostały rzekomo przyznane. W piśmie z dnia 29 lipca 1994 r. ⁽⁴⁵⁾ Niemcy wyjaśniły Komisji, jak należy interpretować powyższy przepis. Niemcy jednoznacznie stwierdziły, że takie środki można było wdrażać wyłącznie w gminach, miastach itp. Przedsiębiorstwa zarządzane powierniczo również mogłyby być objęte powyższą pomocą przed ich prywatyzacją, ponieważ do tej chwili należy uznawać je za przedsiębiorstwa państwowe. ⁽⁴⁶⁾ Komisja stała na stanowisku, że te środki nie stanowiły pomocy, ponieważ nie przysparzały korzyści żadnemu przedsiębiorstwu ⁽⁴⁷⁾.
- (135) Przedsiębiorstwo Kahla II w momencie przyznania tych środków pomocy było przedsiębiorstwem prywatnym i w związku z tym nie przysługiwała mu ta pomoc. Komisja przypomina ponadto, że część dotacji pochodziła od kraju związkowego Turynii, podczas gdy odnośny program dawał uprawnienia do udzielania takich dotacji wyłącznie Federalnemu Urzędowi Pracy (Bundesanstalt für Arbeit). Komisja nie może zatem stwierdzić, że te środki stanowią istniejącą pomoc ⁽⁴⁸⁾.
- (136) Po rozszerzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego Niemcy zmieniły linię argumentacji i stwierdziły, że te środki nie przysporzyły korzyści przedsiębiorstwu. Początkowo Niemcy stwierdziły, że środki przyznano na utylizację starych urządzeń, co miało rzekomo znaczenie dla ochrony środowiska naturalnego. Komisja nie może jednak zgodzić się ze stanowiskiem, że utylizacja starych urządzeń nie stanowiła korzyści dla przedsiębiorstwa. Takie prace siłą rzeczy doprowadziły do powiększenia dostępnej powierzchni i wzrostu wartości przedsiębiorstwa.
- (137) Niemcy twierdziły niedawno, że środki przeznaczono na usunięcie zagrożeń dla środowiska naturalnego powstałych w lipcu 1990 r. Zgodnie z praktyką Komisji takie środki nie stanowią pomocy. Niemcy nie przedłożyły jednakże dowodu na istnienie jakichkolwiek zagrożeń, które powstały przed lipcem 1990 r. Ponadto te zagrożenia zostały rzekomo usunięte przez przedsiębiorstwo Kahla I, które otrzymało pomoc już w 1991 roku (środek nr 2) w kwocie koniecznej do usunięcia zagrożeń. Niemcy nigdy nie przedłożyły dowodu, że zagrożenia środowiska naturalnego nadal istniały w momencie sprzedaży aktywów Kahla I. Nawet jeśli tak faktycznie było, nabywca powinien był odpowiednio sprawdzić, czy składniki majątku są wolne od takich zagrożeń. W przeciwnym razie nie dołożył on odpowiednich starań, niedopuszczalne więc jest późniejsze korzystanie z pomocy państwa na ten cel. Jeśli przeprowadzono by odpowiednie badania, cena sprzedaży uwzględniałaby takie zagrożenia oraz konieczność odłożenia środków na ich usunięcie, i nie wysuwano by później roszczeń o wsparcie państwowe.

⁽⁴⁴⁾ NN 117/92, SG (95) D/ 341 z 13.1.1995.

⁽⁴⁵⁾ Zarejestrowano w dniu 29.7.1994 r. pod numerem A/33865.

⁽⁴⁶⁾ „Zgodnie z § 124 h AFG podmiotami tych środków w zakresie naprawy i poprawy środowiska naturalnego są osoby prawne prawa publicznego, szczególnie samorządy (miasta, powiaty, gminy itp.) oraz przedsiębiorstwa zarządzane przez Urząd Powierniczy”. Pismo z dnia 29.7.1994 r. (patrz przypis 52).

⁽⁴⁷⁾ „Oznacza to, że środki na korzyść danego przedsiębiorstwa, nie mogą stanowić wsparcia”, pismo z dnia 29.7.1994 r., cytowane w przypisie 52.

⁽⁴⁸⁾ Porównaj decyzja w sprawie C 36/2000, SG (2001) D/ 292014.

- (138) Niemcy oświadczyły, że gdyby przedsiębiorstwo zdawało sobie z tego sprawę, że powyższe środki stanowią pomoc, prawdopodobnie nie przeprowadziłoby przedmiotowych prac lub zatrudniło do nich swoich czy też innych pracowników, lub mniejszą ich liczbę. Niemcy twierdzą, że fakt, iż Komisja nie zakwalifikowała tego programu jako pomocy i nie zatwierdziła go, był wystarczającym powodem do uzasadnionego oczekiwania, że środki nie stanowiły pomocy. Komisja nie może przyjąć powyższego argumentu, ponieważ program pomocy zatwierdzono na podstawie zgłoszenia oraz przekazanych przez Niemcy informacji dodatkowych. Stąd Niemcy nie mogą świadomie podejmować czynności sprzecznych ze zgłoszeniem oraz dochodzić praw na podstawie naruszeń legalnych oczekiwań. Beneficjent również nie może opierać się na takich oczekiwaniach, skoro w niemieckim programie pomocy jednoznacznie przewidziano, że powyższych środków nie można wdrożyć na korzyść pojedynczego przedsiębiorstwa oraz że tylko Federalny Urząd Pracy jest uprawniony do udzielenia powyższych dotacji, a w niniejszym przypadku część pomocy przyznał kraj związkowy Turynia.
- (139) Podsumowując, Niemcy podniosły argument, że dotacje stanowią ogólny środek, z którego mogą korzystać bez ograniczeń wszystkie przedsiębiorstwa w Niemczech. Komisja stwierdziła jednak, że takie twierdzenie przeczy wszystkim wcześniej przedłożonym informacjom. Na podstawie przepisów ustawy niemieckiej (§ 249h AFG) oraz wszystkich informacji przekazanych Komisji, które umożliwiły Komisji podjęcie decyzji o niezakwalifikowaniu programu jako pomocy i niezatwierdzeniu go, wynika jednoznacznie, że nie wszystkie przedsiębiorstwa mogą korzystać z tych środków. Przeciwnie, ustawa niemiecka oraz wszystkie informacje przekazane przez Niemcy, które powinny umożliwić Komisji przeprowadzenie oceny, dotyczą osób prawnych prawa publicznego i wyraźnie wyłączają możliwość przyznania środków na rzecz poszczególnych przedsiębiorstw. Powyższe postanowienie zawiera jednoznaczny selektywne elementy, które nie pozwalają na uznanie środka pomocy za środek ogólny.
- (140) *Środek 27*: Dotacje na różne cele przyznane w latach 1995 i 1996. Ponieważ nie podano podstawy prawnej pomocy, Komisja wstępnie uznała dotacje za nową pomoc. Niemcy twierdziły następnie, że dotacje na badania i rozwój w wysokości 0,318 mln DEM przyznano w ramach zatwierdzonego programu pomocy⁽⁴⁹⁾. W świetle dostępnych informacji pomoc jest zgodna z powyższym programem pomocy i stanowi pomoc istniejącą, która nie podlega ponownej ocenie.
- (141) W sprawie dotacji na rzecz integracji pracowników w wysokości 0,021 mln DEM, Niemcy stoją na stanowisku, że nie stanowią one pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE, ponieważ zostały przyznane wyłącznie na wsparcie zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Komisja stwierdza jednak, że pomocy nie stanowią tylko takie środki, które zgodnie z wytycznymi w sprawie pomocy na wsparcie zatrudnienia⁽⁵⁰⁾ (wytyczne w sprawie zatrudnienia) na podstawie kryteriów obiektywnych dotyczą pojedynczych osób i nie sprzyjają określonym przedsiębiorstwom czy gałęziom produkcji. Niemcy nie przedłożyły stosownych dokumentów pomimo wystosowania zapytania dotyczącego w sposób szczególny tej kwestii. Na podstawie dostarczonych informacji Komisja doszła do wniosku, że powyższe środki stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (142) Do pozostałych dotacji na udział w targach w wysokości 0,122 mln DEM oraz na reklamę w wysokości 0,030 mln DEM ma rzekomo zastosowanie zasada *de minimis*. Ich zgodność z *zasadą de minimis* zostanie niniejszym zbadana.
- (143) *Środki 28 i 29*: Zgodnie z informacjami przedstawionymi w decyzji o rozszerzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego środki uznano za pomoc istniejącą na podstawie dostępnych informacji. Ponadto z informacji dostarczonych przez Niemcy wynika, że część pomocy inwestycyjnej przyznanej w ramach specjalnych odpisów amortyzacyjnych (*środek nr 33*) służyła także na pokrycie tych inwestycji. Niemcy udokumentowały, że wszystkie powyższe środki są zgodne z programami pomocy, na podstawie których zostały przyznane. Stanowią zatem pomoc istniejącą, która nie podlega ponownej ocenie przez Komisję.

⁽⁴⁹⁾ N 660/93, SG D/21632 z 31.12.1993 oraz N 477/91, SG (91) D/22704 z 25.11.1991.

⁽⁵⁰⁾ Dz.U. C 334 z 12.12.1995, str. 4.

- (144) *Środek 31*: Kolejne dotacje na wsparcie zatrudnienia przyznane zgodnie z zatwierdzonym programem pomocy ⁽⁵¹⁾. Na podstawie informacji przekazanych przez Niemcy Komisja stoi na stanowisku, że powyższe dotacje są zgodne z programem, na podstawie którego zostały przyznane. Stanowią zatem pomoc istniejącą, która nie podlega ponownej ocenie przez Komisję.
- (145) *Środek 32*: Dotacje na różne cele. Nie przedstawiono podstawy prawnej, dlatego Komisja tymczasowo uznała dotacje za nową pomoc. Niemcy twierdzą jednak, iż dotacje na badania i rozwój w wysokości 0,009 mln DEM przyznano w ramach zatwierzonego programu pomocy ⁽⁵²⁾. Program ten przeznaczony jest wyłącznie dla MŚP. Zgodnie z dostępnymi informacjami przedsiębiorstwo Kahla II między 1997 a 1999 rokiem nie spełniało warunków MŚP, przede wszystkim dlatego, że zatrudniało więcej niż 250 osób, nawet po odliczeniu uczniów. Z oczywistych względów pomoc nie spełnia kryteriów programu pomocy, zgodnie z którym została rzekomo przyznana, i należy ją uznać za pomoc nową.
- (146) Odnosnie do dotacji na rzecz integracji pracowników Niemcy oświadczyły ponownie, że nie stanowią one pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE, ponieważ zostały przeznaczone na wsparcie zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Tak jak w przypadku dotacji wymienionych w ramach środka nr 27, również tutaj Niemcy nie przedłożyły żadnej dokumentacji, pomimo wystosowania zapytania w sposób szczególny dotyczącego tej kwestii. Zgodnie z danymi ze sprawozdań finansowych przedsiębiorstwa ⁽⁵³⁾ dotacje na integrację pracowników wyniosły 0,119 mln DEM w latach 1997 i 1998 i obejmowały nieznaną część dotacji ujętych w sprawozdaniu finansowym za 1999 r. na udział w targach i szkoleniach w wysokości 0,121 mln DEM w 1999 r. Na podstawie dostępnych informacji Komisja stwierdziła zatem, że powyższe środki stanowią pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (147) Zasada *de minimis* obejmuje rzekomo pozostałe dotacje na udział w targach oraz na reklamę w wysokości 0,103 mln DEM na lata 1997 oraz 1998, a także nieznaną część dotacji wymienionych w sprawozdaniu finansowym za 1999 rok na udział w targach oraz szkoleniach w wysokości 0,121 mln DEM na 1999 rok. W części D oceny sprawdzono, czy są one zgodne z *zasadą de minimis*.
- (148) W świetle powyższych uwag środki nr 17, 18, 19, 22, 24, 25, część środka nr 27, środki nr 28, 29, 31 oraz środek nr 33 stanowią pomoc istniejącą, która nie podlega ponownej ocenie przez Komisję.

D. Rzekome środki *de-minimis*

- (149) Środki nr 13, 14, 23, częściowo środek nr 27, środek nr 30 oraz częściowo środek 32 rzekomo objęte są *zasadą de minimis* ⁽⁵⁴⁾. Zgodnie z tą *zasadą* maksymalna łączna kwota pomocy *de minimis* wynosi 100 000 EUR w ciągu trzech lat od momentu udzielenia pierwszej pomocy zgodnie z *zasadą de minimis*. Kwota ta obejmuje wszystkie rodzaje pomocy publicznej, których udzielono w ramach pomocy *de minimis* oraz nie obejmuje innej pomocy otrzymanej przez beneficjenta na podstawie programów zatwierdzonych przez Komisję. Przedmiotowe okresy to: od 25 marca 1994 r. do 25 marca 1997 r. oraz od 25 marca 1997 r. do 25 marca 2000 r.
- (150) W pierwszym okresie od 1994 r. do 1997 r. *zasada de minimis* rzekomo obejmuje środki nr 13, 14, 23 oraz część środka nr 27.

⁽⁵¹⁾ NN 107/97, w mocy od 1 kwietnia 1997 r., zatwierdzono w piśmie SG (98) 1049 z 6.2.1993.

⁽⁵²⁾ NN 331/96, SG (97) D/ 482 z 23.1.1997.

⁽⁵³⁾ Sprawozdania z badania sprawozdań finansowych przedsiębiorstwa Kahla/ Thüringen Porzellan GmbH za lata 1997, 1998 oraz 1999.

⁽⁵⁴⁾ Patrz przypisy 16 i 17.

- (151) Chociaż część dotacji przyznanych w ramach środka 27 rzekomo obejmuje zasada *de minimis*, a mianowicie dotacje na udział w targach w wysokości 122 000 DEM oraz dotacje na reklamę w wysokości 30 000 DEM, razem 152 000 DEM (77 716 EUR), powyższą kwotę należy zsumować z ekwiwalentem pomocowym poręczeń udzielonych w ramach środków nr 13, 14 i 23. Zgodnie z pkt 124 wartość poręczenia może być równa kwocie, którą skutecznie gwarantuje poręczenie⁽⁵⁵⁾. Co oznacza, że element pomocy poręczeń w momencie przyznania wynosi prawdopodobnie 90 % kredytów, zatem zdecydowanie wychodzi poza zasadę *de minimis*. Nie można więc zaakceptować, że wszystkie te środki obejmuje zasada *de minimis*.
- (152) W okresie od 1997 r. do 2000 r. zasada *de minimis* obejmuje rzekomo poręczenie ze środka nr 30 oraz część środka nr 32.
- (153) Odnośnie do poręczenia udzielonego w ramach środka nr 30 element pomocy można ustalić w wysokości 41 760 DEM, jeśli zgodnie z pkt 125 przyjmiemy ekwiwalent pomocy w wysokości 2 %. Część środka nr 32, objęta rzekomo zasadą *de minimis*, dotyczy dotacji na udział w targach w wysokości 294 000 DEM oraz dotacji na obniżenie kosztów w wysokości 114 000 DEM. Ponadto należy doliczyć nową wartość poręczenia w ramach środka nr 13 od momentu, od którego gwarantowało ono pożyczki rynkowe. Zgodnie z pkt 47 pożyczki opiewały łącznie na sumę 7,329 mln DEM. Jeśli także w tym przypadku do kwoty poręczonych pożyczek zastosujemy ekwiwalent pomocowy w wysokości 2 %, element pomocy wyniesie 131 922 DEM. Zatem środki z lat 1997-1999 rzekomo objęte zasadą *de minimis* wynoszą łącznie 581 682 DEM. Kwota ta przewyższa znacznie granicę według zasady *de minimis*.
- (154) Biorąc powyższe pod uwagę, Komisja nie może zaakceptować objęcia zasadą *de minimis* wszystkich wyżej wymienionych środków. Stanowią one pomoc w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

E. Nowa pomoc

- (155) Uwzględniając powyższe, środek nr 8 na rzecz Kahla I oraz środki nr 11, 12, 13, 14, 15, 16, 20, 21, 23, 26, 27, 30 i 32 na rzecz Kahla II stanowią nową pomoc. Na podstawie dostępnych danych Komisja nie może stwierdzić, że zostały one przyznane zgodnie z zatwierdzonymi programami pomocy.

F. Zgodność ze wspólnym rynkiem

- (156) Traktat WE przewiduje kilka wyjątków od ogólnej zasady niezgodności pomocy państwa ze wspólnym rynkiem. Wyjątki określone w art. 87 ust. 2 Traktatu WE nie mają zastosowania w niniejszym przypadku, ponieważ środki nie były pomocą o charakterze socjalnym przyznawaną indywidualnym konsumentom ani pomocą mającą na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi, ani pomocą przyznawaną gospodarce niektórych regionów Republiki Federalnej Niemiec dotkniętych podziałem Niemiec. Możliwość wyłączeń od zasady niezgodności ze wspólnym rynkiem określono w art. 87 ust. 3 lit. a) i lit. c) Traktatu WE. Art. 87 ust. 3 lit. a) umożliwia Komisji zatwierdzenie pomocy na rozwój gospodarczy określonych regionów. Art. 87 ust. 3 lit. c) przewiduje zatwierdzenie pomocy państwa na ułatwienie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych, o ile nie zmienia ona warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem. Komisja opublikowała różne wytyczne, w których dokładnie określono warunki, po spełnieniu których pomoc może zostać przyznana na podstawie powyższych postanowień.

⁽⁵⁵⁾ Tamże, patrz przypis 37.

Pomoc przyznana do końca 1996 roku

- (157) Niemcy nie kwestionują, że pomoc na rzecz przedsiębiorstwa Kahla I należy ocenić w świetle wytycznych w sprawie restrukturyzacji (1994), chociaż przedsiębiorstwo ma siedzibę w regionie, w którym pomoc regionalną można przyznać zgodnie z art. 87 ust. 3 lit. a) Traktatu WE, ponieważ przeważającym celem pomocy nie jest pomoc regionalna, lecz przywrócenie długoterminowej rentowności przedsiębiorstwa w trudnej sytuacji. W tym miejscu Komisja zwraca uwagę, że ocenie podlega wyłącznie pomoc przyznana w ramach środka nr 8.
- (158) Odnosnie do przedsiębiorstwa Kahla II Niemcy twierdzą, że celem środka uznanego za pomoc, która nie została przyznana w ramach zatwierdzonego programu pomocy lub nie jest objęta zasadą *de minimis*, było wsparcie regionu. Komisja zwraca w tym miejscu uwagę na fakt, że pomoc *ad hoc*, która podlega ocenie, obejmuje środki nr 11, 12, 13, 14, 15, 16, 20, 21, 23, 26, 27, 30 i 32.
- (159) Komisja stoi na stanowisku, że wytyczne w sprawie krajowej pomocy regionalnej⁽⁵⁶⁾ (wytyczne regionalne) nie znajdują zastosowania do oceny zgodności ze wspólnym rynkiem pomocy przyznanej od 1994 r. do 1996 r. W przypisie 10 powyższych wytycznych ustalono: „Pomoc *ad hoc* dla przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji może podlegać specyficznym zasadom i nie jest postrzegana jako typowa pomoc regionalna.” Wspomniane szczególne przepisy to wytyczne w sprawie restrukturyzacji.
- (160) Komisja stwierdza, że wytyczne regionalne obowiązujące w momencie przyznania pomocy nie miały zastosowania. Przepisy obowiązujące w momencie przyznania pomocy, które wymieniono w przypisie 2 wytycznych, określają jednoznacznie, że takiej pomocy nie można przyznać, jeśli oznaczałoby to naruszenie szczególnych przepisów dotyczących pomocy na rzecz przedsiębiorstw w trudnej sytuacji. Zgodnie z wcześniejszą częścią B oceny (pkt 106-118) Komisja doszła do wniosku, że przedsiębiorstwo Kahla II do 1996 roku było przedsiębiorstwem w trudnej sytuacji. Pomocy *ad hoc* nie można zatem ocenić na podstawie tych przepisów. Stanowisko to jest potwierdzone także rodzajem kosztów, które obejmuje pomoc. Komisja zwraca uwagę na tabelę nr 5, zgodnie z którą 80 % wydatków wykorzystano na odnowienie parku maszynowego oraz na kapitał obrotowy, czyli na typowe wydatki restrukturyzacyjne, a nie w ramach projektu inwestycyjnego.
- (161) Komisja nie może zatem stwierdzić, że całość pomocy *ad hoc* przyznanej do 1996 roku na rzecz Kahla II jest pomocą regionalną zgodną ze wspólnym rynkiem.
- (162) Niemcy niedawno zwróciły uwagę na fakt, że pomoc w ramach środka nr 26 należy postrzegać jako pomoc na zatrudnienie. Wytyczne w sprawie zatrudnienia⁽⁵⁷⁾ dotyczą pomocy na tworzenie nowych miejsc pracy. Zgodnie z informacjami Niemiec dotacje przeznaczono na utylizację części urządzeń przedsiębiorstwa Kahla II. Prace powyższe wykonały osoby bezrobotne, dzięki czemu zostały one tymczasowo zatrudnione. Prace nie zakończyły się jednakże stałym zatrudnieniem. Tej pomocy nie można więc zakwalifikować jako pomocy na tworzenie nowych miejsc pracy, ponieważ w przedsiębiorstwie przeprowadzono znaczną redukcję personelu (z 380 w 1994 r. do 327 w 1996 r.). Ponadto wyjaśnienia Niemiec odnośnie do wykorzystania pomocy, mianowicie tymczasowe zatrudnienie bezrobotnych, potwierdzają jednoznacznie fakt, że w przedsiębiorstwie Kahla II nie zachowano miejsc pracy. [Komisja stoi zatem na stanowisku, że środek nr 26 nie można zakwalifikować jako pomocy na zatrudnienie w świetle wytycznych w sprawie zatrudnienia. To stanowisko potwierdza się także w przypadku pomocy przyznanej przed wejściem w życie wytycznych, jako że wytyczne w sprawie zatrudnienia jedynie kodyfikują istniejącą praktykę, a pomocy na zatrudnienie nie można zatwierdzić, jeśli nie utworzono ani nie zachowano miejsc pracy.]

⁽⁵⁶⁾ Dz.U. C 74 z 10.3.1998, str. 9.

⁽⁵⁷⁾ Patrz przypis 50.

- (163) Ponieważ w momencie przyznania pomocy ad hoc przedsiębiorstwo było w trudnej sytuacji, należy niniejszym zbadać, czy pomoc przyznaną do 1996 r. na rzecz Kahla II oraz pomoc na rzecz Kahla I można uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem na podstawie wytycznych w sprawie restrukturyzacji. Komisja stoi na stanowisku, że nie mają zastosowania żadne z pozostałych wytycznych wspólnotowych, na przykład Wytyczne dotyczące pomocy na wsparcie badań i rozwoju, ochrony środowiska naturalnego, małych i średnich przedsiębiorstw oraz edukacji. Ponieważ wszystkie środki pomocy rozdysponowano przed wejściem w życie zmienionej wersji wytycznych w sprawie restrukturyzacji, zastosowanie mają wytyczne z dnia 23 grudnia 1994 r. ⁽⁵⁸⁾. Kolejno zostanie zbadane spełnienie najważniejszych warunków określonych w powyższych wytycznych.
- (164) Pomoc na restrukturyzację z reguły stanowi połączenie pomocy operacyjnej na pokrycie strat, kosztów socjalnych, kapitału obrotowego itp. oraz inwestycji materialnych. Powyższe można jednoznacznie sprawdzić przy pomocy przeznaczenia celowego środków pomocy na rzecz Kahla I oraz środków, które do 1996 r. przyznano na rzecz Kahla II ⁽⁵⁹⁾.
- (165) Jeśli chodzi o pomoc na rzecz Kahla I, to Komisja nie otrzymała nigdy planu restrukturyzacji, co zaznaczono w decyzji o wszczęciu i rozszerzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego. Brak planu restrukturyzacyjnego oznacza, że nie zostały spełnione warunki konieczne do zatwierdzenia restrukturyzacji zgodnie z wytycznymi restrukturyzacyjnymi, a przede wszystkim istnienie planu restrukturyzacyjnego w momencie przyznania pomocy ⁽⁶⁰⁾. Środek nr 8 należy zatem uznać za niezgodny ze wspólnym rynkiem.
- (166) Jeśli chodzi o pomoc przyznaną w latach od 1994 r. do 1996 r. na rzecz przedsiębiorstwa Kahla II, to w decyzji o wszczęciu i rozszerzeniu formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja stwierdziła, że istniały informacje wskazujące na to, że w przedsiębiorstwie przeprowadzono restrukturyzację. Ekspertyzy przekazane przez Niemcy opisują środek na rzecz przywrócenia rentowności: reorientację produkcji, redukcję personelu, zastąpienie starych maszyn i urządzeń, zamknięcie zakładów produkcyjnych, inwestycje w celu utrzymania standardów technicznych i norm ochrony środowiska oraz stworzenie sieci zbytu. W trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego Niemcy twierdziły, że powyższe środki stanowiły część pierwszej koncepcji przedsiębiorstwa, którą później rozwijano, oraz odrzuciły możliwość określenia powyższych środków planem restrukturyzacji. W piśmie z dnia 1 października 2002 r. Niemcy oświadczyły ostatecznie, że jeśli Komisja uzna przedsiębiorstwo Kahla II za znajdujące się w trudnej sytuacji, powyższe środki należy postrzegać jako plan restrukturyzacji.
- (167) Nie jest jednakże jednoznaczne, który z przekazanych dokumentów należy uznać za właściwy plan restrukturyzacji. Komisja przyjmuje do wiadomości, że pierwszą ekspertyzę sporządzono przed sprzedażą aktywów i była ona przeznaczona wyłącznie dla TIB celem podjęcia decyzji o przejęciu udziałów w przedsiębiorstwie. Pomimo faktu, że oba plany przewidywały szereg działań na rzecz utrzymania przedsiębiorstwa, według informacji Niemiec zostały one rozszerzone przez inwestora. Jeżeli powyższe ekspertyzy uzna się za plan restrukturyzacji, to fakt, że zaproponowane środki nie stanowią ostatecznej wersji planu, stanie się szczególnie wyraźny w momencie badania kosztów zaproponowanych środków. Pierwsza ekspertyza zakładała koszty łączne w wysokości 30,945 mln DEM, składające się z inwestycji, nabycia aktywów, pokrycia strat oraz odsetek zapłaconych z tytułu pożyczek. Druga ekspertyza zawierała propozycję działań restrukturyzacyjnych w łącznej kwocie 27,727 mln DEM, składającą się z inwestycji (włączając przejęcie aktywów), pokrycia strat

⁽⁵⁸⁾ W pkt 7.5 wytycznych w sprawie restrukturyzacji (1999) czytamy: „Komisja będzie badała zgodność ze wspólnym rynkiem każdej pomocy na rzecz wspomagania i restrukturyzacji przyznanej bez zatwierdzenia przez Komisję, a zatem niezgodnie z art. 88 ust. 3 Traktatu”, mianowicie „w oparciu o wytyczne obowiązujące w momencie przyznania pomocy”.

⁽⁵⁹⁾ Porównaj szczególnie tabelę nr 5.

⁽⁶⁰⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 22 marca 2000 r. w sprawie C-17/99, Francja przeciwko Komisji, Zb. Orz. 2001, str. I-2481, pkt 27.

i kapitału obrotowego. Ani koszty uwzględnione w pierwszej ekspertyzie, ani w drugiej nie są zgodne z kosztami opisanymi przez Niemcy w „planie inwestycyjnym” oraz szczegółowo przedstawionymi w tabeli nr 5, na podstawie których rzekomo została przyznana pomoc. W obu ekspertyzach lista środków przeznaczonych do sfinansowania kosztów pomija liczne środki pomocy, które przedsiębiorstwo faktycznie otrzymało (porównaj tabela nr 4), dotyczy to także „planu inwestycyjnego” (tabela nr 5). Jeśli jeden z powyższych dokumentów zostałby uznany za plan restrukturyzacji, Komisja może tylko stwierdzić, że plan nie był ostateczny lub że przedsiębiorstwo otrzymało zawyżoną pomoc.

- (168) Nawet jeśli powyższe dokumenty można by uznać za plan restrukturyzacji, nie jest to jego ostateczna wersja. Ponadto nie wiadomo, w jakim stopniu faktycznie wdrożono zaproponowane działania.
- (169) Aby stwierdzić, czy kryteria ustalone w wytycznych w sprawie restrukturyzacji zostały spełnione, Komisja potrzebuje dokładnych danych o działaniach restrukturyzacyjnych podjętych dla przywrócenia długoterminowej rentowności przedsiębiorstwa ⁽⁶¹⁾. Pomimo wielokrotnych zapytań Komisji Niemcy nigdy nie przedłożyły ostatecznej wersji planu restrukturyzacji dla przedsiębiorstwa Kahla II, a także nie udzieliły informacji o tym, jakie działania restrukturyzacyjne faktycznie podjęto. Ze względu na brak planu nie można zbadać kryteriów określonych w wytycznych.
- (170) Komisja stwierdziła ponadto, że prywatny wkład do łącznych kosztów nie może być uznany za znaczny. Konieczne jest przypomnienie, że Komisja formalnie zwróciła się do Niemiec o przekazanie wszelkich informacji o jakimkolwiek wkładzie, który został lub zostanie wniesiony przez prywatnego inwestora. W piśmie z dnia 1 października 2002 r. Niemcy przedstawiły listę rzekomego finansowania prywatnego według ekspertyzy z dnia 29 listopada 1993 r. Składa się na nie udział pana G. Raithel w wysokości 2,055 mln DEM, 0,986 mln DEM zapłaconych odsetek z tytułu pożyczek udzielonych panu G. Raithel, przepływy pieniężne w wysokości 2,217 mln DEM oraz wkład kapitałowy TIB w wysokości 7,975 mln DEM.
- (171) Na rzekomy wkład inwestora składały się dwie preferencyjnie oprocentowane pożyczki państwowe (środki nr 16 i 17) w łącznej wysokości 2 mln DEM oraz 0,055 mln DEM, które inwestor wniósł do przedsiębiorstwa z własnych środków jako kapitał własny. Wyłącznie ostatni wkład był wkładem prywatnym. Pożyczka w wysokości 0,2 mln DEM zgodnie ze środkiem nr 16 została zabezpieczona gwarancją federalną. Pożyczkę w wysokości 1,8 mln DEM – środek nr 17 – zabezpieczono długiem gruntowym na nieruchomości gruntowej przedsiębiorstwa Kahla II. Zakup powyższych wartości majątkowych sfinansowano dzięki pomocy państwa. Biorąc pod uwagę, że pożyczki przyznano ze środków państwowych oraz uwzględniając udzielone zabezpieczenia, pożyczek ze środków nr 16 i 17 nie można jednoznacznie uznać za wkład inwestora prywatnego. Komisja nigdy nie uzyskała jakichkolwiek informacji o nowych, rzekomo zapłaconych odsetkach w wysokości 0,986 mln DEM. Prawdopodobnie są to odsetki zapłacone przez pana G. Raithel od obu pożyczek przyznanych w ramach środków nr 16 i 17. Jednak zapłacone odsetki nie finansują kosztów restrukturyzacji. W kwestii przepływów pieniężnych Komisja stwierdza, że zaplanowanego zysku, który ma wypracować przedsiębiorstwo, nie można uznać za znaczny wkład w rozumieniu wytycznych w sprawie restrukturyzacji. Komisji nie poinformowano ponadto, czy przepływy pieniężne faktycznie zrealizowano, czy też wykorzystano je na pokrycie kosztów restrukturyzacji.

⁽⁶¹⁾ Patrz przypis 59.

- (172) Ponieważ przedsiębiorstwo zaczęło przynosić zyski, inwestor przekształcił część pożyczek państwowych w pożyczki prywatne w dniu 30 marca 1998 r. W momencie przyznania pomocy wkład ten był jednak niepewny i został wniesiony dopiero po restrukturyzacji. Można zatem przyjąć, że kolejny wkład był możliwy tylko dzięki poprawie sytuacji finansowej przedsiębiorstwa, która nastąpiła w związku z pomocą państwa. Komisja zauważa ponadto, że wkład był możliwy tylko dzięki poręczeniu w wysokości 90 %, udzielonemu na zabezpieczenie tych pożyczek⁽⁶²⁾. Ponadto doszło do tego po zakończeniu restrukturyzacji, w momencie przyznania pomocy nie wiadomo było, i nadal nie jest wiadomo, jakie środki zostały przeznaczone na ten cel. Ponieważ nie ma pełnego zestawienia kosztów restrukturyzacyjnych, nie można ostatecznie stwierdzić, czy wkład prywatny był znaczny.
- (173) Pomoc restrukturyzacyjną można przyznać wyłącznie na podstawie logicznego planu restrukturyzacji obejmującego także środki na wyrównanie możliwych negatywnych skutków pomocy oraz znaczny wkład ze środków prywatnych. Ponieważ, pomimo wystosowanego zapytania, brak jest podstaw do założenia, iż pomoc przyznano na powyższych warunkach, istnieje zatem faktycznie przypuszczenie, że te warunki nie zostały spełnione. Zatem pomoc ad hoc przyznana na rzecz przedsiębiorstwa Kahla II do 1996 roku stanowi pomoc na restrukturyzację niezgodną ze wspólnym rynkiem.
- (174) Biorąc powyższe pod uwagę, Komisja nie może stwierdzić, że pomoc ad hoc przyznana przedsiębiorstwu Kahla II do roku 1996 można uznać za zgodną ze wspólnym rynkiem.

Pomoc przyznana na rzecz Kahla II po 1997 roku

- (175) Uwzględniając osiągnięty skromny wynik na działalności operacyjnej, Komisja uważa, że przedsiębiorstwo Kahla II nie było od 1997 roku przedsiębiorstwem w trudnej sytuacji. Zgodnie z wnioskiem Niemiec Komisja ocenia pomoc przyznaną na rzecz Kahla II na podstawie wytycznych regionalnych. Komisja zauważa ponadto, że dotyczy to wyłącznie środków nr 30 i 32, które należy ocenić jako pomoc ad hoc, ponieważ pozostałe środki stanowią pomoc istniejącą.
- (176) W świetle wytycznych regionalnych pojedyncza pomoc ad hoc na rzecz danego przedsiębiorstwa może znacznie wpłynąć na konkurencję na danym rynku, a jednocześnie tylko nieznacznie na rozwój regionalny. Pomoc taka dotyczy, ogólnie rzecz ujmując, środków punktowych lub sektoralnych polityki przemysłowej i różni się pod względem celu i sensu od właściwej polityki wspierania regionów. Powyższa pomoc nie spełnia założeń wymienionych w wytycznych regionalnych, dopóki nie można udowodnić sytuacji przeciwnej. Komisja stwierdza, że rynek wyrobów porcelanowych jest nasycony, a branża porcelany boryka się z nadwyżkami mocy produkcyjnych. To uzupełnia negatywne założenia odnośnie do pomocy ad hoc, ponieważ każda pomoc inwestycyjna wywierałaby prawdopodobnie negatywne skutki w tym sektorze.
- (177) Pomoc regionalna ma na celu albo inwestycje produkcyjne (inwestycje pierwotne), albo utworzenie miejsc pracy w wyniku inwestycji. Inwestycjami pierwotnymi są inwestycje w środki trwałe przy tworzeniu nowego zakładu, rozbudowie istniejącego zakładu albo polegające na zasadniczej zmianie produktu lub procesu produkcyjnego w istniejącym zakładzie (poprzez racjonalizację, zmianę produktu lub modernizację).
- (178) Komisja ustaliła po pierwsze, że część odnośnej pomocy (środek nr 32) składa się z dotacji, które rzekomo przyznano na badania i rozwój, integrację pracowników, udział w targach oraz obniżenie kosztów. Takie wydatki nie stanowią inwestycji. Z drugiej strony środek nr 30 jest poręczeniem pożyczki, którą można by wykorzystać na inwestycje, przy czym Niemcy nigdy nie podnosiły tej kwestii.

⁽⁶²⁾ Umowa pożyczki przewidywała zabezpieczenia posiłkowo w postaci tych samych długów gruntowych, które przedstawia tabela nr 10, oraz posiłkowo cesję ubezpieczenia na życie i od ryzyk pana G. Raithel w wysokości 1,8 mln DEM.

- (179) Komisja wyraźnie i formalnie zwróciła się do Niemiec o przedstawienie opisu przeprowadzonych oraz planowanych inwestycji. W celu zbadania, czy przeprowadzona inwestycja jest inwestycją pierwotną, Niemcy przedłożyły tylko plany inwestycyjne przedstawione w tabelach nr 7 i 9. Niemcy nie przekazały opisu rzekomego zamierzenia inwestycyjnego. Zgodnie z tymi planami nabyto maszyny i przeprowadzono inwestycje w istniejące urządzenia. Ponieważ nie przekazano żadnego innego oświadczenia, Komisja nie może stwierdzić, że powyższe inwestycje mają związek z rozbudową zakładu albo z zamiarem zasadniczej zmiany produktu lub procesu produkcyjnego.
- (180) Nawet gdyby tak było, Komisja nie może w tym przypadku oprzeć się na żadnych informacjach. Nie da się zatem ustalić pełnych kosztów kwalifikowanych. Nie można zatem stwierdzić, czy dotrzymane będzie maksymalna dopuszczalna intensywność pomocy w wysokości 35 %, biorąc pod uwagę kumulację z pozostałą pomocą inwestycyjną, objętą zatwierdzonymi programami pomocy (środki nr 28, 29 i część środka nr 33).
- (181) Ponadto zgodnie z pkt 4.2 wytycznych regionalnych wkład beneficjenta pomocy do finansowania musi wynosić co najmniej 25 %, aby zabezpieczyć rentowność i prawidłowość inwestycji produkcyjnych. Ta minimalna kwota nie może zawierać pomocy. Warunek ten nie jest spełniony na przykład w przypadku pożyczki preferencyjnej lub gwarantowanej przez państwo zawierającej elementy pomocy państwa.
- (182) Komisja zwróciła się wyraźnie i formalnie do Niemiec o przekazanie informacji na temat wszelkich wkładów, które wniósł lub jeszcze powinien wnieść inwestor. Zgodnie z dostępnymi informacjami inwestor przekształcił w dniu 30 marca 1998 r. pożyczki państwowe w pożyczki rynkowe. Wątpliwe jest uznanie powyższych pożyczek za wkład prywatny bez jakiegokolwiek pomocy, ponieważ związane są one z wcześniej przyznanymi środkami pomocy. Nawet te pożyczki rynkowe pokryte zostały w 90 % poręczeniem państwowym. Zgodnie z tabelą nr 8 wkład własny w inwestycje przeprowadzone od 1997 r. do 1998 r. wynosił łącznie 2,406 mln DEM. Nie przedstawiono jednak żadnego wyjaśnienia odnośnie do pochodzenia powyższej kwoty wkładu. Bez stosownego wyjaśnienia Komisja nie może stwierdzić, że wkład beneficjenta pomocy wynosił co najmniej 25 % pełnych kosztów inwestycyjnych.
- (183) Powyższych środków nie można uznać za pomoc operacyjną zgodną ze wspólnym rynkiem, ponieważ nie spełniono warunków określonych w wytycznych regionalnych. Zgodnie z tymi warunkami pomoc taką można przyznać, jeżeli jest to usprawiedliwione jej rodzajem oraz jeżeli przyczynia się ona do rozwoju regionalnego, a jej wysokość jest stosowna do szkód, które mają być wyrównane. Niemcy nie udowodniły żadnego z powyższych założeń. Niemcy nie udowodniły także, iż pomoc jest ograniczona pod względem czasu i ma charakter regresywny.
- (184) Podsumowując, Komisja nie może stwierdzić, że inwestycje rzekomo przeprowadzone przez Kahla II od 1997 roku kwalifikują się jako pomoc w świetle wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej. Brak też dowodu na to, że 25 % łącznych kosztów nie zawiera pomocy oraz że zostały one pokryte przez beneficjenta. Komisja nie może zatem ostatecznie stwierdzić, że pomoc miała pozytywne skutki dla regionu lub rynku. Komisja nie może także uznać, że pomoc w rozumieniu wytycznych regionalnych jest zgodna ze wspólnym rynkiem.

WNIOSKI

- (185) Komisja stwierdza, że Niemcy przyznały pomoc z naruszeniem art. 88 ust. 3 Traktatu WE. Na podstawie dostępnych informacji Komisja nie może stwierdzić, że pomoc doraźna na rzecz przedsiębiorstw Kahla I i Kahla II jest zgodna ze wspólnym rynkiem.

- (186) Zgodnie z art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽⁶³⁾ pomoc niezgodna ze wspólnym rynkiem podlega windykacji, chyba że windykacja pomocy jest sprzeczna z jakąkolwiek zasadą prawa wspólnotowego. Zdaniem Komisji w niniejszym przypadku tak nie jest. Przede wszystkim okoliczności niniejszego przypadku nie wskazują na to, że beneficjent mógłby dochodzić spełnienia uzasadnionych oczekiwań.
- (187) Należy zatem zwrócić całą pomoc przyznaną przedsiębiorstwom Kahla I i Kahla II bezprawnie i niezgodnie ze wspólnym rynkiem. W stosunku do już zwróconych środków pomocy windykacja powinna obejmować różnicę między należną kwotą łącznie z odsetkami obliczonymi na podstawie obowiązującej stopy referencyjnej dla pomocy regionalnej a kwotą już zwróconą.
- (188) Pomoc podlegająca zwrotowi powinna obejmować odsetki od momentu udostępnienia pomocy beneficjentowi aż do jej windykacji. Odsetki należy obliczyć na podstawie stopy referencyjnej stosowanej przy obliczaniu ekwiwalentu subwencyjnego pomocy regionalnej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Pomoc przyznana przez Niemcy na rzecz przedsiębiorstwa Kahla Porzellan GmbH w ramach środka nr 8: przychody ze sprzedaży nieruchomości gruntowych przedsiębiorstwa, które miały być przeznaczone na spłatę kredytów poręczonych przez Urząd Powierniczy, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem.
2. Następująca pomoc przyznana przez Niemcy na rzecz Kahla/Thüringen Porzellan GmbH jest niezgodna ze wspólnym rynkiem:
 - a) środek 11: udział kapitałowy TIB;
 - b) środek 12: pożyczka z prawem do udziału w zysku udzielona przez TIB;
 - c) środki 13, 14, 23 oraz 30: poręczenia kraju związkowego Turynia w wysokości 90 %;
 - d) środek 15: dotacja kraju związkowego Turynia;
 - e) środek 16: pożyczka na tworzenie kapitału własnego udzielona przez bank państwowy;
 - f) środek 21: pożyczka udzielona przez bank państwowy;
 - g) środek 26: dotacje na wsparcie zatrudnienia;
 - h) środek 27: środki na integrację pracowników, udział w targach i reklamę;
 - i) środek 32: środki na badania i rozwój, integrację pracowników, udział w targach oraz redukcję kosztów.

⁽⁶³⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1.

Artykuł 2

1. Niemcy podejmą wszystkie konieczne środki w celu windykacji od beneficjenta kwot przyznanych nielegalnie w ramach poręczenia wymienionego w art. 1. Jeśli środki już zwrócono, windykacja powinna obejmować różnicę między należną kwotą łącznie z odsetkami obliczonymi na podstawie stopy referencyjnej dla pomocy regionalnej obowiązującej w momencie przyznania pomocy a kwotą już zwróconą.
2. Windykacja pomocy nastąpi natychmiast zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, pod warunkiem, że przewidują one bezzwłoczne i skuteczne wykonanie tej decyzji. Pomoc podlegająca windykacji obejmuje odsetki naliczone od dnia, w którym pomoc przyznana bezprawnie została udostępniona beneficjentowi do daty jej faktycznej windykacji. Odsetki zostaną naliczone na podstawie stopy referencyjnej ekwiwalentu subwencyjnego pomocy regionalnej.

Artykuł 3

W terminie dwóch miesięcy od daty ogłoszenia niniejszej decyzji Niemcy poinformują Komisję o środkach podjętych celem wykonania decyzji.

Artykuł 4

Decyzja jest skierowana do Republiki Federalnej Niemiec.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 maja 2003 r.

W imieniu Komisji

Mario MONTI

Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 16 listopada 2004

w sprawie pomocy przyznanej przez Niemcy na rzecz producentów wódki zbożowej
Kornbranntwein

(notyfikowana jako dokument nr C(2004) 3953)

(Jedynie tekst w języku niemieckim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2006/240/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag
zgodnie z wyżej wymienionymi artykułami⁽¹⁾ i po uwzględnieniu tych uwag,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) W piśmie z dnia 22 listopada 2000 r. sześć niemieckich przemysłowych zakładów produkcyjnych, należących do Federacji przemysłowych gorzelni zbożowych, wniosło skargę do Komisji w związku ze zmianą niemieckiej ustawy o monopolu spirytusowym (*Branntweinmonopologesetz*) z dnia 2 maja 1976 r. przez ustawę o uzdrowieniu budżetu (*Haushaltssanierungsgesetz*) z dnia 22 grudnia 1999 r.⁽²⁾
- (2) Wnoszący skargę chcieli, aby zostało stwierdzone, że ustawodawca niemiecki wprowadził przez zmianę ustawy o monopolu spirytusowym⁽³⁾ program pomocy, który jest sprzeczny z art. 87 Traktatu WE, ponieważ nie traktuje on w równy sposób przemysłowych i rolniczych producentów wódki zbożowej. Dotychczas byli oni uprawnieni do otrzymywania pomocy na tych samych warunkach, a po zmianie ustawy tylko gorzelnie rolnicze mają być uprawnione do otrzymywania pomocy. Wnoszący skargę twierdzą, że nowy program pomocy

oznacza dla rolniczych gorzelni wódki zbożowej *Kornbranntwein* niezaprzeczalną korzyść, stanowiącą pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

- (3) Komisja poprosiła Niemcy po raz pierwszy w dniu 3 stycznia 2001 r. o bliższe informacje dotyczące zakwestionowanych zmian. Niemcy odpowiedziały pismem z dnia 14 lutego, w którym zwróciły uwagę na fakt, że omawiane środki pomocy zostały zgłoszone Komisji już w 1976 r., a nowa ustawa służy jedynie usprawnieniu istniejących mechanizmów. W dniu 16 marca 2001 r. Komisja zwróciła się do Niemiec z szeregiem dalszych pytań. Niemcy poprosiły o przedłużenie terminu odpowiedzi, na co Komisja wyraziła zgodę w piśmie z dnia 9 kwietnia 2001 r.
- (4) W dniu 24 kwietnia 2001 r. Komisja otrzymała odpowiedź strony niemieckiej, a następnie przekazała swoje pierwsze wnioski i uwagi w dniu 19 listopada. W piśmie z dnia 19 grudnia 2001 r. Niemcy podtrzymały swoje wyjaśnienia z dnia 14 lutego 2001 r. i zapewniły ponownie, że omawiana pomoc jest zgodna z przepisami prawa wspólnotowego.
- (5) W piśmie z dnia 22 lutego 2002 r. Komisja zwróciła się do Niemiec – zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽⁴⁾ – z prośbą o wyrażenie opinii i przedstawienie właściwych propozycji, których wprowadzenie pozwoli na dostosowanie ustawodawstwa w sprawie pomocy na rzecz gorzelni zbożowych do wymogów art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Dnia 19 marca 2002 r. Niemcy poinformowały Komisję na piśmie, że nie uważają tego rodzaju środków za konieczne, ponieważ nie mogą się zgodzić z wnioskami Komisji. Dotyczy to w szczególności stwierdzenia, że wódka zbożowa *Kornbranntwein* jest produktem przemysłowym, a nie rolnym.
- (6) W decyzji z dnia 19 czerwca 2002 r. Komisja zaproponowała Niemcom szereg właściwych środków w celu przedagowania niemieckiej ustawy o pomocy dla gorzelni zbożowych. W pismach z dnia 19 i 23 lipca 2002 r. Niemcy poinformowały Komisję, że odrzucają te propozycje i w związku z tym nie zamierzają wprowadzić właściwych środków w wyznaczonych terminach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 8.11.2003, str. 2.⁽²⁾ Federalny Dziennik Urzędowy, rocznik 1999, część I nr 58, wydany w Bonn w dniu 28 grudnia 1999 r. Poprzez ustawę o uzdrowieniu budżetu przeprowadzono ogólną reformę niemieckiego monopolu spirytusowego. Ustawa weszła w życie w dniu 1 października 2000 r.⁽³⁾ Ustawa o monopolu spirytusowym (*Branntweinmonopologesetz*) z dnia 2 maja 1976 r.⁽⁴⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1., zmieniony Aktem Przystąpienia w 2003 r.

- (7) Komisja w dniu 16 października 2002 r. podjęła zgodnie z art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego w związku z omawianym programem pomocy. Decyzja została opublikowana w dniu 11 września 2002 r. w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽⁵⁾, a wszystkie zainteresowane strony zostały wezwane do przedstawienia swoich uwag w związku z przedmiotowymi środkami pomocy.
- (8) Niemcy przedstawiły uwagi dotyczące wszczęcia postępowania w dniu 12 listopada 2002 r.
- (9) Od stron trzecich Komisja otrzymała łącznie 54 uwagi, w tym jedną opinię z około 2 tys. podpisów. Uwagi zostały przekazane Niemcom w dniu 7 lutego 2003 r. wraz z prośbą o zajęcie stanowiska. W dniu 26 lutego 2003 r. Niemcy poprosiły Komisję o przedłużenie terminu na odpowiedź, na co wyrażono zgodę w dniu 27 lutego. Odpowiedź Niemiec wpłynęła do Komisji w piśmie z dnia 19 marca 2003 r.
- (10) W dniu 5 czerwca 2003 r. na wniosek Niemiec odbyło się spotkanie; Niemcy przekazały Komisji pismo przygotowawcze w dniu 4 czerwca 2003 r., a w dniu 2 lipca 2003 r. przekazały kolejne pismo.
- (11) Wnoszący skargę przedłożyli Komisji swoje pisemne uwagi w dniu 13 sierpnia 2003 r. przed spotkaniem, które odbyło się na ich wniosek w dniu 29 sierpnia 2003 r.
- (12) W dniu 5 marca 2004 r. Komisja przekazała Niemcom pismo wnoszących skargę z dnia 13 sierpnia 2003 r. Niemcy odpowiedziały pismem z dnia 5 kwietnia 2004 r.
- (14) W dniu 9 kwietnia 1976 r. Niemcy zgłosiły do Komisji zreformowaną ustawę o monopolu spirytusowym ⁽⁹⁾ zgodnie z art. 93 ust. 3 (obecnie art. 88 ust. 3) Traktatu WE w powiązaniu z art. 4 rozporządzenia Rady nr 26 z dnia 4 kwietnia 1962 r. dotyczącego stosowania niektórych reguł konkurencji w odniesieniu do produkcji rolnej i handlu produktami rolnymi ⁽¹⁰⁾. Artykuł 4 wyżej wymienionego rozporządzenia stanowi, że „*postanowienia art. 93 ust. 1 i art. 93 ust. 3 zdanie pierwsze Traktatu mają zastosowanie do form pomocy przyznanych dla produkcji lub handlu produktami wyszczególnionymi w załączniku II do Traktatu*” [obecnie i poniżej załącznik I do Traktatu WE, przypis Komisji] ⁽¹¹⁾. W konsekwencji nakłada on na Państwa Członkowskie zwykły obowiązek zgłoszenia, natomiast nie jest konieczne pozwolenie ze strony Komisji.
- (15) W piśmie zgłaszającym Niemcy poinformowały Komisję, że nadal będą wypełniać swoje ustawowe zobowiązania w zakresie skupywania wyrobów krajowych producentów wódki po cenach pokrywających koszty produkcji.
- (16) W zgłoszeniu z 1976 r. nie wprowadzono rozróżnienia w zależności od rodzaju wyrobów: tj. między alkoholem naturalnym a aromatyzowanym, na przykład wódką zbożową. Komisja nie wyraziła wówczas uwag w sprawie treści zgłoszenia.
- (17) Po zmianie ustawy w 1976 r. monopol polegał na skupowaniu i wprowadzaniu do obrotu alkoholu przez Bundesmonopolverwaltungen für Branntwein (Federalny zarząd monopolu spirytusowego, „BFB”), podlegający Ministerstwu Finansów. BFB skupuje alkohol po cenach gwarantowanych ustawowo, przeprowadza jego rektyfikację ⁽¹²⁾ i sprzedaje go po cenach rynkowych. Jego działalnością nie jest objęta wódka zbożowa *Kornbranntwein*.

II. OPIS PROGRAMU POMOCY

A. Niemiecki monopol spirytusowy i jego rozwój

- (13) Niemiecki monopol spirytusowy został wprowadzony ustawą z dnia 8 kwietnia 1922 r. ⁽⁶⁾, a zmieniony ustawą z dnia 2 maja 1976 r. w następstwie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, m. in. wyroku z dnia 17 lutego 1976 r. ⁽⁷⁾ w sprawie

⁽⁵⁾ Dz.U. C 308 z 11.9.2002, str. 6.

⁽⁶⁾ Dziennik Ustaw Rzeszy I, str. 335, 405.

⁽⁷⁾ Ustawa o zmianie ustawy o monopolu spirytusowym, Federalny Dziennik Ustaw I N 50 z dnia 7 maja 1976, str. 1145.

⁽⁸⁾ Zb. Orz. 1976, str. 181 (pkt 27). W tym wyroku Trybunał orzekł w szczególności, że art. 37 (obecnie art. 31) Traktatu jest naruszony, „jeśli opłaty nałożone na wyroby importowane są różne od opłat nałożonych na tego samego rodzaju wyroby krajowe, które bezpośrednio lub pośrednio poddane są monopolowi.”

⁽⁹⁾ Zgłoszenie dotyczyło wszystkich produktów, które są objęte monopolami, łącznie z wódką zbożową *Kornbranntwein*.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. 30 z 20.4.1962, str. 62/993 zmienione rozporządzeniem nr 49 (Dz.U. 53 z 1.7.1962, str. 62/1571).

⁽¹¹⁾ Załącznik II do Traktatu stał się po wejściu w życie Traktatu Amsterdamskiego załącznikiem I. Treść pozostała jednak niezmienną.

⁽¹²⁾ Rektyfikacja: Przetwarzanie alkoholu przez destylację, filtrowanie i inne procedury...

- (18) W przypadku wódki zbożowej *Kornbranntwein* analogiczne zadania powierzono na mocy ustawy z dnia 2 maja 1976 r. utworzonej w dniu 14 czerwca 1930 r. spółce *Deutsche Kornbranntwein-Vermarktung GmbH* („DKV” - Niemiecka sprzedaż wódki zbożowej Sp. z o.o.)⁽¹³⁾, jednak wyłącznie w zakresie skupu i wprowadzania do obrotu wódki zbożowej *Kornbranntwein*. Ustawa z 1976 r. przyznała DKV wyłączne prawo do skupu znacznej części krajowej produkcji wódki zbożowej *Kornbranntwein* po cenach gwarantowanych ustawowo, które pokrywają koszty producentów zarówno przemysłowych jak i rolnych⁽¹⁴⁾, oraz prawo do wprowadzenia do obrotu wódki zbożowej *Kornbranntwein* po cenach rynkowych, w stosowych przypadkach po jej przetworzeniu lub rektyfikacji. Do 2000 r. ponad 80% produkowanej w Niemczech wódki zbożowej *Kornbranntwein* było wprowadzane do obrotu przez DKV, a pozostałe 20% przez samych producentów⁽¹⁵⁾.
- (19) Jako świadczenie zwrotne za wykonywanie ustawowych zobowiązań nałożonych na nią na mocy § 82 ustawy o monopolu spirytusowym spółka DKV otrzymuje wynagrodzenie, które z powodu braku cen rynkowych jest obliczane według podstawowych zasad obliczania cen przy zamówieniach publicznych na podstawie kosztów własnych (LSP).
- (20) Niemieccy producenci wódki zbożowej *Kornbranntwein*, którzy są uprawnieni do otrzymania pomocy, mają obowiązek dostarczać DKV alkohol w ilości wyznaczonych kontyngentów produkcyjnych, które są corocznie określone przez organy państwowe. Mogą oni wyprodukować większą ilość alkoholu, jednak nie jest on wtedy objęty gwarancjami cenowymi. Gorzelnie rolnicze (w przeciwieństwie do producentów przemysłowych, z oczywistych powodów) są zobowiązane ustawowo do przetwarzania samodzielnie wyprodukowanych surowców (ziarna) i do dalszego wykorzystania produktów ubocznych destylacji w swojej działalności rolniczej, np. powstałego przy destylacji wywaru gorzelniczego jako paszy dla bydła lub gnojowicy jako nawozu.
- (21) Niektóre gorzelnie/producenci wykorzystują i sprzedają całość lub część swojej produkcji samodzielnie, bez pośrednictwa DKV. W tym przypadku otrzymują oni od DKV w ramach wyznaczonych kontyngentów produkcyjnych równowartość kosztów rektyfikacji, składowania i wprowadzania do obrotu alkoholu, które DKV zaoszczędziło. Producenci ci są dzięki temu zrównani pod względem finansowym z tymi producentami, którzy dostarczają swoje wyroby do DKV.
- (22) Ustawa o uzdrowieniu budżetu („HSanG”) wprowadziła zmiany w monopolu, mające na celu redukcję środków pomocy. Przede wszystkim ograniczono liczbę beneficjentów pomocy, a także częściowo zmieniono mechanizm jej przyznawania. Od momentu wejścia w życie ustawy „HSanG” wyłącznie gorzelnie rolnicze korzystają w pełni ze dawnego programu pomocy, ponieważ zgodnie z § 40 ust. 5 zmienionej ustawy o monopolu spirytusowym kontyngenty produkcyjne dla gorzelni przemysłowych na lata obrotowe 2000/2001 do 2005/2006 zostały zredukowane o połowę⁽¹⁶⁾. Po przewidzianym ustawą okresie przejściowym trwającym do roku 2005/2006 tylko gorzelnie rolnicze będą uprawnione do otrzymania pomocy.
- (23) Gorzelnie przemysłowe, które po roku obrotowym 2006/2007, tj. od dnia 30 września 2006 r. nie mogą już należeć do monopolu (zgodnie z § 58a ustawy o monopolu spirytusowym zmienionej ustawą o uzdrowieniu budżetu), natomiast mogą od 2001 r. dobrowolnie wycofać się z monopolu. Aby wyrównać nieuniknione straty gorzelni przemysłowych, prawodawca przewidział rekompensaty dla tych zakładów, które odpowiednio wcześniej wycofają się z monopolu. Z tego powodu większa część gorzelni przemysłowych wybrała wcześniejsze wycofanie się z monopolu.
- (24) Równe traktowanie jest powodem, dla którego ustawa dopuszcza również wycofanie się z monopolu gorzelni rolniczych; otrzymują one wtedy rekompensaty w tej samej wysokości, co gorzelnie przemysłowe.
- (25) DKV ma wykonywać swoje zobowiązania nałożone ustawą z dnia 2 maja 1976 r. do dnia 30 września 2006 r., następnie jej zadania może przejąć BfB.

B. Opis omawianej pomocy

Wyrównanie kosztów produkcji

- (26) Zniesienie monopolu na import napojów spirytusowych w drugiej połowie lat 70-tych i otwarcie rynku doprowadziły w Niemczech natychmiast do znacznego wzrostu importu napojów spirytusowych i równocześnie do znacznego spadku cen sprzedaży alkoholi wysokoprocentowych, który nie dał się jednak odczuć w cenach producentów.
- (27) Monopol dostosował się (poprzez DKV i BfB) do nowych warunków rynkowych i obniżył własne ceny sprzedaży do konkurencyjnego poziomu. Dlatego cena sprzedaży alkoholu spadła ze średnio 333 DEM/hl w 1976 r. do 115 DEM/hl w roku 1999/2000.

⁽¹³⁾ Utworzona w 1920 r. na mocy rozporządzenia Urzędu monopolowego Rzeszy (obecnie Bundesmonopolbehörde - Federalna władza monopolowa) i podlegająca obecnie ministerstwu finansów spółka prawa cywilnego DKV (Sp. z o.o.) posiada wyłączne prawo sprzedaży wódki zbożowej *Kornbranntwein*.

⁽¹⁴⁾ Do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 28 grudnia 1999 r.

⁽¹⁵⁾ Według danych DKV w roku obrotowym 2000/2001, tj. w roku wejścia w życie ustawy o uzdrowieniu budżetu, 24% produkcji wódki zbożowej *Kornbranntwein* było produkowane na wolnym rynku, natomiast w roku obrotowym 2001/2002 – 40,6%.

⁽¹⁶⁾ Rok obrotowy zaczyna się zawsze dnia 1 października danego roku i kończy się dnia 30 września kolejnego roku.

(28) W roku obrotowym 1999/2000 ustawowa cena skupu, jaką DKV miała płać gorzelniom zbożowym, wynosiła 263 DEM za hektolitr alkoholu (wobec 296 DEM/hl, które płać BfB producentom innych napojów spirytusowych). Cena skupu jest skalkulowana w ten sposób, aby pokrywała koszty producenta. Koszty referencyjne stanowią przeciętne koszty produkcji 1 hektolitra alkoholu przez rzetelnego producenta. W tym samym okresie cena sprzedaży wódki zbożowej *Kornbranntwein* przez DKV wynosiła 157 DEM/hl alkoholu (wobec 93 DEM/hl alkoholu neutralnego).

(29) Celem systemu rekompensat jest zatem wyraźnie złagodzenie skutków niedoboru, którym został dotknięty spirytusowy monopol dystrybucyjny, a tym samym również DKV. Według danych przedstawionych przez Niemcy, dotacje przyznane gorzelniom zbożowym w okresie od dnia 1 października 1999 r. do dnia 30 września 2000 r. wyniosły 36,6 mln DEM (18,7 mln EUR).

(30) Różnica między ceną skupu a ceną sprzedaży na rynku (ceną rynkową) stanowi jednoznacznie pomoc. Niemcy nie negują tego faktu.

Kwoty rekompensat z tytułu wcześniejszego wycofania się z monopolu

(31) System przewidziany w § 58a ustawy o monopolu spirytusowym ma ułatwić gorzelniom zbożowym wycofanie się z monopolu. Jak stwierdzono powyżej (patrz pkt 22) gorzelnie, które zamierzają wcześniej wycofać się z monopolu, otrzymują jako świadczenie zwrotne za wycofanie się z własnej woli oraz zamiast pomocy na wyrównanie kosztów produkcji malejące kwoty rekompensat do września 2006 r., które są wypłacane zawsze w ciągu pierwszych czterech miesięcy roku obrotowego. Dzięki kwotom rekompensat zainteresowani producenci otrzymują możliwość dalszego prowadzenia działalności na tzw. „wolnym” rynku zbożowych napojów spirytusowych⁽¹⁷⁾ pomimo wycofania się z monopolu. Chodzi tu zatem o przekierowanie istniejącej już wcześniej pomocy, która może zostać dowolnie wykorzystana przez producentów.

(32) Należy tu przypomnieć, że prawie wszystkie gorzelnie przemysłowe i rolnicze wybrały tę możliwość.

⁽¹⁷⁾ W roku obrotowym 2001/2002 „wolny” rynek wódek zbożowych stanowił 40,8% rynku.

Finansowanie pomocy

(33) Deficyt wynikający z różnicy między ceną skupu i sprzedażą produktów po cenie rynkowej w Niemczech jest pokrywany ze środków budżetowych. Dla równowagi podniesiono w związku z tym akcyzę na alkohol. Jest to podatek konsumpcyjny, który jest nakładany zarówno na alkohol krajowy jak i importowany.

Rynek w liczbach

(34) Pod koniec roku obrotowego 1999/2000 (przed wprowadzeniem ustawy) istniało 68 gorzeln przemysłowych i 409 gorzeln rolniczych, które produkowały łącznie 253 tys. hektolitrów wódki zbożowej *Kornbranntwein*. W dniu 1 października 2001 r. w wyniku reformy na rynku działało już tylko 11 gorzeln przemysłowych, z łączną produkcją wynoszącą 5 tys. hektolitrów. Liczba gorzeln rolniczych zmniejszyła się do 340, z łączną produkcją wynoszącą 142 tys. hektolitrów.

(35) Pięćdziesiąt siedem gorzeln przemysłowych, które wcześniej wycofały się z monopolu, otrzymało w końcu roku obrotowego 2001/2002 rekompensaty w łącznej wysokości 5,9 mln EUR; dla sześciu gorzeln rolniczych kwota ta wyniosła 0,6 mln EUR. Czterdzieści siedem gorzeln, które samodzielnie sprzedawały swoje wyroby (łącznie 5 400 hektolitrów wódki zbożowej *Kornbranntwein*) otrzymało na ten cel pomoc w wysokości 315 tys. EUR. DKV otrzymała ostatecznie w roku obrotowym 2001/2002 dotację w wysokości 6,6 mln EUR.

C. Uwagi stron trzecich

(36) Po opublikowaniu decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego komisja otrzymała 54 opinie od stron trzecich, w tym od osób fizycznych, przedsiębiorstw, związków i stowarzyszeń zawodowych. W zdecydowanej większości z nich (47) środki zaproponowane przez Komisję, które stanowiły punkt wyjścia dla tego postępowania, zostały odrzucone. Trzy opinie były częściowo, a cztery w całości pozytywne.

(37) Cztery pozytywne opinie pochodziły od przedstawicieli przemysłu spirytusowego. Są oni nawet zdania, że decyzja Komisji o wszczęciu postępowania nie jest wystarczająco daleko idącym środkiem oraz że niemiecki monopol spirytusowy musi zostać gruntownie zreformowany.

Producenci rolni

- (38) Wszystkie 35 gorzelni rolniczych odrzuciło stanowisko Komisji. W większości przypadków są to małe rodzinne zakłady rolne. Generalnie kwestionowano pogląd Komisji, jakoby wódka zbożowa *Kornbranntwein* stanowiła produkt przemysłowy. Zdaniem gorzelni jest to jednoznacznie produkt rolny. Krytykowany jest również używany przez Komisję termin „wódka zbożowa” (*Kornbranntwein*); właściwszym określeniem produktów dostarczanych do DKV byłoby „alkohol surowy” (*Rohalkohol*) lub „surowy alkohol zbożowy” (*Kornrohalkohol*). Alkohol dostarczany do DKV nie jest produktem gotowym do spożycia, lecz musi zostać dalej przetworzony lub rektyfikowany. W niektórych opiniach przytaczany jest argument, że sytuacja producentów rolniczych nie może być porównywana z sytuacją zakładów przemysłowych, ponieważ nie podlegają one takim samym zobowiązaniom. W tym kontekście opisywane są dokładnie wszystkie etapy procesu produkcyjnego wódki zbożowej *Kornbranntwein*, które wynikają z systemu gospodarki cyrkulacyjnej (uprawa zboża, produkcja alkoholu, wykorzystywanie wywaru gorzelniczego jako paszy dla bydła, wykorzystywanie gnojowicy jako nawozu do uprawy zboża), wymagającego ściśle ekologicznego podejścia. Gorzelnie rolnicze są zdania, że w ich przypadku nadal powinny być stosowane przepisy Traktatu WE dotyczące produktów rolnych i że byłyby one nieuchronnie poszkodowane w porównaniu z zakładami rolnymi, które dostarczają wyprodukowany alkohol do BfB, gdyby stosowane wobec nich surowsze zasady konkurencji określone w Traktacie WE. Zniesienie monopolu w dniu 1 stycznia 2004 r. doprowadziłoby je na pewno do upadłości, ponieważ wiele z nich przeprowadzało inwestycje, którym nie mogłyby wtedy sprostać. Ponadto gorzelnie stanowią w niektórych przypadkach najważniejszą część przedsiębiorstwa rolnego, więc po ich zamknięciu zagrożony byłby cały zakład. Stowarzyszenie zawodowe reprezentujące gorzelnie rolnicze, które samodzielnie sprzedają wyprodukowaną wódkę zbożową *Kornbranntwein*, również uznaje wódkę zbożową za produkt rolny i uważa, że Komisja nie powinna podważać tej klasyfikacji. W licznych opiniach prezentowany jest pogląd, że środki pomocy nie zakłócają konkurencji i nie wpływają na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi, ponieważ wódka zbożowa *Kornbranntwein* jest alkoholem, który może być wytwarzany wyłącznie w niemieckim obszarze językowym.

Wnoszący skargę a gorzelnie przemysłowe

- (39) Federacja przemysłowych gorzelni zbożowych krytykuje wszczęcie postępowania ze względu na zaproponowane zniesienie wszystkich środków pomocy – niezależnie od ich rodzaju - przyznawanych zarówno gorzelniom rolniczym jak i przemysłowym. Choć to ona sama doprowadziła do rozpoczęcia procedury, wyraża żal, że Komisja kwestionuje rekompensaty dla gorzelni przemysłowych, które miały stanowić zachętę do wcześniejszego wycofania się z monopolu. Zdaniem wnoszącego skargę rekompensaty nie stanowią pomocy państwa w myśl art. 87 i 88 Traktatu WE. Stanowią one raczej ekwiwalent za kontyngenty produkcyjne, z których gorzelnie

przemysłowe musiały zrezygnować w przeciwieństwie do gorzelni rolniczych. Przyznanie rekompensat przewidzianych w ustawie „HSanG” jest wskazane z powodów ochrony zaufania, a ponadto konieczne do umożliwienia gorzelniom zmian w prowadzonej działalności do końca okresu przejściowego na akceptowalnych gospodarczo warunkach, tym bardziej że kwoty rekompensat są znacznie niższe niż straty spowodowane przez nową ustawę. Ponadto płatności nie miały wpływu na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi, gdyż nie doszło do zakłócenia konkurencji - wszyscy członkowie stowarzyszenia zawodowego zaprzestali produkcji wódki zbożowej *Kornbranntwein*, ponieważ niemożliwym jest utrzymanie się na subwencjonowanym rynku nie otrzymując dotacji. Wnoszący skargę podtrzymuje jednak swoje stanowisko, że pomoc dla gorzelni rolniczych była bezprawna ze względu na nierówne traktowanie. Trzy gorzelnie przemysłowe zażądały otwarcie, aby przepisy ustawy „HSanG” wprowadzające wypłatę rekompensat jako świadczenia zwrotnego za wcześniejsze wycofanie się z monopolu zostały utrzymane.

Inne opinie

- (40) Pozostałe opinie, w tym opinia biegłego, który twierdzi, że brał udział w pracach przygotowawczych nad rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1576/89 z dnia 29 maja 1989 r. ustanawiającym ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych⁽¹⁸⁾ oraz pismo związku konsumentów, który zebrał 2 tys. podpisów, odrzucają zdecydowanie stanowisko Komisji przedstawione w decyzji o wszczęciu postępowania, posługując się najczęściej tymi samymi argumentami, co rolnicze gorzelnie zbożowe. Wskazują one w szczególności na fakt, że wódka zbożowa *Kornbranntwein* jest produktem, który należy nadal klasyfikować jako produkt rolny oraz że Komisja nie powinna kwestionować tradycyjnych metod produkcji tego wyrobu. DKV twierdzi, że gdyby Komisja zamierzała pozostać przy zaproponowanych w przyjętej decyzji środkach celowych, powinna przestrzegać zasady proporcjonalności podczas określania terminu ich wdrożenia oraz przedłużyć okres przejściowy wyznaczony pierwotnie do dnia 1 stycznia 2004 r., aby dać przedsiębiorstwom możliwość zmiany ich działalności.

D. Uwagi Niemiec

- (41) Niemcy nie przeczą, że system zwrotu kosztów produkcji przez DKV ma charakter pomocy operacyjnej. Są jednak zdania, że wobec wódki zbożowej *Kornbranntwein* powinny mieć nadal mieć zastosowanie postanowienia Traktatu WE obowiązujące wobec produktów rolnych i że Komisja nie powinna jej traktować jako produktu przemysłowego. Absolutnie nie podzielają one zdania Komisji, że również destylaty zbożowe wyprodukowane

⁽¹⁸⁾ Dz.U. L 60 z 12.6.1989, str. 1; rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).

w ramach monopolu nie stanowią produktu rolnego objętego szerszym pojęciem alkoholu etylowego, lecz stanowią napój spirytusowy nazywany wódką (*Branntwein*), a tym samym produkt przemysłowy. Uzasadniają one swój pogląd tym, że brzmienie załącznika I do Traktatu WE jest jednoznaczne, a treść Traktatu WE nie może zostać podważona przez przepisy prawa wtórnego, jakim jest rozporządzenie Rady (EWG) nr 1576/89.

- (42) Dla poparcia swojej argumentacji Niemcy stwierdzają, że Trybunał Sprawiedliwości przez potwierdzenie niedyskryminującego charakteru akcyzy na alkohol w wielu wyrokach (m.in. w wyroku z dnia 13 marca 1979 r. w sprawie 91/78, (*Hansen GmbH & Co/Hauptzollamt Flensburg* ⁽¹⁹⁾) i z dnia 15 stycznia 1985 r. w sprawie 253/83, (*Sektkellerei C.A Kupferberg & Cie KG a.A/Hauptzollamt Mainz* ⁽²⁰⁾) uznał zgodność tego podatku z postanowieniami art. 37 i 95 (obecnie art. 31 i 90) ⁽²¹⁾) i w ten sposób pośrednio również z art. 87 i 88 Traktatu WE.
- (43) W odniesieniu do rekompensat dla gorzelni, które zdecydowały się na wcześniejsze wycofanie się z monopolu, Niemcy stwierdzają, że stanowią one konieczną zachętę z powodu wieloletniego udziału gorzelni w monopolu spirytusowym. Wcześniej Niemcy wyjaśniły, że kontyngenty produkcyjne nie stanowią wbrew twierdzeniom wnoszącego skargę wartości majątkowej. Ponadto gorzelnie rolnicze ze względu na wymóg równego traktowania miały również możliwość wycofania się z monopolu na tych samych warunkach, co gorzelnie przemysłowe.
- (44) Niemcy podkreślają, że – jeśli Komisja pozostałaby przy swojej ocenie – zarówno w przypadku pomocy operacyjnej dla gorzelni nadal uczestniczących w monopolu, jak również w przypadku rekompensat stanowiących świadczenie zwrotne za wcześniejsze wycofanie się z monopolu, konieczne jest wprowadzenie kilkuletniego okresu przejściowego z powodu tradycyjnego udziału producentów wódki zbożowej *Kornbranntwein* w monopolu spirytusowym i związanej z tym ochrony zaufania. Gorzelnie, zarówno przemysłowe jak i stanowiące część przedsiębiorstwa rolnego, potrzebują tego okresu, aby dopasować swoje struktury produkcji do wolnego rynku i przestawić swój zakład na inną działalność produkcyjną. Niemcy zaproponowały wobec tego okres przejściowy do dnia 30 września 2006 r. Przedstawiły Komisji konkretne powody, dla których koniec okresu przejściowego przewidziany początkowo przez Komisję w ramach środków celowych na dzień 1 stycznia 2004 r. powinien zostać przedłużony przynajmniej do roku obrotowego 2005/2006. Każda inna decyzja spowoduje zamknięcie licznych gorzelni przemysłowych i rolniczych oraz likwidację wielu miejsc pracy.

⁽¹⁹⁾ Zb. Orz. 1979, str. 935.

⁽²⁰⁾ Zb. Orz. 1985, str. 157.

⁽²¹⁾ Art. 90 (wcześniej art. 95) stanowi, że: „Żadne Państwo Członkowskie nie nakłada bezpośrednio lub pośrednio na produkty innych Państw Członkowskich podatków wewnętrznych jakiegokolwiek rodzaju wyższych od tych, które nakłada bezpośrednio lub pośrednio na podobne produkty krajowe”.

- (45) Niemcy nie zgadzają się ze stwierdzeniem wnoszącego skargę, że ustawa o uzdrowieniu budżetu z dnia 22 grudnia 1999 r. doprowadziła do dyskryminacji zbożowych gorzelni przemysłowych, ponieważ ograniczyła się ona do zmian w organizacji monopolu poprzez minimalne zmniejszenie liczby beneficjentów pomocy, wprowadzenie sześcioletniego okresu przejściowego i odpowiednich rekompensat finansowych, wypłacanych w tym samym stopniu gorzelniom przemysłowym i rolniczym.

III. OCENA PRAWNA

A. Stosowanie zasad konkurencji:

Wódka zbożowa Kornbranntwein nie jest objęta załącznikiem I do Traktatu WE

- (46) Powyżej zostało wyjaśnione, że przetwarzanie wódki zbożowej *Kornbranntwein* jest pod względem organizacyjnym oddzielone od przetwarzania pozostałych produktów alkoholowych pochodzenia rolniczego objętych monopolom (patrz pkt 16 do 24). W 1930 r. powołano w ramach monopolu spirytusowego wyłącznie dla tego wyrobu instytucję z własną osobowością prawną, DKV. W ustawie z dnia 2 maja 1976 r. Niemcy potwierdziły ponownie szczególne traktowanie wódki zbożowej *Kornbranntwein*, zachowując współistnienie dwóch różnych instytucji organizacji rynku – BfB i DKV.
- (47) Większość podstawowych produktów alkoholowych (destylatów) dostarczanych do BfB jest przeznaczona wyraźnie do produkcji neutralnych, niegotowych alkoholi, podczas gdy destylaty dostarczane do DKV (nazywane przez Niemcy „czystym destylatem zbożowym”) odznaczają się aromatycznymi walorami i nadają się do spożycia.
- (48) Głównym kryterium ich rozróżnienia jest stan, w jakim produkty podstawowe zostają dostarczone przez gorzelnie do obu instytucji dystrybuujących, oraz jakość sprzedawanych produktów po przetworzeniu lub rektyfikacji przez oba podmioty.
- (49) BfB skupuje głównie surowy alkohol (otrzymany m.in. na bazie owoców, ziemniaków, melasy i zboża) i sprzedaje go zwykle po rektyfikacji i/lub przetworzeniu jako alkohol neutralny.
- (50) DKV skupuje destylat – „czysty destylat zbożowy” – który jest już napojem spirytusowym w myśl rozporządzenia Rady (EWG) nr 1576/89. Przeprowadzana przez DKV rektyfikacja destylatu polega przede wszystkim na standaryzacji zawartości alkoholu w produkcie końcowym (32% w przypadku produktu o nazwie „Korn” i 37,5% w „Kornbrand”).

- (51) W załączniku I do Traktatu WE zmienionym rozporządzeniem nr 7a Rady z dnia 18 grudnia 1959 r. o włączeniu niektórych produktów do wykazu w załączniku II do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą⁽²²⁾ jest mowa o „alkoholu etylowym, denaturowanym lub nie, o jakiegokolwiek mocy, otrzymywanym z produktów rolnych, o których mowa w załączniku I do Traktatu, z wyłączeniem wódek, likierów i innych napojów spirytusowych, złożonych preparatów alkoholowych (znanych jako „skoncentrowane ekstrakty”) do wyrobu napojów”. Tekst ten można interpretować przy pomocy pozycji ex 22.08 i 22.09 (obecnie 22.07 i 22.08) nomenklatury Wspólnej Taryfy Celnej, w których zostały zdefiniowane spirytus, wódki, likiery i pozostałe napoje spirytusowe.
- (52) W wyjaśnieniach do nomenklatury taryfowej wódka, która nie jest objęta załącznikiem I, jest zdefiniowana jako alkohol: „(...) (bez dodatków smakowych) otrzymywany w wyniku destylacji naturalnych napojów fermentowanych jak wino, jabłecznik (cydr) lub fermentowanych owoców, wyłoków owoców, zbóż lub innych produktów roślinnych, są w nich zachowane całkowicie lub częściowo drugorzędne składniki (estry, aldehydy, kwasy, wyższe alkohole, itd.), które nadają napojom charakterystyczny, indywidualny smak i aromat”.
- (53) Pozycja ta obejmuje również „alkohol etylowy, nieskażony o objętościowej mocy alkoholu mniejszej niż 80% obj. [...]”. W wyjaśnieniach do tego produktu podano: „...niezależnie od tego, czy jest przeznaczony do spożycia przez ludzi, czy też do celów przemysłowych; w przeciwieństwie do napojów wyszczególnionych powyżej w punkcie A [np. wódki], nawet jeśli jest przeznaczony do spożycia, nie zawiera drugorzędnych składników nadających smak i aromat.”
- (54) Wódka zbożowa Kornbranntwein jest więc wódką, która charakteryzuje się zawartością składników nadających smak i aromat i nie może z tego powodu zostać uznana za alkohol etylowy. Przemawia za tym również pkt C cyfra 4 wyjaśnień do pozycji ex 22.09 (obecnie 22.08, pkt C cyfra 2); gdzie zostało podkreślone, że niniejszą pozycją są objęte oprócz alkoholu etylowego również „whisky, wódka i inne alkohole otrzymywane w wyniku destylacji sfermentowanego zacieru z ziarna zbożowego (jęczmienia, owsa, żyta, itd.) lub z ziemniaków”.
- (55) W swojej odpowiedzi skierowanej do Komisji Niemcy myślą alkohol zbożowy (Kornalkohol), który pod wyżej wymienionymi warunkami (patrz pkt 53) może zostać uznany za alkohol etylowy, z napojem alkoholowym wódką zbożową (Kornbranntwein). Z brzmienia ustawy o monopolu spirytusowym, zmienionej ustawą o uzdrowieniu budżetu z dnia 22 grudnia 1999 r., można wyciągnąć wniosek, że ustawodawca niemiecki potraktował alkohol zbożowy i wódkę zbożową Kornbranntwein w różny sposób, ponieważ rzeczywiście chodzi tu o dwa różne produkty.
- (56) Komisja pozostaje więc przy swoim stanowisku, że w przypadku tych wyrobów chodzi o dwa różne produkty; pierwszy służy do otrzymywania alkoholu neutralnego, natomiast drugi, stanowiący przedmiot niniejszego postępowania, zawiera składniki nadające smak i aromat.
- (57) Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1576/89 stwierdza, że rozporządzenie ustanawia ogólne zasady definicji, opisu i prezentacji napojów spirytusowych.
- (58) W art. 1 ust. 4 wymienionego rozporządzenia zostały określone różne kategorie napojów spirytusowych. Pod lit. c) zdefiniowano „wódkę zbożową” jako:
- „1. Napój spirytusowy, wytwarzany w drodze destylacji sfermentowanego zacieru zbóż i posiadający właściwości organoleptyczne użytych surowców.
- W odniesieniu do napojów wytwarzanych w Niemczech i w regionach Wspólnoty, w których niemiecki jest jednym z języków urzędowych, wyrazy »Wódka zbożowa« można zastąpić wyrazami Korn lub Kornbrand, pod warunkiem, że napój ten jest tradycyjnie wytwarzany w tych regionach oraz jeśli wódka zbożowa nie zawiera jakichkolwiek dodatków i jest uzyskiwana:
- wyłącznie w drodze destylacji sfermentowanego zacieru całych ziaren pszenicy, jęczmienia, owsa, żyta lub gryki, ze wszystkimi częściami składowymi ziaren,
- albo w drodze redestylacji destylatu uzyskanego zgodnie z akapitem pierwszym.
2. Wódka zbożowa, aby mogła być oznaczona wyrazami »brandy zbożowa« musi być uzyskiwana poprzez destylację do poniżej 95 % obj., ze sfermentowanego zacieru zbóż i musi posiadać właściwości organoleptyczne użytych surowców.”
- (59) W omawianym przypadku producenci wódki zbożowej Kornbranntwein dostarczają do DKV produkt uzyskany zgodnie z procedurą opisaną w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1576/89 (czysty destylat zbożowy), który następnie jest rektyfikowany lub/i przetwarzany przez DKV, a później sprzedawany.

(22) Dz.U. 7 z dnia 30.1.1961, str. 61/71.

- (60) Niemcy są zdania, że Komisja nie może opierać się na tym tekście, ponieważ są w nim określone tylko zasady obowiązujące przy sprzedaży napojów spirytusowych w interesie ochrony konsumenta. Komisja nie zaprzecza, że taki jest cel rozporządzenia, nie wyklucza to jednak w żadnym wypadku posłużenia się tym tekstem do opisu i definicji wódki zbożowej *Kornbranntwein* jako napoju spirytusowego, która jako taki napój podlega bezpośrednio zasadom konkurencji. Komisja jest zdania, nie chcąc w tym miejscu wydawać ostatecznego wyroku, że ten fragment tekstu z prawa wtórnego potwierdza jej punkt widzenia w kwestii klasyfikacji spornego produktu.
- (61) Niemcy wskazują w swoich komunikatach skierowanych do Komisji na fakt, że brzmienie załącznika I do Traktatu WE jest różne w zależności do wersji językowej. Słowo „*Branntwein*” nie występuje w angielskiej i niderlandzkiej wersji językowej, jest w nich mowa o „*likierach*” i „*napojach spirytusowych*”. Komisja zauważa w tym względzie, że niemiecka wersja językowa i inne wersje językowe są w tym względzie jednoznaczne i że jest w nich bez wątpienia mowa o „*Branntwein*”. Wersje językowe, które podobnie jak angielska i niderlandzka nie mówią wyraźnie o wyłączeniu wódki (*Branntwein*), muszą być interpretowane w świetle pozostałych wersji językowych i mogą być rozumiane wyłącznie w ten sposób, że *Branntwein* należy do pozostałych napojów alkoholowych, które są wyłączone z zakresu obowiązywania załącznika I.
- (62) W ramach zarządzania wspólnym rynkiem produktów rolnych i jego dalszego rozwoju Rada przyjęła w dniu 8 kwietnia 2003 r. rozporządzenie Rady (WE) nr 670/2003 ustanawiające szczególne środki dotyczące rynku alkoholu etylowego pochodzenia rolniczego⁽²³⁾. Tym rozporządzeniem ma zostać stworzona wspólna organizacja rynku dla alkoholu pochodzenia rolniczego.
- (63) W swojej decyzji o wszczęciu postępowania Komisja przywołała kilka punktów tego rozporządzenia - które znajdowało się jeszcze w stadium konsultacji - dla poparcia swojej argumentacji. Komisja uznała, że interesującym byłoby powołanie się na prace przygotowawcze tego aktu prawnego, jak również na ostateczne brzmienie rozporządzenia, ponieważ wspierają one odpowiednio stwierdzenie Komisji, że wódka zbożowa *Kornbranntwein* stanowi produkt przemysłowy. W pierwszym projekcie w art. 1 napoje spirytusowe w myśl rozporządzenia (EWG) nr 1576/89 zostały wyraźnie wyłączone z zakresu obowiązywania rozporządzenia. W wersji ostatecznej rozporządzenia omawiane produkty rolne są zdefiniowane w odniesieniu do załącznika I do Traktatu WE. W pozycjach nomenklatury Wspólnej Taryfy Celnej wymienionych w art. 1, które są objęte rozporządzeniem, nie jest wymieniona wódka w formie wódki zbożowej *Kornbranntwein*, lecz jedynie alkohol etylowy, denaturyzowany lub nie, i inne wódki denaturyzowane.
- (64) Komisja doszła więc do wniosku, że wódka zbożowa *Kornbranntwein* stanowi napój spirytusowy wyłączony z zakresu obowiązywania załącznika I do Traktatu WE, dla którego obowiązują w związku z tym wspólnotowe zasady konkurencji.
- B. Omawiane środki należy uznać za istniejącą pomoc w myśl art. 87 ust. 1 Traktatu WE**
- (65) Komisja udowodniła, że wódka zbożowa *Kornbranntwein* jest produktem przemysłowym, wobec którego mają zastosowanie postanowienia art. 87 i 88 Traktatu WE.
- (66) Zgodnie z art. 87 ust. 1 Traktatu WE: „Z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w niniejszym Traktacie, wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi”.
- Pokrycie kosztów produkcji*
- (67) Omawiane środki przynoszą producentom wódki zbożowej *Kornbranntwein* korzyść, ponieważ gwarantują im pokrycie kosztów produkcji w ramach przyznaných im kontyngentów produkcyjnych niezależnie od ceny, z jaką produkt ostatecznie wchodzi na rynek niemiecki. Dla przypomnienia: wódka zbożowa *Kornbranntwein* w roku obrotowym 1999/2000 była sprzedawana spółce DKV w cenie 263 DEM/hl, która następnie sprzedawała ją w cenie 157 DEM/hl, co w omawianym okresie odpowiada dotacjom w wysokości 36,6 mln DEM (18,7 mln EUR). W ten sposób niemieccy producenci wódki zbożowej *Kornbranntwein* mogą sprzedawać swoje wyroby na warunkach finansowych, które w porównaniu z sytuacją gdyby musieli sprzedawać swoje produkty bezpośrednio w normalnych warunkach rynkowych, tj. bez znacznych dotacji monopolu, są dużo korzystniejsze.
- (68) W przypadkach, w których DKV nie jest włączone bezpośrednio w proces produkcji wódki zbożowej *Kornbranntwein*, producenci otrzymują zgodnie z ich kontyngentem produkcyjnym odszkodowanie w wysokości kosztów, które DKV oszczędziło na rektyfikacji, wprowadzaniu do obrotu, składowaniu itd. wódki zbożowej *Kornbranntwein*.
- (69) Dzięki tej pomocy niemieccy producenci mogą sprzedawać tę część wyprodukowanej wódki zbożowej *Kornbranntwein*, której nie obejmuje kontyngent produkcyjny, w cenie, której nie mogliby wymagać, gdyby nie otrzymywali dzięki monopolowi zawyżonych cen skupu za pozostałą część dostarczonych do DKV wyrobów.

⁽²³⁾ Dz.U. L 97 z 15.04.2003, str. 9.

- (70) Ta uprzywilejowana pozycja wpływa na obecne koszty produkcji i wprowadzania do obrotu, tj. na koszty operacyjne odpowiednich przedsiębiorstw.

Kwoty rekompensat

- (71) Korzyścią dla producentów są również tzw. kwoty rekompensat, które są im przyznawane zamiast zwrotu kosztów produkcji, jeśli wcześniej wycofają się z monopolu, aby mogli się w stosownym przypadku utrzymać na „wolnym” rynku wódek zbożowych *Kornbranntwein*. Przyznane środki zastępują dotacje na produkcję i wprowadzanie do obrotu niektórych produktów, pod względem charakteru są jednak do nich zbliżone. Jest przy tym nieistotne, że kwoty rekompensat mogą być wykorzystywane również do innych celów niż utrzymanie się na „wolnym” rynku wódek zbożowych *Kornbranntwein*, np. na zamykanie lub restrukturyzację gorzelni.
- (72) Ustawa o uzdrowieniu budżetu, dzięki której liczba dotacji w ramach monopolu spirytusowego miała zostać łącznie zmniejszona, dąży najwyraźniej do wprowadzenia wyważonych ustaleń przejściowych, które odpowiadają potrzebom producentów zgodnie z ich specyficznymi cechami i celami. W związku z tym należy przypomnieć, że nie wszyscy producenci są poddani tym samym zobowiązaniom; na przykład producenci rolniczy są zobowiązani ustawowo do stosowania się podczas produkcji do ekologicznych zasad gospodarki wtórnego wykorzystywania surowców.
- (73) Kwoty rekompensat nie są powiązane z inwestycjami i dotyczą w związku z tym bieżącej działalności gorzelni-beneficjentów.
- (74) Środki są finansowane z zasobów państwowych, zarówno w przypadku dotacji do kosztów produkcji jak i kwot rekompensat. Niedobór wynikający z różnicy między ceną skupu a sprzedażą produktu po cenie rynkowej w Niemczech jest pokrywany ze środków budżetowych; dotyczy to również kwot rekompensat na rzecz tych producentów, którzy wcześniej wycofają się z monopolu.
- (75) Celem środków jest wsparcie produkcji wódki zbożowej *Kornbranntwein*. Mają one z tego względu charakter selektywny.
- (76) Środki zakłócają w wyraźny sposób konkurencję na wspólnym rynku i wpływają na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi, ponieważ niemieccy producenci konkurują z producentami z innych Państw Członkowskich, którzy być może chcieliby sprzedawać alkohol tego samego rodzaju na rynku niemieckim. Jak zauważyło kilku przedstawicieli stron trzecich, określenie *Kornbranntwein* zgodnie z przytaczanym już rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1576/89 może być używane wyłącznie: „w odniesieniu do napojów wytwarzanych

w Niemczech i w regionach Wspólnoty, w których niemiecki jest jednym z języków urzędowych”⁽²⁴⁾, (...) pod warunkiem, że napój ten jest tradycyjnie wytwarzany w tych regionach..” Ponadto wódka zbożowa *Kornbranntwein* konkuruje z innymi wódkami i napojami spirytusowymi z innych Państw Członkowskich. Fakt, że Trybunał Sprawiedliwości w sprawach Hansen i Sektkellerei C.A. Kupfberg orzekł, że art. 95 i 37 Traktatu EWG należy interpretować w ten sposób, iż nie wykluczają one faktycznego obniżenia ceny sprzedaży wódki sprzedawanej przez organ monopolistyczny, nawet „jeśli importowane produkty w rzeczywistości nie są obłożone wyższą stopą podatkową niż odpowiednie produkty krajowe”, nie uprzedza oceny pomocy państwa przez Komisję.

- (77) Nie ma więc wątpliwości, że omawiane środki mogą wpływać na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.
- (78) W konsekwencji omawiane środki stanowią pomoc państwa w myśl art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Ponieważ mają one pokryć koszty bieżącej działalności danych przedsiębiorstw, stanowią one pomoc operacyjną.
- (79) Po zbadaniu dokumentacji przekazanej przez Niemcy, wnoszącego skargę i przez zainteresowane strony trzecie Komisja stwierdza, że dzięki ustawie o uzdrowieniu budżetu z dnia 22 grudnia 1999 r. wprowadzono reformę monopolu spirytusowego zmienionego ustawą z dnia 2 maja 1976 r., która miała na celu całkowite zniesienie dotacji na produkcję wódki zbożowej *Kornbranntwein*. Komisja stwierdziła dalej, że Niemcy zgłosiły środki wynikające z ustawy z 1976 r. na podstawie przepisów obowiązujących dla produktów rolnych w kwietniu 1976 r., a zgłoszenie to nie pociągnęło za sobą dalszych uwag.
- (80) Zgodnie z art. 88 ust. 1 Traktatu WE jak również art. 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 Komisja nakazała Niemcom w decyzji z dnia 19 czerwca 2002 r. przyjęcie środków celowych, po tym jak doszła do wniosku, że wódkę zbożową *Kornbranntwein* należy uznać za produkt przemysłowy oraz że omawiane środki stanowią istniejącą pomoc, która nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem, przeciwko czemu Niemcy zgłosiły jednak zastrzeżenia.
- (81) Pomoc państwa wynikająca z ustawy o monopolu spirytusowym oraz środki pomocy w odniesieniu do wódki zbożowej *Kornbranntwein* na podstawie ustawy z dnia 2 maja 1976 r. zostały przez Niemcy właściwie zgłoszone, a Komisja nie wyraziła wtedy zastrzeżeń wobec ich zgodności z wspólnotowymi zasadami konkurencji. Niemcy poinformowały Komisję ze swojej strony, że zamierzają wprowadzić te środki. Chodzi więc w konsekwencji o istniejącą pomoc państwa w myśl art. 1 lit. b) pkt iii) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999.

⁽²⁴⁾ Podkreślenie Komisji

- (82) W swojej decyzji z dnia 19 czerwca 2002 r. o środkach właściwych Komisja nie zaklasyfikowała środków wynikających z ustawy z dnia 22 grudnia 1999 r. jako nowej pomocy.
- (83) Właściwym celem ustawy o uzdrowieniu budżetu z dnia 22 grudnia 1999 r. było ograniczenie kręgu beneficjentów pomocy i obniżenie wysokości przyznawanych dotacji. Nie zmienia to istoty systemu wprowadzonego ustawą z dnia 2 maja 1976 r., zgodnie z którym koszty producentów są pokrywane niezależnie od ceny rynkowej wódki zbożowej *Kornbranntwein*. Dotyczy to również kwot rekompensat, które są przyznawane za wcześniejsze wycofanie się z monopolu i przez określony czas zastępują dotacje.
- (84) Dlatego ustawa o uzdrowieniu budżetu z 1999 r. nie musiała być zgłoszona Komisji przed swoim wejściem w życie.
- (85) To stwierdzenie jest zgodne z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w jego wyroku z dnia 9 sierpnia 1994 r. w sprawie C 44/93 (*Namur-Les assurances du crédit SA*)⁽²⁵⁾. W tym wypadku instytucja publiczna postanowiła rozszerzyć swoją działalność, przez co pomoc państwa, która została jej przyznana na mocy prawodawstwa wprowadzonego przed wejściem w życie Traktatu, byłaby korzyścią również w odniesieniu do rozszerzonego zakresu działalności. Trybunał Sprawiedliwości uznał w swoim wyroku, że nie można w tym przypadku twierdzić, iż chodzi tu o wprowadzenie lub zmianę pomocy w myśl art. 93 ust. 3 Traktatu, ponieważ decyzja ta została podjęta bez przeprowadzenia zmian we wprowadzonym ustawą programie pomocy.
- (86) Dlatego pomoc, która została przyznana na podstawie programów pomocy istniejących przed wejściem w życie Traktatu, nie podlega ani obowiązkowi zgłoszenia ani zakazowi wprowadzania zgodnie z art. 93 ust. 3, lecz musi być stale badana zgodnie z ust. 1 wyżej wymienionego artykułu.
- „Nie można bowiem zmusić Państw Członkowskich – nie wprowadzając czynnika niepewności prawnej – do zgłaszania Komisji i poddawania jej prewencyjnej kontroli nie tylko nowych środków pomocy i zmian pomocy sensu stricto, która jest przyznawana przedsiębiorstwu będącemu beneficjentem istniejącego programu pomocy, ale również wszystkich środków, które mają wpływ na działalność tego przedsiębiorstwa i mogą się odbić na funkcjonowaniu wspólnego rynku i na konkurencji.”*
- (87) Komisja jest tego samego zdania.
- (88) W świetle powyższego Komisja wszczęła postępowanie przewidziane w rozporządzeniu Rady (WE) nr 659/1999.
- a) Środki przygotowawcze zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 659/1999
- (89) W art. 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 określono, pod nagłówkiem „Współpraca zgodnie z art. 93 ust. 1 Traktatu”:
- „(1) Komisja otrzymuje od zainteresowanego Państwa Członkowskiego wszelkie konieczne informacje do przeprowadzenia przeglądu, we współpracy z Państwem Członkowskim, istniejących programów pomocowych na podstawie art. 93 ust. 1 Traktatu.*
- (2) W przypadku gdy Komisja uważa, że istniejący program pomocowy nie jest lub przestaje być zgodny ze wspólnym rynkiem, informuje zainteresowane Państwo Członkowskie o opinii wstępnej i umożliwia zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu przedstawienie uwag w terminie jednego miesiąca...”*
- (90) W piśmie z dnia 22 lutego 2002 r. Komisja poinformowała Niemcy, że po zbadaniu ich odpowiedzi i danych przekazanych przez wnoszącego skargę doszła do wniosku, że wspólnotowe zasady konkurencji mają zastosowanie wobec omawianych środków oraz że postanowienia szczególne obowiązujące w odniesieniu do produktów rolnych nie mogą mieć zastosowania, ponieważ wódka zbożowa *Kornbranntwein* jest produktem przemysłowym, który nie jest objęty załącznikiem I do Traktatu WE.
- (91) Po stwierdzeniu, że środki Niemiec na rzecz gorzelni zbożowych stanowią istniejącą pomoc, której zgodność z postanowieniami Traktatu WE jest wątpliwa, Komisja wezwała Niemcy zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 do przedstawienia uwag w terminie jednego miesiąca od otrzymania pisma z dnia 22 lutego 2002 r. Ponadto Niemcy zostały wezwane do przedłożenia celowych propozycji pozwalających zmienić ustawodawstwo w zakresie monopolu spirytusowego w taki sposób, aby było ono zgodne z postanowieniami art. 87.
- (92) W piśmie z dnia 19 marca 2002 r. Niemcy zakwestionowały ocenę Komisji i stwierdziły ponownie, że wódka zbożowa *Kornbranntwein* powinna być objęta przepisami obowiązującymi wobec produktów rolnych.
- b) Propozycja właściwych środków
- (93) Artykuł 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 stanowi w odniesieniu do środków celowych:
- „W przypadku gdy w świetle informacji przedłożonych przez Państwo Członkowskie na podstawie art. 17 Komisja stwierdza, że istniejący program pomocowy nie jest lub przestaje być zgodny ze wspólnym rynkiem, Komisja wydaje skierowane do zainteresowanego Państwa Członkowskiego zalecenie zawierające propozycję właściwych środków. Zalecenie może w szczególności zawierać propozycję: a) rzeczowej zmiany programu pomocowego lub b) wprowadzenia wymogów proceduralnych lub c) wycofania programu pomocowego.”*

(25) Zb. Orz. 1994, str I-3829.

(94) Zgodnie z art. 88 ust. 1 Traktatu WE w powiązaniu z art. 18 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 Komisja zaproponowała Niemcom w decyzji z dnia 19 czerwca 2002 r. właściwe środki w celu zmiany przedmiotowych postanowień prawodawstwa dotyczącego wódki zbożowej *Kornbranntwein* (ustawa z dnia 2 maja 1976 r. i ustawa z dnia 22 grudnia 1999 r.) w następujący sposób:

- a) rolnicze i przemysłowe gorzelnie nie mogą dłużej otrzymywać środków pomocy w formie dotacji na utrzymanie ustawowo gwarantowanych cen.
- b) nie mogą one żądać dłużej pomocy dowolnego rodzaju jako rekompensaty za wcześniejsze wycofanie się z systemu monopolistycznego.
- c) zmiany w przepisach powinny nastąpić możliwie szybko przed rokiem obrotowym 2002/2003, a wejść w życie najpóźniej do dnia 1 stycznia 2004 r.
- d) Niemcy powinny poinformować Komisję o podjętych środkach właściwych w sprawozdaniu, które należy przedłożyć najpóźniej do końca pierwszego kwartału 2003 r. Drugie sprawozdanie na temat faktycznego wdrożenia środków należy przekazać Komisji najpóźniej do końca listopada.

C. Ocena orzecznictwa przywołanego przez Niemcy dla uzasadnienia środków pomocy

- (95) Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wypowiedział się wielokrotnie na temat zgodności przepisów o niemieckim monopolu spirytusowym z określonymi przepisami Traktatu WE (porównaj szczególnie wyroki w sprawach *Hansen i Sektkellerei C.A.Kupfberg*, patrz pkt 42).
- (96) Niemcy powołują się w swoich odpowiedziach skierowanych do Komisji na to orzecznictwo i stwierdzają na tej podstawie, że postanowienia ustawy o monopolu spirytusowym z dnia 2 maja 1976 r. zostały już zbadane i potwierdzone przez Trybunał. W związku z tym ustawa o monopolu spirytusowym (w wersji ustawy z dnia 22 grudnia 1999 r.) nie może być podważana przez Komisję, ponieważ nie została ona zakwestionowana przez Trybunał Sprawiedliwości.
- (97) Wskazane byłoby zatem bardziej szczegółowe przeanalizowanie sentencji wyroku.
- (98) W sprawach przywołanych w tym kontekście skierowano do Trybunału Sprawiedliwości pytanie prejudycjalne w kwestii ważności prawnej przepisów podatkowych wprowadzonych przez niemiecki monopol spirytusowych w odniesieniu do art. 37 i 95 (obecnie art. 31 i 90) Traktatu WE. Trybunał Sprawiedliwości wypowiedział się przy tej okazji również na temat zgodności środków podatkowych wynikających z ustawy

o monopolu spirytusowym z postanowieniami Traktatu WE.

- (99) W swoim wyroku Trybunał ograniczył się do zwrócenia uwagi na fakt, że „przy wdrażaniu art. 92 i 93 Komisji pozostawiono szerokie pole manewru w zakresie interwencji, natomiast art. 37 ma obowiązywać bezpośrednio”, tj. potwierdził on tym samym, że Komisja na podstawie Traktatu WE ma uprawnienia do oceniania spornych środków z punktu widzenia przepisów dotyczących pomocy.
- (100) Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnia dalej, że co prawda art. 92 i 93 oraz art. 37 mają ten sam cel, którym jest zapobieganie zakłóceniu warunków konkurencji na wspólnym rynku, dyskryminacji producentów lub wpływowi na wymianę handlową w innych Państwach Członkowskich poprzez „działania monopolu państwowego lub przyznawanie pomocy” przez Państwa Członkowskie, ale równocześnie chodzi tu o postanowienia, które „podlegają różnym warunkom stosowania, zależnym od objętego nimi rodzaju środków państwowych.” Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że w tym specyficznym przypadku nie ma konieczności zbadania, w jak dalekim stopniu postanowienia art. 92 i 93 mają zastosowanie wobec produkcji omawianych produktów rolnych i handlu tymi produktami.
- (101) Na podstawie tego uzasadnienia nie można wyciągać wniosku, że Trybunał Sprawiedliwości jest zdania, iż postanowienia Traktatu WE w sprawie przepisów dotyczących pomocy państwa nie mają zastosowania wobec dotacji przyznawanych w ramach monopolu spirytusowego.
- (102) Niemcy przyznają co prawda, że Trybunał Sprawiedliwości nie wypowiedział się bezpośrednio o sprawie zgodności prawnej monopolu z art. 92 i 93, twierdząc jednak, że nie ma wątpliwości, iż Trybunał zaklasyfikował omawiany wyrób jako produkt rolny, który może być przedmiotem wspólnej organizacji rynku.
- (103) Komisja stwierdza, że Trybunał nie wypowiedział się w kwestii omawianej pomocy państwa. Komisja uważa, że wyroki Trybunału, na które powołują się Niemcy w tej sprawie, nie przesądzają ani zaklasyfikowania omawianych produktów ani prawnej oceny pomocy przyznawanej na rzecz niemieckich gorzelników zbożowych. Przytaczane orzecznictwo nie jest więc w tym przypadku właściwe.

D. Zgodność pomocy

- (104) W art. 87 ust. 2 Traktatu WE wymienione są określone rodzaje pomocy, które są zgodne z Traktatem WE. Na podstawie rodzaju i cech pomocy jest jednak jasne, że odstępstwa wymienione w art. 87 ust. 2 lit. a), b) i c) nie mają zastosowania w tym przypadku.

- (105) W art. 87 ust. 3 wymienione są rodzaje pomocy, która może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. Jest oczywiste, że omawiane programy pomocy nie służyły ani wspieraniu realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania, ani nie miały na celu zaradzenia poważnym zaburzeniom w gospodarce Państwa Członkowskiego, ani nie były przeznaczone na wspieranie kultury i zachowanie dziedzictwa kulturowego w myśl odstępstw określonych w art. 87 ust. 3 lit. b) i d).
- (106) W odniesieniu do odstępstw przewidzianych w art. 87 ust. 3 lit. a) i c) w kwestiach związanych z rozwojem regionalnym należy zaznaczyć, że omawiana pomoc jest przyznawana w tym samym stopniu we wszystkich regionach Niemiec. Kwestią bezdyskusyjną jest również fakt, że środki pomocy nie są przeznaczone na działania objęte odstępstwem dotyczącym wspierania rozwoju niektórych gałęzi gospodarki (art. 87 ust. 3 lit. c)) w dziedzinie badań i rozwoju, ochrony środowiska, zatrudnienia lub kształcenia zgodnie z właściwymi wspólnotowymi zasadami ramowymi lub wytycznymi wspólnotowymi. Ponieważ nie można wskazać również żadnego innego powodu, którym miałby związek z rozwojem niektórych gałęzi przemysłu, omawiane środki należy zaklasyfikować jako niezgodne ze wspólnym rynkiem.
- (107) Komisja jest jednak zdania, że istnieją określone powody, które pozwalają opowiedzieć się za zachowaniem stosowanego przez Niemcy systemu pomocy jeszcze przez pewien przejściowy okres czasu.
- (108) Wszystkie zainteresowane grupy z wyjątkiem przedstawicieli przemysłu spirytusowego protestowały po wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego przeciwko terminowi zaproponowanemu przez Komisję. Niemcy wyjaśniły Komisji, że do likwidacji omawianej pomocy na akceptowalnych warunkach konieczny jest okres kilku lat, aby egzystencja dotkniętych tą decyzją producentów, którzy dotychczas korzystali z właściwie zgłoszonego i przez lata niekwestionowanego przez Komisję systemu dotacji, nie została zagrożona.
- (109) Komisja wstępnie przyjęła do wiadomości, że rok obrotowy w produkcji wódki zbożowej *Kornbranntwein* zaczyna się w dniu 1 października i kończy w dniu 30 września kolejnego roku. Zostanie to przez nią uwzględnione przy określaniu terminu, w którym Niemcy mają przeprowadzić reformę ustawy.
- (110) Niemcy przedstawiły Komisji przekonujące wyjaśnienia, że gorzelnie przemysłowe i rolnicze, które dotychczas dostarczały destylaty wyprodukowane w ramach monopolu do DKV, a w przyszłości będą chciały sprzedawać wódkę zbożową *Kornbranntwein* w ramach nowego systemu samodzielnie, muszą przeprowadzić znaczne inwestycje. Zdaniem Niemiec można do nich zaliczyć na przykład zakup nowych urządzeń do destylacji lub budowę nowych budynków i pomieszczeń magazynowych (kadzie stalowe, beczki drewniane, urządzenia laboratoryjne, linie do napełniania butelek, pomieszczenia do magazynowania zapakowanego towaru, składanie wniosków o pozwolenie na budowę itp.). Niemcy oceniają, że jedna gorzelnia z roczną produkcją wynoszącą 1 000 hl alkoholu zbożowego będzie musiała zainwestować rocznie co najmniej 400 tys. EUR we wprowadzanie do obrotu tej ilości alkoholu.
- (111) Oczywiście niemożliwym jest przeprowadzenie koniecznych działań restrukturyzacyjnych bez przyznania dodatkowego okresu, podczas którego istniejąca pomoc finansowa w formie zwrotu kosztów produkcji lub w formie rekompensat zostanie utrzymana. Dotyczy to w szczególności małych destylarni, które stanowią przeważającą większość przedsiębiorstw i/lub zakładów rolnych dotkniętych reformą.
- (112) Komisja przyjmuje uzasadnienie wniosku Niemiec, ponieważ można udowodnić, że nagle wstrzymanie przyznawanych przez dziesięciolecia środków pomocy zagroziłoby egzystencji większej części zakładów, w szczególności gorzelniom rolnym. Dlatego należy przewidzieć okres przejściowy, wyznaczony w taki sposób, aby gorzelnie mogły dostosować swoją produkcję do nowej sytuacji.
- (113) Komisja przyjmuje również do wiadomości, że wódka zbożowa *Kornbranntwein* konkuruje z innymi wyrobami, które są objęte załącznikiem I do Traktatu WE i otrzymują pomoc. Ponieważ w tym przypadku chodzi jednak o pomoc operacyjną, musi ona zostać wstrzymana w określonym terminie: na podstawie powyższych rozważań właściwe byłoby w tym względzie utrzymanie programu pomocy przez kolejne dwa i pół roku (do dnia 30 września 2006 r.) Po upływie tego czasu Niemcy muszą znieść program pomocy wraz ze wszystkimi jego konsekwencjami.
- (114) Komisja stwierdza zatem, co następuje:
- a) rolnicze i przemysłowe gorzelnie nie mogą dłużej otrzymywać środków pomocy w formie dotacji na utrzymanie ustawowo gwarantowanych cen.
- b) Nie mogą również zadać dalszej pomocy dowolnego rodzaju jako rekompensaty za ewentualne wcześniejsze wycofanie się z systemu monopolowego.
- c) zmiany w przepisach powinny nastąpić możliwie szybko przed rokiem obrotowym 2005/2006, a wejść w życie najpóźniej do dnia 30 września 2006 r.
- d) Niemcy muszą poinformować Komisję o podjętych środkach właściwych w sprawozdaniu, które należy przedłożyć najpóźniej do końca drugiego kwartału 2005 r. Drugie sprawozdanie na temat faktycznego wdrożenia środków należy przekazać Komisji najpóźniej do końca 2006 r.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Program pomocy na rzecz producentów wódki zbożowej Kornbranntwein, zawarty w niemieckiej ustawie o monopolu spirytusowym, jest niezgodny ze wspólnym rynkiem.

Artykuł 2

Niemcy podejmą wszystkie konieczne środki, aby znieść program pomocy, o którym mowa w art. 1, do dnia 30 września 2006 r.

Artykuł 3

Najpóźniej w dniu 30 czerwca 2005 r. Niemcy przedłożą Komisji sprawozdanie na temat środków przewidzianych w celu zniesienia programu pomocy.

Najpóźniej w dniu 31 grudnia 2006 r. Niemcy przekażą Komisji sprawozdanie na temat faktycznego stosowania podjętych środków.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Federalnej Niemiec.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 listopada 2004 r.

W imieniu Komisji
Mario MONTI
Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI**z dnia 24 marca 2006 r.****dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Madagaskaru, z wyłączeniem produktów rybołówstwa***(notyfikowana jako dokument nr C(2006) 888)***(Tekst mający znaczenie dla EOG)****(2006/241/WE)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającą zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 22,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Komisji 95/517/WE z dnia 1 sierpnia 1997 r. dotycząca niektórych środków ochronnych w odniesieniu do niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Madagaskaru, z wyłączeniem produktów rybołówstwa ⁽²⁾ została znacząco zmieniona ⁽³⁾. Dla zapewnienia jasności i zrozumiałości powinna zostać skodyfikowana.
- (2) Inspekcje przeprowadzone przez Wspólnotę na Madagaskarze wykazały, że istnieją poważne niedociągnięcia w odniesieniu do infrastruktury i higieny w zakładach mięsnych i nie ma wystarczających gwarancji skuteczności kontroli przeprowadzanych przez właściwe władze. Zarządzanie zdrowiem zwierząt na Madagaskarze wykazuje poważne niedociągnięcia i niestosowanie reguł wspólnotowych. Istnieje potencjalne ryzyko zagrożenia zdrowia publicznego w odniesieniu do produkcji i przetwarzania produktów zwierzęcych w tym kraju, z wyłączeniem produktów rybołówstwa.
- (3) Przywóz produktów pochodzenia zwierzęcego z Madagaskaru, z wyłączeniem produktów rybołówstwa, nie powinien zostać dopuszczony, dopóki nie zostaną udzielone gwarancje, że nie występuje już ryzyko.

- (4) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszą decyzję stosuje się do produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z Madagaskaru, z wyłączeniem produktów rybołówstwa.

Artykuł 2

Państwa członkowskie zabraniają przywozu produktów, o których mowa w art. 1.

Artykuł 3

Decyzja 97/517/WE zostaje uchylona.

Odesłania do uchylonej decyzji należy odczytywać jako odesłania do niniejszej decyzji, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 24 marca 2006 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, str. 9. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, str. 1).

⁽²⁾ Dz.U. L 214 z 6.8.1997, str. 54. Decyzja zmieniona decyzją 97/553/WE (Dz.U. L 228 z 19.8.1997, str. 31).

⁽³⁾ Patrz: załącznik I.

ZAŁĄCZNIK I

Uchylona decyzja i jej zmiana

Decyzja Komisji 97/517/WE
(Dz.U. L 214 z 6.8.1997, str. 54)

Decyzja Komisji 97/553/WE
(Dz.U. L 228 z 19.8.1997, str. 31)

Jedynie gdy dotyczy odesłania do
decyzji 97/517/WE w art. 1

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Decyzja 97/517/WE	Niniejsza decyzja
Artykuł 1	Artykuł 1
Artykuł 2 akapit pierwszy	Artykuł 2
Artykuł 2 akapit drugi	—
Artykuł 3	—
—	Artykuł 3
Artykuł 4	—
Artykuł 5	Artykuł 4
—	Załącznik I
—	Załącznik II

(Akty przyjęte na mocy Tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej)

WSPÓLNE STANOWISKO RADY 2006/242/WPZiB

z dnia 20 marca 2006 r.

dotyczące konferencji przeglądowej 2006 na temat Konwencji o zakazie broni biologicznej i toksycznej (BTWC)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, a w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska uważa Konwencję o zakazie prowadzenia badań, produkcji i gromadzenia zapasów broni bakteriologicznej (biologicznej) i toksycznej oraz o ich zniszczeniu (BTWC) za najważniejszy element międzynarodowego systemu nierozprzestrzeniania broni oraz rozbrojenia, a także za podstawę dążeń do zapobiegania produkcji środków biologicznych i toksyn oraz wykorzystywaniu ich jako broni. Ponadto Unia Europejska potwierdza swe zaangażowanie na rzecz opracowania środków pozwalających kontrolować stosowanie się do BTWC w dłuższym okresie.
- (2) Dnia 17 maja 1999 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 1999/346/WPZiB odnoszące się do postępu w sprawie prawnie wiążącego Protokołu w celu wzmocnienia przestrzegania BTWC ⁽¹⁾, a dnia 25 czerwca 1996 r. – wspólne stanowisko 96/408/WPZiB dotyczące przygotowań do czwartej konferencji przeglądowej na temat BTWC ⁽²⁾.
- (3) Dnia 17 listopada 2003 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2003/805/WPZiB w sprawie upowszechnienia i wzmocnienia porozumień wielostronnych w dziedzinie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia oraz środków przenoszenia ⁽³⁾. W ramach tego wspólnego stanowiska BTWC została uwzględniona jako jedna z tych umów wielostronnych.
- (4) Dnia 12 grudnia 2003 r. Rada Europejska przyjęła strategię przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, której cele obejmują między innymi wzmocnienie BTWC, dalszą refleksję nad sposobami kontroli stosowania się do niej, wspieranie wprowadzania w życie BTWC na szczeblu krajowym, także poprzez przepisy karne, a także zapewnienie powszechniejszego stosowania się do niej.
- (5) Dnia 28 kwietnia 2004 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych jednomyślnie przyjęła rezolucję nr 1540 (2004), w której rozprzestrzenianie broni masowego rażenia i środków jej przenoszenia uznaje się za zagrożenie dla pokoju i bezpieczeństwa międzynarodowego. Wdrożenie postanowień tej rezolucji przyczynia się do wprowadzania w życie BTWC.
- (6) Dnia 1 czerwca 2004 r. Rada przyjęła deklarację poparcia dla inicjatywy dotyczącej przeciwdziałania rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia.
- (7) Dnia 14 listopada 2002 r. państwa strony BTWC osiągnęły porozumienie w sprawie zorganizowania trzech tygodniowych posiedzeń państw stron; pierwsze z tych posiedzeń miało odbyć się w 2003 r., a ostatnie najpóźniej w roku 2006, kiedy odbędzie się szósta konferencja przeglądowa. Każde posiedzenie państw stron miało być poprzedzone dwutygodniowym przygotowawczym spotkaniem ekspertów, a wynik ich prac ma zostać omówiony podczas szóstej konferencji przeglądowej, podczas której podjęta zostanie decyzja o dalszych działaniach. Państwa strony postanowiły, że szósta konferencja przeglądowa odbędzie się w Genewie w 2006 r. i poprzedzą ją prace komitetu przygotowawczego.
- (8) Dnia 13 grudnia 1982 r. Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęło rezolucję (A/RES/37/98) w sprawie broni chemicznej i bakteriologicznej (biologicznej), zobowiązującą Sekretarza Generalnego ONZ do przeprowadzenia dochodzeń w sprawie przekazywanych mu informacji, które dotyczą działań mogących stanowić pogwałcenie Protokołu genewskiego z 1925 r. Dnia 26 sierpnia 1988 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję nr 620, która między innymi zachęca Sekretarza Generalnego do niezwłocznego przeprowadzania dochodzeń w przypadku domniemanego użycia broni chemicznej i bakteriologicznej (biologicznej) lub toksycznej, które może stanowić pogwałcenie Protokołu genewskiego z 1925 r.
- (9) Dnia 27 lutego 2006 r. Unia Europejska uzgodniła wspólne działanie dotyczące BTWC, którego celem jest jej upowszechnianie i wspieranie wprowadzania w życie BTWC przez państwa strony, aby zagwarantować, że międzynarodowe zobowiązania państw stron wynikające z BTWC znajdują odzwierciedlenie w ustawodawstwie krajowym i środkach administracyjnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 133 z 28.5.1999, str. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 168 z 6.7.1996, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 302 z 20.11.2003, str. 34.

- (10) Równolegle do wspólnego działania Unia Europejska uzgodniła także plan działania dotyczący BTWC, w którym Państwa Członkowskie zobowiązały się do przedłożenia ONZ w kwietniu 2006 r. informacji na temat środków budowy zaufania oraz do przekazania Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych wykazu ekspertów i laboratoriów w celu ułatwienia dochodzeń w sprawie domniemanego użycia broni chemicznej i biologicznej.
- (11) Wobec zbliżającej się konferencji przeglądowej na temat BTWC w dniach 20 listopada – 8 grudnia 2006 r. oraz posiedzenia komitetu przygotowawczego w dniach 26–28 kwietnia 2006 r. należy uaktualnić stanowisko Unii Europejskiej,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE STANOWISKO:

Artykuł 1

Celem Unii Europejskiej jest dalsze umacnianie Konwencji o zakazie prowadzenia badań, produkcji i gromadzenia zapasów broni bakteriologicznej (biologicznej) i toksycznej oraz ich zniszczeniu (BTWC). UE kontynuuje prace nad określeniem skutecznych sposobów wzmocnienia i kontroli stosowania się do BTWC. W związku z tym UE dąży do osiągnięcia jak najlepszych rezultatów podczas szóstej konferencji przeglądowej w 2006 r.

Artykuł 2

Aby osiągnąć cel określony w art. 1, Unia Europejska:

- a) przyczynia się do przeprowadzenia podczas szóstej konferencji przeglądowej pełnego przeglądu stosowania BTWC, w tym realizacji zobowiązań podjętych przez państwa strony w ramach BTWC;
- b) wspiera dalsze prace prowadzone w okresie pomiędzy posiedzeniami szóstej i siódmej konferencji przeglądowej oraz określa konkretne dziedziny i procedury, które wymagają dalszych postępów w ramach programu tych prac;
- c) popiera zwołanie siódmej konferencji przeglądowej na temat BTWC nie później niż w 2011 r.;
- d) pomaga osiągnąć porozumienie pozwalające na uzyskanie jak najlepszych rezultatów podczas szóstej konferencji przeglądowej, stosuje się przy tym do ram ustanowionych podczas poprzednich konferencji przeglądowych oraz promuje między innymi następujące istotne kwestie:
- i) powszechne przystąpienie do BTWC wszystkich państw, poprzez m.in. wezwanie wszystkich państw niebędących stronami BTWC, by niezwłocznie do niej przystąpiły oraz by w sposób wiążący prawnie zobowiązały się do rozbrojenia i do nierozprzestrzeniania broni biologicznej i toksycznej, a także – w oczekiwaniu na przystąpienie tych państw do BTWC – poprzez zachęcanie ich do udziału jako obserwatorów w posiedzeniach państw stron BTWC oraz do wdrażania na zasadzie dobrowolności postanowień tej konwencji. Dążenie do uznania zakazu broni biologicznej i toksycznej za powszechnie wiążącą zasadę prawa międzynarodowego, m.in. przez propagowanie BTWC;
- ii) pełne stosowanie się do zobowiązań wynikających z BTWC oraz skuteczne wprowadzanie jej w życie przez wszystkie państwa strony;
- iii) w odniesieniu do pełnego stosowania się do wszystkich postanowień BTWC przez wszystkie państwa strony – w razie konieczności – zwiększanie skuteczności środków służących wprowadzaniu jej w życie na szczeblu krajowym, w tym poprzez przepisy karne, oraz przeprowadzanie w BTWC konwencji kontroli mikroorganizmów chorobotwórczych i toksyn. Dążenie do określenia skutecznych metod wzmocnienia i kontroli stosowania się do BTWC;
- iv) dążenie do zwiększenia przejrzystości poprzez sprawniejszą wymianę informacji pomiędzy państwami stronami, w tym coroczną wymianę informacji pomiędzy państwami stronami konwencji [środki budowy zaufania – *Confidence Building Measures* (CBM)], określenie sposobów oceny i rozszerzenia zasięgu geograficznego oraz użyteczności mechanizmu CBM, a także zbadanie potrzeby ewentualnego zwiększenia zakresu jego zastosowania;
- v) wypełnianie zobowiązań wynikających z rezolucji nr 1540 (2004) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych, przede wszystkim w celu wyeliminowania ryzyka związanego z nabywaniem i użyciem broni biologicznej lub toksycznej do celów terrorystycznych, w tym możliwego dostępu terrorystów do materiałów, sprzętu oraz wiedzy, które mogą zostać wykorzystane do przygotowania i produkcji broni biologicznej lub toksycznej;
- vi) programy globalnego partnerstwa G8 mające na celu wspieranie rozbrojenia oraz kontroli i bezpieczeństwa materiałów sensytywnych, instalacji oraz wiedzy fachowej;

vii) analiza prac zrealizowanych dotychczas w ramach programu obejmującego okres pomiędzy posiedzeniami w latach 2003–2005, decyzje w sprawie dalszych działań w ramach tego programu, a także starania służące omówieniu i propagowaniu wspólnego rozumienia i skutecznych działań związanych z: przyjęciem na szczeblu krajowym niezbędnych środków służących wprowadzaniu w życie zakazów ustanowionych w BTWC, w tym przyjęcie przepisów karnych; krajowymi mechanizmami, których celem jest ustanowienie oraz utrzymanie bezpieczeństwa i nadzoru nad mikroorganizmami chorobotwórczymi i toksynami; zwiększaniem międzynarodowych zdolności reagowania w przypadku domniemanego użycia broni biologicznej albo toksycznej lub w przypadku budzących podejrzenia wybuchów epidemii a także ze zwiększaniem zdolności badania takich przypadków oraz łagodzenia ich skutków; zwiększaniem i poszerzaniem zakresu krajowych i międzynarodowych wysiłków oraz usprawnianiem mechanizmów w dziedzinie nadzoru, wykrywania, diagnozowania i zwalczania chorób zakaźnych u ludzi, zwierząt i roślin; treścią, publikowaniem i przyjmowaniem kodeksów postępowania obowiązujących naukowców; uwzględnia się przy tym fakt, że wszystkie państwa strony będą zobowiązane do podejmowania ciągłych wysiłków w wyżej wymienionych dziedzinach, by usprawnić proces wprowadzania w życie BTWC.

Artykuł 3

Działania podejmowane przez Unię Europejską do celów art. 2 obejmują:

- a) uzgodnienie przez Państwa Członkowskie konkretnych, praktycznych i możliwych do realizacji BTWC dotyczących skutecznego usprawniania procesu wprowadzania w życie konwencji, które zostaną przedłożone w imieniu Unii Europejskiej do rozpatrzenia państwom stronom konwencji podczas szóstej konferencji przeglądowej;
- b) w odpowiednich przypadkach podejmowanie działań przez Prezydencję zgodnie z art. 18 Traktatu o Unii Europejskiej:

- i) z myślą o promowaniu powszechnego przystąpienia do BTWC;
 - ii) w celu promowania wprowadzania w życie BTWC na szczeblu krajowym przez państwa strony;
 - iii) w celu zachęcenia państw stron do wspierania skutecznego i pełnego przeglądu BTWC oraz udziału w nim i tym samym do potwierdzenia swego zaangażowania na rzecz tej podstawowej międzynarodowej normy przeciwko broni biologicznej;
 - iv) w celu wspierania wyżej wymienionych wniosków służących dalszemu wzmocnieniu BTWC, które Unia Europejska przedkłada do rozważenia państwom stronom.
- c) oświadczenia Unii Europejskiej składane przez Prezydencję w okresie poprzedzającym konferencję przeglądową oraz w czasie jej trwania.

Artykuł 4

Niniejsze wspólne stanowisko staje się skuteczne w dniu jego przyjęcia.

Artykuł 5

Niniejsze wspólne stanowisko zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 2006 r.

W imieniu Rady
U. PLASSNIK
Przewodniczący

WSPÓLNE DZIAŁANIE RADY 2006/243/WPZiB**z dnia 20 marca 2006 r.****w sprawie wsparcia działań Komisji Przygotowawczej Organizacji ds. Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBTO) w zakresie szkolenia i zwiększania zdolności w celu oceny strategii UE przeciw rozpowszechnianiu broni masowego rażenia i w ramach jej realizacji**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 14,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dnia 12 grudnia 2003 r. Rada Europejska przyjęła strategię UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, której rozdział III zawiera listę środków mających na celu przeciwdziałanie takiemu rozprzestrzenianiu, i które mają być podjęte zarówno w UE, jak i w państwach trzecich.
- (2) Unia Europejska aktywnie realizuje strategię UE i stosuje środki wymienione w rozdziale III w szczególności poprzez uruchamianie zasobów finansowych w celu wspierania poszczególnych projektów realizowanych przez instytucje wielostronne.
- (3) Państwa sygnatariusze Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBT), przyjętego przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 10 września 1996 r., postanowiły powołać Komisję Przygotowawczą posiadającą zdolność prawną w celu skutecznego przeprowadzania realizacji CTBT do czasu ustanowienia organizacji ds. CTBT (CTBTO).
- (4) Dnia 17 listopada 2003 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2003/805/WPZiB w sprawie upowszechnienia i wzmocnienia porozumień wielostronnych w dziedzinie nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia oraz środków przenoszenia ⁽¹⁾.
- (5) Szybkie wejście w życie i upowszechnienie CTBT i wzmocnienie systemu monitorowania i oceny Komisji Przygotowawczej CTBTO są ważnymi celami strategii UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia.

- (6) Komisja Przygotowawcza CTBTO dąży do realizacji tych samych celów, które występują w motywach 4 i 5, i jest już zaangażowana w określanie środków, za pomocą których najlepiej można by wzmocnić system oceny, poprzez zapewnienie na czas wiedzy fachowej i szkoleń personelowi z państw sygnatariuszy uczestniczącemu we wdrażaniu tego systemu oceny. Dlatego stosowne jest powierzenie Komisji Przygotowawczej CTBTO technicznej realizacji niniejszego wspólnego działania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:

Artykuł 1

1. Aby natychmiast i w sposób praktyczny wprowadzić w życie niektóre elementy strategii UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, Unia Europejska wspomaga działania Komisji Przygotowawczej CTBTO w zakresie szkolenia i zwiększania zdolności w celu oceny z zamiarem osiągnięcia następujących celów:

- zwiększenia praktycznej wydajności systemu oceny Komisji Przygotowawczej CTBTO,
 - poprawy zdolności państw sygnatariuszy CTBT w wypełnianiu ich obowiązków związanych z oceną na mocy CTBT oraz w umożliwieniu im pełnego korzystania z udziału w systemie stworzonym przez traktat oraz z potencjalnych zastosowań cywilnych i naukowych.
2. Projekt Komisji Przygotowawczej CTBTO, odpowiadający środkom strategii UE, ma na celu:
- zapewnienie szkoleń mających na celu zwiększanie zdolności w odniesieniu do systemu oceny Komisji Przygotowawczej CTBTO,
 - zapewnienie elektronicznego, interaktywnego dostępu do kursów szkoleniowych i warsztatów technicznych, jak również stałego dostępu do modułów szkoleniowych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302 z 20.11.2003, str. 34.

Projekt jest realizowany z korzyścią dla wszystkich państw sygnatariuszy CTBT.

Szczegółowy opis projektu znajduje się w Załączniku.

Artykuł 2

1. Prezydencja, wspomagana przez Sekretarza Generalnego Rady/Wysokiego Przedstawiciela ds. WPZiB (SG/WP), jest odpowiedzialna za wprowadzenie w życie niniejszego wspólnego działania w pełnym porozumieniu z Komisją Wspólnot Europejskich.

2. Komisja nadzoruje właściwą realizację wkładu finansowego, o którym mowa w art. 3.

3. Techniczną realizację projektu, o którym mowa w art. 1 ust. 2, powierza się Komisji Przygotowawczej CTBTO, która wykonuje to zadanie na odpowiedzialność Prezydencji oraz pod nadzorem SG/WP. Do tego celu SG/WP dokonuje stosownych ustaleń z Komisją Przygotowawczą CTBTO.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota referencyjna dla realizacji projektu, o którym mowa w art. 1 ust. 2, wynosi 1 133 000 EUR.

2. Zarządzanie wydatkami finansowanymi przez ogólny budżet Unii Europejskiej, wyszczególnionymi w ust. 1, podlega wspólnotowym procedurom i regułom mającym zastosowanie do kwestii budżetowych, z zastrzeżeniem, że jakiegokolwiek wstępne finansowanie nie pozostaje własnością Wspólnoty.

3. Do celów realizacji wydatków, o których mowa w ust. 1, Komisja zawiera specjalne porozumienie finansowe z Komisją Przygotowawczą CTBTO, zgodnie z regulaminem i zasadami CTBTO. Określa ono, że Komisja Przygotowawcza CTBTO zapewnia, że wkład UE będzie zauważalny, stosownie do jego wielkości.

Artykuł 4

Prezydencja, wspomagana przez SG Rady/WP ds. WPZiB, informuje Radę o wykonywaniu niniejszego wspólnego działania na podstawie regularnych sprawozdań przygotowywanych przez Komisję Przygotowawczą CTBTO. Komisja jest w pełni włączana w wykonywanie tych zadań i dostarcza informacji dotyczących aspektów finansowych realizacji projektu, o którym mowa w art. 1 ust. 2.

Artykuł 5

Niniejsze wspólne działanie wchodzi w życie z dniem jego przyjęcia.

Niniejsze wspólne działanie traci moc 15 miesięcy po jego przyjęciu.

Artykuł 6

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 2006 r.

W imieniu Rady
U. PLASSNIK
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Wsparcie UE dla działań Komisji Przygotowawczej Organizacji ds. Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBTO) w zakresie szkolenia i zwiększania zdolności w celu oceny strategii UE przeciw rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia i w ramach jej realizacji

1. Opis

Komisja Przygotowawcza CTBTO ustanawia światowy system oceny, który obejmuje 321 stacji monitorujących, 16 laboratoriów referencyjnych, międzynarodowe centrum danych (IDC) oraz zdolność przeprowadzania kontroli na miejscu (OSI). Istotną cechą systemu jest jego rozproszony charakter, poprzez który dane gromadzone przez stacje są przekazywane państwom sygnatariuszom wraz z wynikami ostatecznej analizy IDC, a zespoły do przeprowadzania kontroli na miejscu będą utworzone na podstawie międzynarodowego wykazu. System opiera się w związku z tym na dostępności ekspertów z państw sygnatariuszy, którzy obsługują stacje i korzystają z baz danych Międzynarodowego Systemu Monitoringu (IMS) oraz wyników prac IDC za pośrednictwem krajowych centrów danych (NDC), a także na dostępności zdolności do przeprowadzania kontroli na miejscu przez zespoły OSI.

W celu poprawy zdolności państw sygnatariuszy CTBT do wypełniania związanych z oceną obowiązków wynikających z traktatu oraz umożliwienia im pełnego korzystania z udziału w systemie stworzonym przez CTBT, Komisja Przygotowawcza Organizacji ds. Traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych (CTBTO) podkreśla od czasu swojego powstania znaczenie szkoleń i zwiększania zdolności. Poza tradycyjnymi metodami szkolenia nowe technologie informacyjno-komunikacyjne oferują duży zakres możliwości pogłębiania i rozszerzania w przyszłości tworzenia możliwości.

Projekt e-szkoleń ma charakter globalny. Obejme on wszystkie państwa sygnatariuszy CTBT i poprzez system komunikacji ekspertów Komisji Przygotowawczej CTBTO zapewni upoważnionym użytkownikom elektroniczny, interaktywny dostęp do kursów szkoleniowych i warsztatów technicznych, jak również stały dostęp do modułów szkoleniowych.

2. Opis projektu

Pilotażowy projekt został rozpoczęty w listopadzie 2005 r. w celu zbadania technicznych opcji dostępnych w wybranych państwach sygnatariuszach we wszystkich regionach dla nadawania przez Internet (*web-casting*) i konferencji internetowych (*web-conferencing*), jak również szkoleń z wykorzystaniem komputera. Na podstawie wyników tego pilotażowego etapu, w którym szczególna uwaga zostanie zwrócona na różne środowiska technologiczne, w których powinny być wykorzystywane metody e-szkoleń, zostanie rozwinięta metodologia, infrastruktura techniczna i istota działań tworzenia możliwości.

Projekt obejmie rozwój i realizację tworzenia możliwości na podstawie następującej idei:

— Szkolenia z wykorzystaniem komputera/samodzielna nauka (CBT)

Szkolenia z wykorzystaniem komputera/samodzielna nauka umożliwiają upoważnionemu użytkownikowi pewną interaktywność i stałą dostępność modułów szkoleniowych. CBT wymaga długiego czasu opracowania, ponieważ opis scenariusza (*story board*) powinien być opracowany, wielokrotnie przejrany, sprawdzony i zweryfikowany, zanim zostanie przedstawiony słuchaczom. Jeśli materiał nauczania nie zmienia się bardzo, może być to skuteczna metoda konsekwentnego dostarczania materiału szkoleniowego szerokiemu gronu odbiorców. Przykładowo personel krajowych centrów danych (NDCs) potrzebuje podstawowego zaznajomienia się z koncepcjami i z narzędziami stosowanymi w tymczasowym sekretariacie technicznym Komisji Przygotowawczej CTBTO. Trzeba będzie przeszkolić dużą liczbę uczestników działań związanych z przeprowadzaniem kontroli na miejscu (zintegrowane doświadczenie w terenie 2008).

Po etapie pilotażowym, który finansowany jest z dobrowolnych dwustronnych wkładów, projekt będzie realizowany w dwóch etapach w następujący sposób:

— *Etap 1: Opracowanie prototypu systemu e-uczenia i rozpoczęcie opracowywania narzędzi (courseware)*

Wyniki etapu pilotażowego powinny pozwolić na określenie idei, która odpowiada różnorodnym potrzebom potencjalnych odbiorców w znaczeniu technicznym i merytorycznym.

Prototypowe moduły szkoleń z wykorzystaniem komputerów zostaną rozwinięte i przetestowane.

Elementy, które należy uwzględnić w przypadku uczenia się na odległość, obejmują:

— moduły szkoleniowe online dla elementów systemowych,

— pakiety szkoleniowe i wykłady przedstawiające informacje statyczne i procesy dojrzałe,

- dostarczenie materiału szkoleniowego, w tym dokumentacji technicznej i politycznej dostępnej na stronie internetowej,
 - systemy testowania, w których operatorzy stacji mogą przeprowadzać próby związane z rutynowymi procedurami utrzymania,
 - praktyczne szkolenie w zakresie programu Geotool w formie seminarium. Może być to część szkolenia przygotowawczego dla bardziej wyspecjalizowanego kursu szkoleniowego,
 - moduły cyklu szkoleniowego dla uczestników działania związanego z przeprowadzaniem kontroli na miejscu w formie zintegrowanego ćwiczenia w terenie.
- *Etap 2: Pełna realizacja narzędzi (courseware)*

W drugim etapie rozwinięte i zrealizowane zostaną wszystkie pozostałe moduły szkoleń z wykorzystaniem komputerów. Rozwinięcie treści pewnych modułów zostanie zlecone instytucjom partnerskim w państwach sygnatariuszach CTBT, które przyczyniły się w zasadniczy sposób do rozwinięcia technik i procedur stosowanych w Komisji Przygotowawczej CTBTO. Moduły rozwinięte w etapie 2 skorzystają z doświadczeń uzyskanych podczas rozwoju prototypów w etapie 1.

Podczas etapu rozwoju i realizacji przewidywana jest dogłębna ocena mająca na celu dopracowanie metodologii i technik wykorzystywanych w związku z różnymi potrzebami ewentualnych użytkowników. W tym celu do obecnie prowadzonych działań związanych z oceną szkoleń i tworzenia możliwości przez Komisję Przygotowawczą CTBTO dodany zostanie specjalny mechanizm oceny. Niektóre państwa sygnatariusze CTBT ze wszystkich regionów zostaną zaproszone do ścisłej współpracy z Komisją Przygotowawczą CTBTO podczas całego projektu i do dostarczenia oceny zwrotnej w sprawie przydatności środków tworzenia możliwości. W szczególności element projektu związany ze szkoleniem z wykorzystaniem komputerów zostanie poddany kilku rundom ocen i weryfikacji, zanim produkt końcowy będzie mógł zostać zrealizowany.

Wyniki projektu:

- większa liczba ekspertów wyszkolonych do testowania, oceny i tymczasowej obsługi systemu oceny CTBT,
- lepsze przygotowanie uczestników do warsztatów technicznych,
- większa liczba użytkowników oraz lepsze rozpropagowanie i realizacja wniosków z warsztatów technicznych,
- lepsza dostępność modułów szkoleniowych niezależnie od strefy czasowej i rozwoju technicznego państwa odbiorcy,
- dostarczenie wszystkim państwom sygnatariuszom CTBT szkoleń i tworzenia możliwości za pomocą środków elektronicznych.

3. Czas trwania

Całkowity szacowany czas trwania dwóch kolejnych etapów projektu wynosi 15 miesięcy.

4. Beneficjenci

Beneficjentami e-szkolenia są wszystkie państwa sygnatariusze CTBT. Zdolność tych państw do wdrożenia CTBT i jego systemu oceny i do pełnego korzystania z uczestniczenia w pracy Komisji Przygotowawczej CTBTO jest kluczowa dla odpowiedniego działania CTBT. W należyty sposób zostanie uwzględnione językowe zróżnicowanie beneficjentów, włączając w to, w odpowiednich przypadkach, przygotowanie modułów szkoleniowych w poszczególnych wersjach językowych.

5. Instytucja realizująca

Wdrożenie projektu zostanie powierzone Komisji Przygotowawczej CTBTO. Projekt będzie bezpośrednio wdrażany przez personel tymczasowego sekretariatu technicznego Komisji Przygotowawczej CTBTO, ekspertów i wykonawców Komisji Przygotowawczej państw sygnatariuszy CTBTO. W przypadku wykonawców zamówienia na jakiegokolwiek towary, prace lub usługi w kontekście niniejszego wspólnego działania udzielane będą przez Komisję Przygotowawczą CTBTO zgodnie z obowiązującymi zasadami i procedurami Komisji Przygotowawczej CTBTO określonymi w porozumieniu z Komisją Przygotowawczą CTBTO dotyczącym udziału UE.

6. Uczestniczące strony trzecie

Projekt będzie w 100 % finansowany przez niniejsze wspólne działanie. Eksperti z państw sygnatariuszy Komisji Przygotowawczej CTBTO mogą być uwzględnieni jako uczestniczące strony trzecie. Będą oni pracować zgodnie ze standardowymi zasadami działania obowiązującymi ekspertów Komisji Przygotowawczej CTBTO.

7. Szacowane wymagane środki

Wkład UE pokryje w pełni koszty realizacji dwóch etapów projektu opisanego w niniejszym załączniku. Szacowane koszty są następujące:

— Etap 1 (zakres wybranej idei, opracowanie prototypu, w tym testowania pierwszych modułów):

519 400 EUR

— Etap 2 (opracowanie pozostałych modułów, testowanie i ocena modułów z udziałem wybranych beneficjentów):

580 600 EUR

Dodatkowo uwzględniono rezerwę budżetową w wysokości około 3 % zakładanych kosztów (dla kwoty całkowitej 33 000 EUR) na nieprzewidziane wydatki.

8. Finansowa kwota referencyjna na pokrycie kosztów projektu

Całkowity koszt projektu wynosi 1 133 000 EUR.

WSPÓLNE STANOWISKO RADY 2006/244/WPZiB**z dnia 20 marca 2006 r.****w sprawie udziału Unii Europejskiej w Organizacji Rozwoju Energetyki Półwyspu Koreańskiego (KEDO)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska, na podstawie wspólnego stanowiska 2001/869/WPZiB⁽¹⁾, uczestniczy w Organizacji Rozwoju Energetyki Półwyspu Koreańskiego (KEDO), by przyczynić się do znalezienia ogólnego rozwiązania kwestii nierozprzestrzeniania broni jądrowej na Półwyspie Koreańskim.
- (2) Strategia UE przeciwko rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia, przyjęta przez Radę Europejską w dniu 12 grudnia 2003 r., przywiązuje szczególną wagę do stosowania się przez wszystkie strony do postanowień Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej.
- (3) Poprzez udział w KEDO Unia Europejska dokonuje wkładu w osiągnięcie stojącego przed nią celu polegającego na znalezieniu ogólnego rozwiązania kwestii rozprzestrzeniania broni jądrowej na Półwyspie Koreańskim zgodnie z celami rozmów sześciostronnych.
- (4) Pomiędzy członkami zarządu KEDO panuje zgoda co do jak najszybszego zakończenia projektu dotyczącego reaktora na lekką wodę KEDO (dalej zwanego „projektem LWR”) i likwidacji KEDO w sposób systematyczny przed końcem 2006 r.
- (5) W tym celu Europejska Wspólnota Energii Atomowej (Euratom) wynegocjowała odnowienie członkostwa w KEDO, mając na względzie w szczególności cel polegający na wsparciu zakończenia projektu LWR i likwidacji KEDO.
- (6) Powinny być utrzymane istniejące szczegółowe ustalenia dotyczące reprezentacji Unii Europejskiej w zarządzie KEDO. W związku z powyższym Rada i Komisja zgodziły się, że w przypadku gdy zarząd KEDO miałby zajmować się kwestią pozostającą poza zakresem kompetencji Euratomu, zajęcie stanowiska w takich sprawach powinno należeć do Prezydencji Rady.
- (7) Wspólne stanowisko 2001/869/WPZiB wygłosiło w dniu 31 grudnia 2005 r. i powinno zostać zastąpione nowym,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE STANOWISKO:

Artykuł 1

Celem niniejszego wspólnego stanowiska jest umożliwienie Unii Europejskiej uczestnictwa w procesie jak najszybszego zakończenia projektu LWR oraz likwidacji KEDO w sposób zorganizowany przed końcem 2006 r.

Artykuł 2

1. W kwestiach wykraczających poza kompetencje Euratomu stanowisko w zarządzie KEDO jest określane przez Radę i wyrażane przez Prezydencję.

2. Prezydencja jest więc mocno zaangażowana w prace zarządu KEDO i jest niezwłocznie informowana o każdej kwestii dotyczącej Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa, która musi być przedmiotem dyskusji podczas posiedzeń zarządu.

3. Na mocy uprawnienia nadanego przez Prezydencję wspieraną przez Sekretarza Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela ds. WPZiB, Komisja, regularnie i w miarę potrzeby przekazuje Radzie sprawozdania.

Artykuł 3

Niniejsze wspólne stanowisko staje się skuteczne z dniem jego przyjęcia. Niniejsze wspólne stanowisko obowiązuje od dnia 1 stycznia 2006 r. do momentu likwidacji KEDO lub do dnia 31 grudnia 2006 r., w zależności od tego, która z tych dat jest wcześniejsza.

Artykuł 4

Niniejsze wspólne stanowisko zostaje opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 marca 2006 r.

W imieniu Rady

U. PLASSNIK

Przewodniczący

(¹) Dz.U. L 325, 8.12.2001, str. 1.